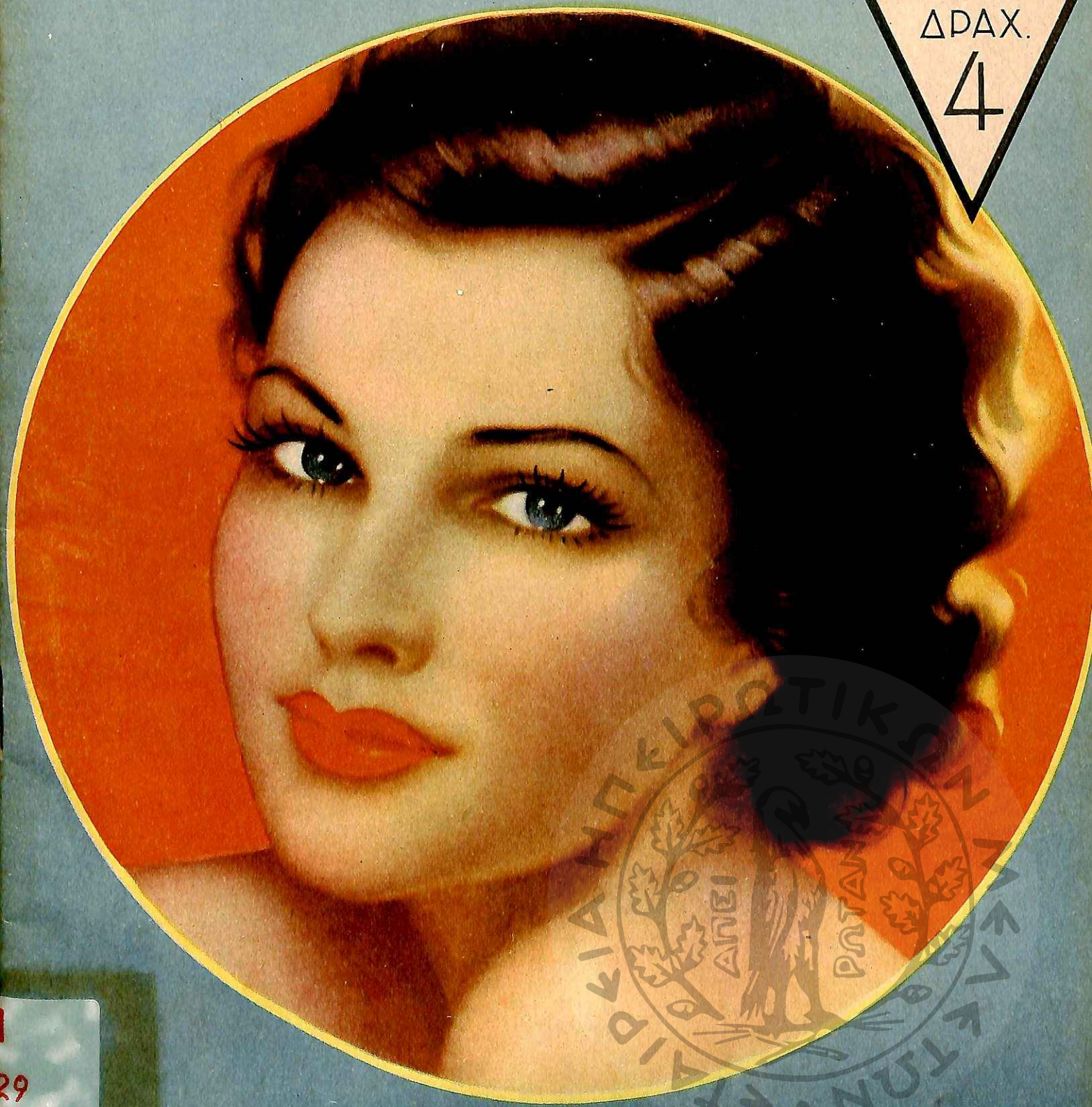

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

29

ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 155

“ΑΣΠΙΟΤΗ - ΒΛΑΚΑ”

Έτησία 200
Έξοχμος 100

Ευρώπη Διρ. 1.10.0
Αμερική Δολ. 6

ΠΑΝΟΡΑΜΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

3 - 10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1936

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-339

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

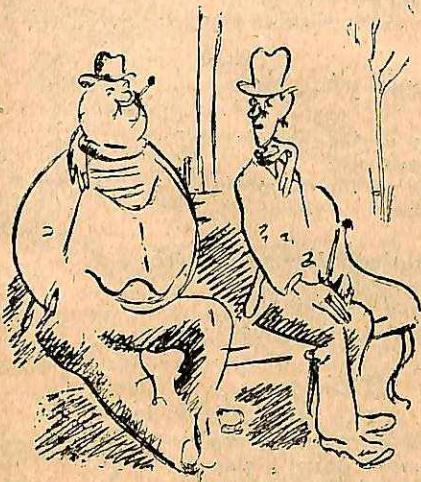
ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ο καθηγητής: Τὴν ἐρχομένη φορὰ πού θ' ἀρχήσῃς πρέπει νὰ φέρῃς μιὰ δι-
καιολογία.

Ο μαθητής: Ἀπὸ ποιόν;

Ο καθηγητής: Ἀπὸ τὸν πατέρα σου.

Ο μαθητής: ὦ! Δὲν τὰ κατάρφε-
νει καθόλου στὶς δικαιολογίες. Ἡ μαμά
τὸν πιάνει πάντα σκάριο.

—Τί κομψὸ πού εἶναι τὸ κοστούμι σου!
Μοῦ δίνεις τὴ διεύθυνση τοῦ γάμφη σου;

—Πολὺ εὐχαρίστως. Ἀρκεῖ νὰ μὴν τοῦ
δόσῃς ἐὼς τὴν δική μου!

Ο πελάτης (στὴν χαριτωμένη ὑπηρετρία
ἐνὸς ἐξοχικοῦ ἐστιατορίου):

—Δεσποινίς μου, μιὰ ὁμελέττα καὶ με-
ρικὰ ὁμορφα λογάκια.

Ἦστερα ἀπὸ λίγο ἡ ὑπηρετρία τοῦ ἔφερε
τὴν ὁμελέττα.

—Καὶ τὰ ὁμορφα λογάκια; Ρώτησε ὁ
πελάτης.

Τὸ κορίτσι ἔσκυψε καὶ τοῦ ψιθύρισε
στὸ αὐτί:

—Μὴν φάτε τὴν ὁμελέττα σας!

**

Ο φιλοξενούμενος: Τὸ σκυ-
λί σας φαίνεται πολὺ κολό. Μὲ κυττάζει
μὲ συμπάθεια καὶ κουνά τὴν οὐρά του.

Ο μικρὸς Τόμ: Ναὶ κύριε Σμιθ.
Εἶναι ἐπειδὴ τρώτε στὸ πίστο του.

!!!!

**

[—Παρ' ὀλίγο νὰ δῶ τὸν πατέρα σου σή-
μερα, λέει ὁ Ἀλμπερτ στὸν γυνὶ τοῦ ἀστύ-
φύλακος.

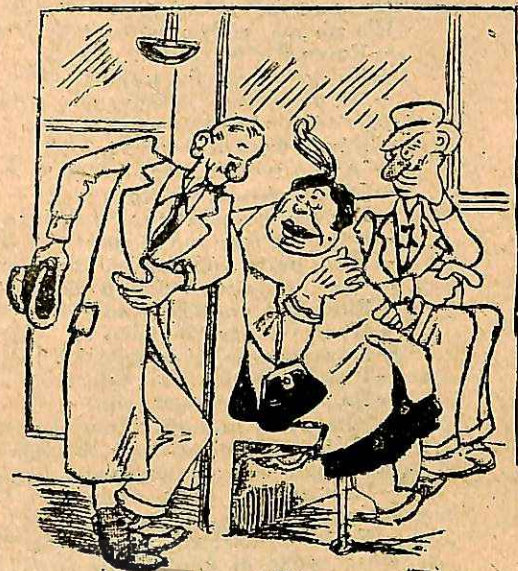
—Τὶ ἐννοεῖς «παρ' ὀλίγο νὰ δῶ»;

—Νά: Ὁ πατέρας σου ἔχει ἀριθμὸ ΙΑ'
36, εἰ; Ἐ λοιπόν, ἐγὼ εἶδα τὸν ἀστύφυ-
λακα ΙΑ 37.

—Ξέρετε, κυρία Χάρρις, πολλὲς φορὲς
διερωτῶμαι ἂν ὁ ἄνδρας μου μὲ βαρέθηκε.

—Τί σὰς κάνει νὰ φθάσῃς τέτοιο
πράγμα;

—Νά, ἔχει νὰ ἔλθῃ στὸ σπίτι 7 χρόνια.

Ἡ κυρία.—Εὐχαριστῶ, κύριε. Νά, ἐπὶ
τέλους ἕνας εὐγενικὸς ἄνθρωπος.

Ο ἄλλος.—Εἰσθε πολὺ καλὴ, κυρία
μου. Μάθετε πὼς δὲν μοιάζω ἐγὼ μὲ ἐκεί-
νους ποὺ παραχωροῦν τὴ θέση τους μὴν
στὶς ὥραϊες κυρίες!...

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

Ἡ ὁ ἐφημεριδοπώλης μόλις τοῦ παρέδωσαν στὸ Μαϊευτήριον τὰ τετράδια του.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΚΗΡΥΚΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 16.08.36
16.08.36

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΣΚΟΠΙΟΝ

Μπαίνεις στα λεωφορεία
ή στα τραμ να πᾶς στὸ σπίτι
πρωί, βράδυ, μεσημέρι
καὶ σοὺ βγαίνει ἀπὸ τὴ μύτη
Τί ἀκούς ἐκεῖ τί βλέπεις
τὸ αἰσθάνεσαι δὲν λέγετα.
καὶ διάλογος ὡς ἔπεται.
—Μὲ πατήσατε προσέχετε!
—Καλέ, τί μωρέ, δὲ βλέπετε;
—Μὴν σκουντάς, κύριε πίσω!
—Στάσου, ρε, θὰ σὲ πατήσω!
—Ἀχ! μικρό μου, μὲ πεθαίνεις!
—Παρακί και μὲ ζεσταίνεις!
—Τήραξε καλά, ρε Κόλια,
τοῦτο πάει στὰ Στάθλια!
—Μπᾶ τί εἶναι τῶν Ἀχαρνῶν;
—Κρότα, μωρή, τὸ σανό!
—Ἀχου πάει ἡ κοιλιὰ μου!
—Θὰ μοὺ σπάσετε τ' αὐτὰ μου!
Παρακί ἀπ' τὸ καλάθι!
Πῶ πῶ πῶ, τί ἔχω πάθει!
—Καίτη, ἔλα δώ σιμά..
—Καὶ φαντάροι, ἄχ, μαμά!
—Ἔ, σύ, μὲ τὴν ξιφολόγχη,
γύρον' ἀπὸ τὴν ἄλλη κόχη!
—Κύττα θηλυκά ἕνα χάξι!
—Ἀχ! ὁ τενεκές σας στάζει!
—Οὐ, μὲ γέμισες ἀσβέστη!
—Ποὺν ἡ ὀμπρέλλα; ψάξε βρέστη!
—Καλέ, ποὺ ἔχει τὸ νοῦ τση;
—Εἶναι μὲ τὸ γιαβουκλὸ τση!
—Ἀχ! τί ζέστη! θὲ νὰ σκάσω!
—Εἰσιτήριο!...—Ἔχω πάσο!
—Μ' ἀφανίσανε τὸν κάλο!
—Παναγιά μου, θ' ἀποβάλλω!
—Ποῦ θὰ βγῆτε, εἰσιτήριο!
—Πάω γιὰ τὸ μαιευτήριο!
—Ὁ καπνὸς μου σὰς πείραζει;
—Ὁ! καθόλου! Δὲν μὲ νοιάζει
δόστε μου ἕνα νὰ καπνίσω..
—Ἔ! κυρία... ἔσεῖς πίσω..
σβύστε το ἀπαγορεύεται
—Στείλτον, καλέ, νὰ κουρεύεται,
εἶδες τρόπο σὲ κυρία!!
—Νὰ τὸ πῆς στὴν ἑταιρία!
—Μαριγώ, κράτα τὸν μπόγο
βύζαξε λίγο τὸ Γιῶργο
βλέπεις τὸ μωρὸ πῶς κλαίει!
—Μ' ἐνοχλεῖτε; ποῖος τὸ λέει;
Καλ' ἐλάτε πιὸ κοντά,
ἄντε μέσα σὺ, νταντά,
γὼ θὰ μείνω στὸ μπαλκόνι..
—Πάγωσα, ἔγινε χιόνι.
—Στριμωχθῆτε, στριμωχθῆτε
ἴσω ἔτσι... ζεσταθῆτε.

(Συμπέρασμα)

Κι' ἔτσι μέσ' σὲ τραμ καὶ σὲ λεωφορεῖα
συνεχῶς καὶ ἐπιμόνος
ὅλοι καὶ λαὸς καὶ σομπορία
Κάνουνε τὰ ἔργα.. τοῦ Στριμωχθῆτος!

Σχετικότης

(Θεωρία... Ἀϊνστάϊν)

Ὁ κ. Καρμύρης μιά φορὰ
μαζί μὲ τὸν ἐξάδελφό του τὸ Διονύση

κατέβηκε στὴν ἀγορὰ
ροῦχα καινούργια καὶ καπέλλο νὰ ψωνίσῃ.

Φοράει ἕνα πανταλόνι, μαῦρο χρῶμα
—Πόσο τὸ δίνεις; τὸν ὑπάλληλο ρωτᾷ
μοὺ ἔρχεται θαυμάσια στὸ σῶμα..
—Τρακόσιες εἰκοσι δραχμὲς καὶ μετροῦτά.

—Τρακόσιες εἰκοσι; Μῶρ, τί μοὺ λές;
ἐγὼ ἀγόρασα μιά πέννα ἀπ' τὴς καλῆς
Ἀμερικανικῆ μόνο μὲ εἰκοσι, ἀδερόφ,
μὰ τί ζητᾷς; νὰ πάρῃς καὶ λουφέ;

Προβάρει ἕνα παλτό. Τοῦ πάει καλά.
—Ἐτοῦτο πόσο; —Ὅχ, τρακόσιες μόνο.
—Βρε σέις ἐδῶ ζητᾷτε πιὸ πολλὰ
νὰ... μὰ τὸ στέφανό μου σοὺ ὁμόνω
ἀγόρασα μιά πίπα τὴς προάλλες
ἀπὸ τὴς ἐκλεκτῆς καὶ τὴς μεγάλης
μόνο μὲ πέντε, κεχρημάρει διαλεχτὸ
Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι ἄς λείπῃ τὸ παλτό!

—Δὸς μου ἕνα καπέλλο Μπορσαλίνو!
Καὶ ἀπαντᾷ ὁ ἔμπορος.—Ἄ! δὲν σοὺ δίνω
γιατί νὰ τὸ ψωνίσῃς ἀπ' τὸ καπελλάδικο
ἀφοῦ μ' ἔξη δραχμὲς στὸ... κανατάδικο;
χωρὶς παξάρια καὶ καιρὸ νὰ χάνῃς,
τὴν ἴδια τὴν δουλειὰ μπορεῖς νὰ κάνεις!

Αἰνιγμα με... θέση

Σὲ μιά Ἀνώνυμη μεγάλη Ἑταιρία
ὑπάλληλο ζητούσανε καλὸ
γιὰ τὸ ταμεῖο καὶ τὴν ἀλληλογραφία
μὲ πείρα, γνώσεις καὶ μυαλό.

Κι' ἀντὶ νὰ προτιμήσουν ἕναν πούχε πάρει
ἄριστα στὸ διαγωνισμό
προσέλαβαν ἀγοράμματο ζαγάρι
ποὺ γρὺ δὲν νοιῶθ' ἀπὸ λογαριασμό.

Ἡ λύσις

Γιὰ ὅσους τώρα θὰ ρωτήσουν μ' ἀπορία
Ὁ μῦθος τί σημαίνει φταίει ἡ μοῖρα;
—Ὁχι, εἶχε μαρὰ μιά ὁμμορφη κυρία
κ' εὐθύμη.. χήρα!

Ποιὲς μετοχῆς ἐνδιαφέρουν τὴν γυναῖκα

(Χρηματιστήριον «Πανθέου»)

Οἱ γεροντοκόρες ἐνδιαφέρονται διὰ τὰς μετοχὰς Ἑθνικῆς
Οἱ κ ο ν ο μ ί α ς
Τὰ δουλιὰ γιὰ τὴν τ ρ ᾶ π ε ς α... Ἀ θ η ν ῶ ν καὶ πε-
ριχώρων

Οἱ μεκροῦδες γιὰ τὰς ἀξίας... Ο ἴ ν ω ν καὶ Ο ἴ ν ο -
π ν ε υ μ ᾶ τ ω ν.

Οἱ μοντέρνες γιὰ τὰς... τῆς Κα π ν ο β ι ο μ η χ α ν ῖ α ς

Οἱ κοκέτες διὰ τὰς μετοχὰς... τῶν Χ ρ ο μ α τ ο υ ρ γ ε ῖ ω ν

Οἱ παχείες γιὰ τὰς... τῶν Λ ι π α σ μ ᾶ τ ω ν

Οἱ κοκότες γιὰ τὰς μετοχὰς τῆς... Λ α ἰ κ ῆ ς

Οἱ προξενήτρες γιὰ τὰς ἀξίας τῆς... Ἑ μ π ο ρ ι κ ῆ ς

Οἱ πεθερὲς γιὰ τὰς... Μ ε τ α λ λ ε ῖ α Λ α υ ρ ῖ ο υ

Οἱ ἀνύπαντρες γιὰ τὰς μετοχὰς τοῦ... Ἡ σ α ῖ α

Οἱ προσφυγοπούλες γιὰ τὰς τῆς... Τ ρ α π ῆ ς ἑ ς Ἀ ν α -
τ ο ἰ ῆ ς.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ

ΥΠΟ ΑΝΤΖΕΛΟ ΜΠΟΡΙΣ

ΗΜΕΡΑ...

Ἡ Ἑβελίνα ἐτοιμαζόταν γιὰ νὰ βγῇ ἔξω, ὅταν μπῆκε στὸ δω-
μάτιό της ἡ ἀδελφὴ της. Ἐξηκολούθησε ὁμως νὰ πονδραρίζεται,
μὴ δίνοντας σημασίαν στὴ Κλέλια ποὺ ἔκοβε βόλτες μέσα στὸ δω-
μάτιο καὶ φαινόταν πολὺ ταραγμένη.

—Θὰ βγῆς; τὴν ρώτησε ἡ Κλέλια ἐνῶ καθόταν στὸ ντιβάνι καὶ
κυττάζοντάς τὴν, μὲ μιά ἔκφραση κουρασμένης καὶ γερασμένης
γυναίκας.

—Θὰ βγῶ, ἀπήντησε ἡ Ἑβελίνα.
Κι' ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἦταν ἀποφασιστικός. Κανεὶς δὲν
μποροῦσε νὰ τῆς ἀπαγορεύσῃ νὰ βγῇ.

Ἡ Κλέλια ἀπήντησε μὲ γλυκύτητα.
—Ἐγὼ δὲν σοὺ ἀπαγορεύω νὰ βγῆς.

Ἦξερε καλὰ ποὺ πῆγαινε ἡ Ἑβελίνα. Μὰ ἤξερε ἐπίσης πῶς
δὲν μποροῦσε νὰ τῆς τὸ ἀπαγορεύσῃ, πῶς ἦταν μάταιος κόπος καὶ

θε τῆς συμβουλή, κάθε τῆς προειδοποίησις.
Κι' ὁμως ἔπρεπε νὰ δοκιμάσῃ νὰ τὴν μετα-
πίσῃ.

—Κάνεις πολὺ ἄσχημα, τῆς εἶπε.
Ἡ Ἑβελίνα ἄφησε νὰ περάσουν μερικὲς
στιγμὲς. Μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια, ὕστερ'
ἀπὸ ἀρκετὴ σιωπὴ, ρώτησε ἡρεμα.

—Τί κάνω... ἄσχημα;
Ἡ Κλέλια τὴν κύτταξε στὰ μάτια, μὲ
στοργὴν ἀνέκφραστη,

—Δὲν πηγαίνουν στὸ σπίτι ἐνὸς ἀνδρός,
μόνοι καὶ δὲν περνοῦν ἐκεῖ ὅλο τὸ ἀπό-
γευμα.

Σηκώθηκε, πλησίασε τὸ παράθυρο κι' ὁ-
στερα πρόσθεσε.

—Εἶναι μεγάλο σφάλμα!
Μὰ ἐγὼ δὲν πηγαίνω σὲ τέτοιο σπίτι,
εἶπε ἡ Ἑβελίνα κοκκινίζοντας ἑλαφρὰ ἐπει-
δὴ ἔλεγε ψέμματα. Πηγαίνω ἀπόψε στὸ σπι-
τι μιᾶς φίλης μου ποὺ ἔχει δεξίωση.

Μὲ μιά κουρασμένη κίνηση καὶ μὲ λυπη-
μένη φωνὴ τὴν παρεκάλεσε μὴν μὴν λὲν
ψέμματα.

—Κι' ἐγὼ ἔτσι θάλεγα, μουρμούρισε. Ἡ
κάτι τὸ παρόμοιο. Μὰ καλλίτερα νὰ ἔβγαινες.

Ἡ Ἑβελίνα σχεδὸν δὲν ἄκουσε. Πῆρε
τὴν γούνα της τὴν πέρασε στὸ λαιμὸ της,
φύρεσε τὰ γάντια της καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ
φύγῃ, ἐνῶ στὰ χεῖλῃ της πλανιόταν ἕνα χα-
μόγελο αἰνιγματικό.

—Σὲ παρακαλῶ, Ἑβελίνα, μείνε. Εἶπε ἡ
Κλέλια καὶ στὰ λόγια τὴν ὑπῆρχε μιά βα-
θεῖα ἱκεσία, γλυκεῖα καὶ στοργικὴ. Δὲν μπο-
ρῶ νὰ σοὺ ἐπιβάλλω νὰ μείνῃς. Σὲ παρακα-
λῶ. Νά, κάθισε λίγα λεπτὰ ἐδῶ κοντά
μου καὶ σκέψου. Ὑστερα κάνε ὅ, τι νομίζεις..

Γιὰ μιά στιγμὴ ἡ Ἑβελίνα ἔμεινε σκε-
πτική. Φαντάσθηκε τὸ σπίτι τοῦ Ἀλμπέρ,
τὸ σαλονάκι, τὸ ἡμίφως. Εἶδε, προσεῖδε
μάλιστα, τὴν κίνησίν του, ποὺ τῆς ἔσφιγγε
τὴ μέση, μὲ τρυφερότητα, ἔσκαφθη τὸν
κίνδυνο... Κι' εἶπε σχεδὸν μὲ ἀμεριμνησία.

—Δὲν εἶμαι πιὰ καμμιά μικρούλα. Ἐέ-
ρω ἐκεῖνο ποὺ κάνω.

Ἡ Κλέλια τὴν ἀκολούθησε ὡς τὴν πόρ-
τα, σιωπηλὴ. Τί μποροῦσε νὰ κάνῃ; Τί
μποροῦσε νὰ πῇ ἀκόμα; Κι' αὐτὴ εἶχε κά-
νῃ τὰ ἴδια καὶ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τῆς
τὸ ἀπαγορεύσῃ διὰ τῆς βίας νὰ βγῇ κι' ἡ Ἑ-
βελίνα, θὰ πῆγαινε ὅποδὴποτε, ἀν' ὅχι ἐκεῖ-
νη τὴν ἡμέρα, ἀλλ' ἀσφαλῶς μιὰν ἄλλη.

Ἐν τούτοις τῆς πρόσθεσε ἀκόμη, σὰν τὴν εἶδε νὰ περνᾷ τὸ
κατώφλι τῆς πόρτας.

—Ὑστερα, αὐτὸς δὲν θὰ σὲ ἀγαπᾷ πιὰ. Μὴν δημιουργῆς ἐλ-
πίδες καὶ μὴν πλάθῃς ψεύτικα ὄνειρα! δὲν θὰ σ' ἀγαπᾷ πιὰ.

Μὰ ἡ Ἑβελίνα τὴν κύτταξε μ' ἀδιαφορία, βέβαιη γιὰ κάθε
τῆς πράξιν καὶ βγῆκε.

Γύρισε τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Ἐρρίξε τὴν γούνα καὶ τὰ γάντια
τῆς ἐπάνω σὲ μιά καρέκλα καὶ πῆγε ἀμέσως στὸ δωμάτιό της,
χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

Ἡ Κλέλια τὴν ἄφησε μόνη. Κάτω ἀπὸ τὴν ἔκφραση τοῦ προ-
σώπου της ποὺ φαινόταν ἡρεμὴ, ἔκρυβε μιά ἀκατανίκητὴ ἀγῶ-
νία. Γιατί νὰ συμβῇ ἔτσι; Γιατί ἐπαναλαμβάνουν ὅλοι τὰ ἴδια
σφάλματα, χωρὶς σκέψη, χωρὶς συνείδηση; Γιατί νὰ μὴν κρατή-
σῃ στὸ σπίτι τὴν Ἑβελίνα, διὰ τῆς βίας, μὲ κάθε τρόπο; Τώρα
ὅλα τελείωσαν, τώρα κι' ἡ Ἑβελίνα ἄρχισε νὰ ὑποφέρει.

Πῆγε νὰ τὴν βρῇ στὸ δωμάτιό της. Ἐκεῖνη εἶχε ριχτῇ ἐπάνω
στὸ κρεβάτι της καὶ μὲ γυρισμένες τὴς πλάτες ἔκλαιγε. Σὰν
ἄκουσε ὁμως τὸν θόρυβο τῶν βημάτων τῆς Κλέλιας γύρισε ἀπὸτο-
μα καὶ τῆς εἶπε.

—Τί θέλεις; Φύγε! Ἀφῆσέ με μόνη!

Ἡ Κλέλια ἐννοίωσε τὴν στιγμὴ ἐκείνη τὸν λαιμὸ της νὰ σφίγγεται

—Ἑβελίνα!.. κατάρθωσε νὰ προσφέρει.

—Φύγε! —ἐπανέλαβε ἡ ἄλλη.—Μὴν φο-
βάσαι μὴν τρομάξῃς, δὲν συνέβη τίποτε!
πρόσθεσε μὲ ἀνέκφραστο πόνο.

—Τίποτε;
Ἡ φωνὴ της εἶχε ἕνα περίεργο τόνο
δυσπιστίας ποὺ ἔδωσε στὴν Ἑβελίνα νὰ κα-
ταλάβῃ ὅτι ἤξερε τὴν ἀλήθεια. Ὡστόσο
δὲν θέλησε νὰ μιλήσῃ.

—Ἀφῆσέ με! μουρμούρισε.

Ἡ Κλέλια τῆς χάιδεψε μὲ στοργὴν τὸ
μέτωπο ποὺ ἔκαψε.

—Ἐέρω, εἶπε, νοιώθω τὸν πόνο σου κι'
ἄς μὴ μοὺ τὸν λές. Γι' αὐτὸ δὲν ἤθελα νὰ
σ' ἀφήσω νὰ πᾶς.

—Πῶς τὸ ξέρεις;
Ἀλλοίμονο! Πῶς τὸ ἤξερε; Τῆς στοί-
χισε πολὺ ἀκριβὰ γιὰ νὰ τὸ μῆθῃ.

—Πῆγα στὸν Ἀλμπέρ, εἶπε ἡ Ἑβελίνα, ἀν' ὅ-
τις νὰ μάθῃς ποὺ πῆγα, ἀλλὰ, δὲν τὸν βρῆκα
εἶχε φύγει! Εἶχε φύγει μὲ μιά ἄλλη... γυ-
ναῖκα!!

Τὰ κλάμματα τῆς εἶχαν φλογίσει τὰ μά-
τια. Ὑστερα ἔξηκολούθησε μὲ κόπο πολὺ.

—Ὁ! αὐτὸς εἶχε μιά ἄλλη ποὺ τοῦ ἄρε-
σε περισσότερο ἀπὸ μένα καὶ ποὺ δὲν φοβό-
ταν τοὺς ἀνδρες ὅταν ἦσαν μόνοι.. ποῦ—
Διέκοψε τὴν ἀφήγησίν της, πνιγμένη ἀπὸ ἕ-
να λυγρὸ.

Ἡ Κλέλια τὴν εἶχε ἀκούσει ἀκίνητη
καὶ σιωπηλὴ. Κι' ὅταν ἀκόμη ἀντήχησε τὸ
ἀβάσταχτο κλάμμα τῆς Ἑβελίνας, δὲν ἔ-
στόμισε οὔτε μιά λέξη. Ἀλλὰ μιά ἡρεμία
γλυκεῖα, τόσο ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε νοιώσει ὡς
ἐκείνη τὴ στιγμὴ τῆς πλημμύρισε τὴν ψυ-
χήν κι' ἐδίωξε ἀπ' αὐτὴν τὴν πικρία καὶ τὴν
πνιγερὴ λύπη ποὺ ἔως τότε τὴν ἐβασάνιζαν
καὶ τῆς εἶχαν γίνει ἀδιάκοπος ἐφιάλ-
της.

Ἡ Ἑβελίνα ὑπέφερε, ἀλλὰ εἶχε σωθῇ!
Τώρα ἔκλειπε ἀπὸ ἕνα ἀνέκφραστο πόνο,
ἀλλ' αὐτοῖς θὰ ἀγαποῦσε ἕνα ποὺ θὰ τῆς
ἐταίριαζε, χωρὶς καμμιά τύψη, χωρὶς κλάμα
τῆς ψυχῆς.

Ἡ Κλέλια θυμήθηκε ἀκόμη, ὅτι κι' αὐ-
τὴ, ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀν' σκεφθόταν λιγάκι,
ἀν' δὲν ἀψηφούσε ἐπίσης κατηγορηματι-
κὰ τὰ συμβουλευτικὰ λόγια τῶν ἄλλων,
τῶν δικῶν της, δὲν θὰ πῆγαινε στὸ σπίτι
ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου κι' ἀν' ἀκόμη δὲν ἤ-
ξερε πῶς εἶχε μὴν ἀντίπαλο κι' ὅτι αὐτὴ θὰ τῆς τὸν ἐπαινε-
μὴ μέρα... Ἡ τύχη της θὰ ἦταν ἀσυγκρίτως καλλίτερη, ἀπει-
ρως καλλίτερη. Ἡ ζωὴ της θὰ ἦταν πιὸ εὐτυχισμένη.

Ἀλλὰ κι' ἡ Κλέλια τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔπῃγε.

Στὰ χεῖλῃ της πλαν.ὅταν ἕνα μειδίαμα
αἰνιγματικό.

Ἐν τούτοις τῆς πρόσθεσε ἀκόμη, σὰν τὴν εἶδε νὰ περνᾷ τὸ
κατώφλι τῆς πόρτας.

—Ὑστερα, αὐτὸς δὲν θὰ σὲ ἀγαπᾷ πιὰ. Μὴν δημιουργῆς ἐλ-
πίδες καὶ μὴν πλάθῃς ψεύτικα ὄνειρα! δὲν θὰ σ' ἀγαπᾷ πιὰ.

Μὰ ἡ Ἑβελίνα τὴν κύτταξε μ' ἀδιαφορία, βέβαιη γιὰ κάθε
τῆς πράξιν καὶ βγῆκε.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΝΤΖΕΛΟ ΜΠΟΡΙΣ

Ο ζωγράφος Άντρε Ρενωντέν ξάπλωσε πιά ο ναυαγιστικά μέσα στην πολυθρόνα του.

—Όστε έτσι λοιπόν, μου είπε

γελώντας. Θα χάνω τις ώρες μου για να σου διηγούμαι ιστορίες και θα τις βλέπω ύστερα από μερικές μέρες δημοσιευμένες στα περιοδικά! Σε βεβαίω ότι αυτό δεν θα τόκανα για κανέναν άλλον. Νά, παροδύγματος χάριν, σου διηγήθηκα προ ημερών μία ιστορία «Στο φως του φεγγαριού» και ύστερα από λίγες μέρες την είδα δημοσιευμένη. Άραγε και η τωρινή μου θα έχει την ίδια τύχη; Άλλα δεν θυμάσαι, δεν πιά να κάνεις ότι θέλεις!

—Άναψε την πίπα του και άρχισε την αφήγησή του.

—Ο κύριος Λαφαγιέτ με είχε καλέσει προ καιρού για να ζωγραφίσω το πορτραίτο της κυρίας του, η οποία σημειωτέον είναι μία πολύ χαριτωμένη κυρία και πάρα πολύ νέα για νύχη άνδρα της ηλικίας του κ. Λαφαγιέτ.

Η ευγασία άρχισε και από την πρώτη μέρα ήμουν ένθουσιασμένος για την ύπομνη της κυρίας Λαφαγιέτ και την φυσικότητα του ύφους της. Αυτό ήταν ευάριστο, γιατί το πορτραίτο έπρεπε να είναι τελειωμένο στις 8 Ιουνίου, δηλαδή σε δέκα πέντε ημέρες.

Την δεύτερη ημέρα όμως, η κ. Λαφαγιέτ ήταν εξαιρετικά νευρική.

—Θέλετε, μαντάμ, είπα ύστερα από λίγη ώρα ν' αναβάλλω με για αύριο την σημερινή σέας; Σας βλέπω στενοχωρημένη σήμερα.

—Είμαι στενοχωρημένη, κ. Ρενωντέν, μου απάντησε, γιατί μάς συνβη κάτι το παράξενο. Ένας Άμερικανός ήλθε σήμερα το πρωί, ως απεσταλμένος της 'Ασφαλιστικής 'Εταιρίας μας, για να εξετάσει τους πίνακές μας, προκειμένου η 'Εταιρία ν' αυξήσει το ποσόν της ασφαλείας, κατ' έντολήν του άνδρός μου. Το μεσημέρι όμως, διαν έπεστρεψε ο άνδρας μου, έμαθα με κατάπληξη ότι δεν είχε δώσει καμμία τέτοια έντολή στην ασφαλιστική εταιρία. Ο χειρότερος δέ απ' όλα είναι ότι, διαν τηλεφωνήσαμε στην 'Ασφαλιστική 'Εταιρία μās απάντησαν ότι δεν είχαν ιδέαν του πράγματος και ότι δεν είχαν στείλει κανένα πράκτορα τους.

—Και ποιος είναι η γνώμη του άνδρός σας, μαντάμ; ρώτησα.

—Ο συγγός μου φανταζεται ότι αυτό είναι κόλπο της 'Ασφαλιστικής 'Εταιρίας, για να τρυμοκρατηθούμε και να αυξήσω με το ποσόν της ασφαλείας των πινάκων μας.

—Μπορώ να δω τους πινάκούς σας, κυρία; είπα.

—Πολύ ευχριστός.

Πήγαμε στο σαλόνι και ο πρώτος πινάξ που αντίκρισα μ' έκανε ν' ανατριχιάσω από καλλιτεχνικό θουμσισμό! Ήταν, ούτε λίγο ούτε πολύ, η 'Τσιγγάνα' του Φράνς Χάλς, ένα περιφημο άριστουργημα άνεκτιμήτου αξίας.

Ήταν εύκολοτα για μένα να διαπιστώσω ότι έπρόκειτο περί έργου άπολυτούς αιδθεντικού.

Έφωνα στενοχωρημένος και σκεπτικός. Η εξέγησης την όποιαν είχε δώσει ο κ. Λαφαγιέτ περί κόλπου της 'Ασφαλιστικής 'Εταιρίας δεν με ικανοποιούσε καθόλου. Άσφαλώς κάτι άλλο θα συνέβαινε.

Ευτυχώς δεν έμεινα πολύ καιρό με τις σκέψεις μου αυτές. Στο καφενείο των καλλιτεχνών ένας ξένος με είχε ζητήσει δυό φορές απ' το πρωί κι έ, σχεδόν μόλις πήγα, ήρθε και κάθισε στο τραπέζι μου. Ήταν ένας νέος εξαιρετικά κομψός, με μαύρα, υπεμβολικά μυτερά σκαρπίνια και με ψάθινο καπέλλο. Ο άνθρωπος αυτός προκάλεσε έκ πρώτης όψεως την αντίπαθειά μου.

—Ο κύριος Ρενωντέν; με ρώτησε μόλις κάθισε αλέναντί μου.

Κούνησα το κεφάλι καταφατικά.

—Έπληροφορήτην ότι ζωγραφίζετε το πορτραίτο της κ. Λαφαγιέτ, εξακολουθώσε ο αντιπαθής νεαρός.

—Οι πληροφορίες σας είναι σωστές, κύριε, απάντησα, διερωτώμενος πού ήθελε να καταλήξη.

Ο νέος με κύτισε μία στιγμή και ύστερα μπήκε κατ' ευθείαν στο ζήτημα που τον ένδιεφερε.

—Στο σπίτι της κ. Λαφαγιέτ υπάρχει ένας πινάξ του Φράνς Χάλς, η 'Τσιγγάνα'.

—Τόν είδα, είπα.

—Θά μπορούσατε να μου κάνετε ένα πιστό αντίγραφο του πίνακος αυτού;

—Έξαρτάται από την τιμή που θά δώσετε, απάντησα.

—Προτού φθάσω σ' αυτό το ζήτημα, θά ήθελα να τονίσω

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗ- Η ΚΛΟΠΗ ΤΟΥ ΑΡΙ-

δι το αντίγραφο πρέπει να είναι άπολύτως όμοιο με το πρωτότυπο και στίς διαστάσεις ακόμη. Επίσης θά έχη και την υπογραφή «Φράνς Χάλς 1644». 'Υπ' αυτούς τους όρους, θά σάς μετρήσω 15000 φράγκα.

Κύταξα κατάπληκτος τόν συνομιλήτή μου. Το ποσόν ήταν έξωφρενικό πράγματι. Για ποιό λόγο τάχα έδειχνε την γενναιοδωρίαν αυτή; Μου έπετρεπετο να δειχθώ; Δίσταζα. Φοβόμουν ότι έβαζα άθελα τα χέρια μου στο έγκλημα. Άλλα ύστερα από λίγη σκέψη, είπα με τόν νού μου «Εί με μέλλει». Μου ζήτην ένα αντίγραφο, θά τούς τώ ξανά!»

—Πότε πρέπει να είναι έτοιμο το αντίγραφο; ρώτησα δείχνοντας έτσι ότι έδεχόμουν.

—Στίς 9 Ιουνίου θά περάσω το μεσημέρι έδώ για να μου τώ δώσετε.

«Στίς 9 Ιουνίου! σκέφθηκα. Και το πορτραίτο της κ. Λαφαγιέτ πρέπει να είναι έτοιμο στίς 8 Ιουνίου. Τί σχέσις άραγε υπάρχει μεταξύ των δύο ούων ημερομηνιών;»

Εκλεισα την συμφωνία μου με τόν αντιπαθητικό νεαρό και έτρεξα στο σπίτι της κ. Λαφαγιέτ.

—Με συγχωρήτε, μαντάμ, είπα μόλις αντίκρισα την κ. Λαφαγιέτ. Θά ήταν δυνατόν να μάθω για ποιό λόγο πρέπει να έχω έτοιμο το πορτραίτο σας στίς 8 Ιουνίου;

—Μά γιατί στίς 9, όπως κάθε χρόνο, φεύγομε για την έξοχή για τρείς ολόκληρους μήνες, κύριε.

—Έδοσα μερικές δικαιολογίες για την έρώτησή μου και έφυγα ακόμη πιο άνήσυχος.

—Επέστρεψα στο καφενείο των καλλιτεχνών και πήρα ιδιαιτέρως τόν Άντον, τόν έμπιστό μου γκαρσόνι.

—Πές μου, Άντον, έχεις ξαναδύ τόν νεαρό αυτόν με τόν όποϊόν ήμουν προ όλίγου;

—Μά σάς είπα, κύριε, ότι σάς είχε ζητήσει δυό φορές από το πρωί.

—Εκτός απ' αυτές, μήπως τόν έχεις διή άλλη φορά;

—Ναι, δυό—τρείς φορές, μαζί μ' έναν Άμερικανό.

—Έβγαλα από την τσέπη μου ένα χαρτονόμισμα των 100 φράγκων.

—Δέν είναι δωροδοκία αυτό, Άντον, είπα. Μου άρέσει όμως να μην άγγαρεύω τζάμπα τούς φίλους μου παρά μόνον όταν είμαι άπένταρος. Αυτές τίς μέρες όμως, δόξα τώ Θεώ.

Ο Άντον χαμογέλασε.

—Σε τί μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος, κύριε Ρενωντέν, ρώτησε τσεπώνοντας τόν έκατοστάριχο.

Είδα το πορτραίτο του Φράνς Χάλς.

ΜΑΤΑ ΝΤ. Χ. ΦΑΜΠΕΡ ΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ

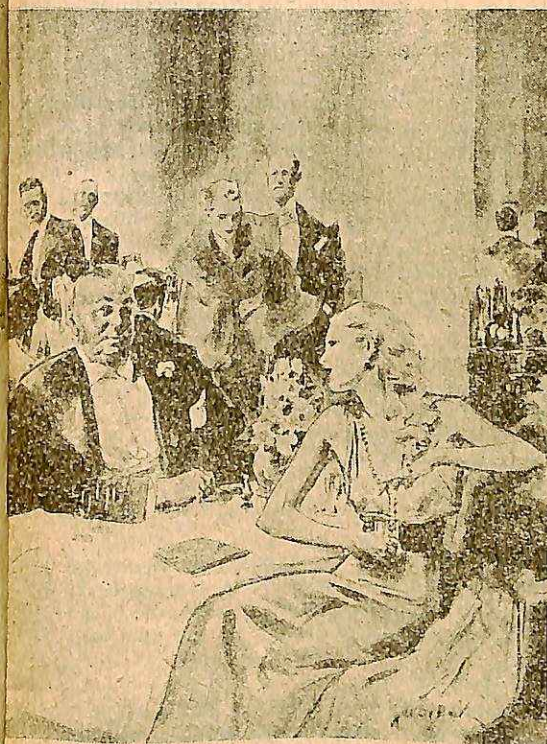
—Άντον, θέλω να μου δώσης μερικές πληροφορίες για τόν Άμερικανό αυτόν.

—Τήν άλλη μέρα έπαιρνα στο σπίτι μου ένα σημείωμα του Άντον που με πληροφορούσε ότι ο Άμερικανός με τόν όποϊον είχε θεσθή ο αντιπαθητικός νέος με τα μυτερά σκαρπίνια άνομαζόταν Χένρυ Ουέλλαν, ότι έμενε στο Ρίτς της πλατείας Βαντόμ και ότι θά έφευγε για την Άμερική στίς 10 Ιουνίου.

8, 9, 10 Ιουνίου! Νά τρείς ημερομηνίες που ήταν αδύνατο να μην έχουν κάποια σχέση. Τη σχέση αυτή την μάνευσα άμέσως. Ο νεαρός με τα μυτερά σκαρπίνια θά έπαιρνε από μένα, στίς 9 Ιουνίου το μεσημέρι, τόν αντίγραφο του άριστουργήματος του Φράνς Χάλς. Τήν νύκτα της ίδιας ημέρας, θά έμπαινε στο άδειασμένο σπίτι του Λαφαγιέτ, (αφού οι Λαφαγιέτ θά έφευγαν εκείνη την ημέρα για την έξοχή) και θά αντικαθιστούσε μέσα στο κάντρο το πρωτότυπο με τόν αντίγραφο. Το πρωτότυπο φυσικά, θά παρεδίδετο στόν Άμερικανό, ο όποϊος την επάυριον 10 Ιουνίου, θά έφευγε για την Νέα Υόρκη, μακρυά έτσι από κάθε κίνδυνο. Έτρεξα στο γραφείο του κ. Λαφαγιέτ και τού εξέγησα τήν άστυνομία. Άλλ' έγω είχα ήδη κάνει τόν σχέδιό μου. Τό εξέγησα στόν κ. Λαφαγιέτ και συμφώνησε άπολύτως μαζί μου.

Στίς 8 Ιουνίου παρέδωσα τόν πορτραίτο της κ. Λαφαγιέτ και θά μου έπιτρέψης να σου πώ έν παρενθέσει ότι έμεινε κατενθουσιασμένη.

Σήν άλλη μέρα, 9 Ιουνίου, έδωσα στόν αντιπαθητικό νέο με τα μυτερά σκαρπίνια τόν αντίγραφο τόν όποϊο μου είχε παραγγείλει. Πήρα τίς 15000 φράγκα και ύστερα πήγα και βοήξα τόν κύριο Λαφαγιέτ στο γραφείο του. Τό σπίτι ήταν άδειο ήδη και ο κύριος Λαφαγιέτ υπετίθετο ότι θά έφευγε τόν ίδιο βράδυ για την έξοχή.

Άμερικανός συνωδευόταν από μία όραία κυρία

τοίχου όπου βρισκόταν κρεμασμένο τόν άριστούργημα του Φράνς Χάλς.

Με οβυσμένα τα φώτα, άρχισαμε να περιμένουμε. Η ύπομνη μάς άνταμείφθηκε πολύ άργά, μετά τέσσερες ολόκληρες ώρες. Θάταν μεσάνυχτα περασμένα, όταν άκούσαμε ξαφνικά ένα θόρυβο μέσα στο σαλόνι. Τό σκοτάδι δεν μάς επέτρεπε ακόμη να δούμε τίποτα, αλλά δεν χρειαζόταν μεγάλη φιλοσοφία για να καταλάβω με ότι κάποιος προσπαθούσε ν' άνοίξη τόν παράθυρο του σαλονιού.

Ο κάποιος αυτός, ύστερα από λίγο, κατόρθωσε πράγματι να μπει μέσα στο σαλόνι και, άνάβοντας ένα ήλεκτρικό φανάρι, έστειλε τήν φω-

τεινή δέσμη των ακτίνων του επάνω στο άριστούργημα του Φράνς Χάλς.

Ο κύριος Λαφαγιέτ ήταν βέβαια ιδιοκτήτης του σπιτιού και του πίνακος και φυσιολογικός έπρεπε αυτός ν' άπολαύση τόν θέαμα από την κλειδαρότρυπα. Αυτό και έγινε πράγματι, ενώ έγω άναγκάσθηκα ν' άρκεσθώ σέ μία χαρμιάδα που σημάδιζε ή πόρτα στο κάτω μέρος της και που μου επέτρεπε να βλέπω τά πόδια μόνον του νυκτερινού έπισκέπτου και τά γνώριμα, υπεμβολικά μυτερά σκαρπίνια του.

Ο νεαρός, όπως μου έλεγε ψιθυριστά ο κύριος Λαφαγιέτ, ξεκρέμασε τόν κάδρο, έβγαλε τόν άριστούργημα του Φράνς Χάλς, τόν τύλιξε προσεκτικά και ύστερα ξεδίπλωσε έναν κύλινδρο που είχε φέρει μαζί του—τό αντίγραφο που τού είχα δώσει έγω—και τόν έβαλε μέσα στο κάδρο, εις αντικατάστασιν του πρωτοτύπου. Ύστερα έφυγε από τόν παράθυρο όπως είχε έλθει.

Όταν μέναμε όριστιώς πλέον μόνον, ο κύριος Λαφαγιέτ έσκασε στά γέλια. Τό γέλιο του σιγά—σιγά έγινε νευρικό σέ σημείον που φοβήθηκε μήπως ο άνθρωπος, μεγάλης ηλικίας ήδη, πάθη τίποτα.

Θά μου πής για ποιό λόγο γελοΐσε ο κύριος Λαφαγιέτ. Γελά κανείς όταν τού κλέψουν ένα άριστούργημα αξίος μεγαλειέτας του έκατομυριού και τού βάλουν στην θέση του ένα αντίγραφο έστω και άν τόν αντίγραφο αυτό είναι καμωμένο από τόν Άντρε Ρενωντέν;

Μά άπλούστατα φίλε μου ο πίνυξ τόν όποϊον ο νεαρός με τα μυτερά σκαρπίνια είχε πάρει μαζί του ήταν και αυτός ένα αντίγραφο, διότι είχα φροντίσει να κάνω δυό αντίγραφα. Μαζί με τόν κύριο Λαφαγιέτ είχαμε προβλέψει να βγάλωμε από τόν κάδρο τόν άνεκτίμητο έργο του Φράνς Χάλς, (τό όποϊον χρύψαμε σ' ένα χρηματοκιβώτιο και να βάλωμε στη θέση του τόν δεύτερο από τά αντίγραφα μου!

Υπάρχει και μία μικρή συνέχεια. Ένα σημείωμά μου είδοποιούσε την άλλη μέρα τόν Άμερικανό, ότι η 'Τσιγγάνα' που είχα στά χέρια του ήταν ένα αντίγραφο και τίποτε πα παπάνω. Πούδς ξερεί τι τεράστιο ποσόν θά είχε πληρώσει ο Άμερικανός στόν νεαρό με τα μυτερά σκαρπίνια. Τό γεγονός είναι ότι ο Άμερικανός θά εκάλεσε τόν προμηθευτή του για να τού ζητήσει εξέγησης και ή συνομιλία τους θά πήρε εξαιρετικά έντονον μορφήν. Τό συμπεραίνω από την πληροφορία που μου έδωσε ύστερα από μερικές μέρες ο Άντον, τόν έμπιστο γκαρσόνι μου τού Καφενείου των Καλλιτεχνών.

—Ευρέστε, κύριε Ρενωντέν, ο Άμερικανός εκείνος, ο Χένρυ Ουέλλαν, είχε φασαρίες με τόν φιλαράκο που σάς ζητούσε προ ημερών. Ο Άμερικανός τόν έπερίμενε μαζί με μία όραία κυρία. Κι'όταν ο άλλος πήγε κοντά τους άρχισαν μία ζωστή συζήτηση, κι'άπάνω σ' αυτήν τόν κύττησε μ' ένα σιτιλέττο και ο άνθρωπος θά μείνη τουλάχιστον τρείς μήνες στο νοσοκομείο, όπως άσφαλώς τουλάχιστον τρία χρόνια φυλακή θά 'τσιμπίση' ο νέος με τα μυτερά σκαρπίνια.

—Πρέπει να μάθης, Άντον, σέ ποιά φυλακή βρίσκεται αυτός ο άνθρωπος. Πρέπει να τού πηγαίνω κανένα πακέτο τσιγάρα που και που. Τού χρωστώ πολλά πράγματα! Τού χρωστώ πολλά πράγματα, αλήθεια, αγαπητέ μου Νήν. Πρώτον: 15000 φράγκα για ένα πίνακα που δεν άξιζε ούτε 1000. Και δεύτερον—και κυριώτερον, την παράγραφο εκείνη της διαθήκης του κυρίου Λαφαγιέτ—την είδα με τόν μάτια μου—σύμφωνα με την όποια τόν άριστούργημα τού Φράνς Χάλς, «Η Τσιγγάνα», θά περιέλθη στην κυριότητά μου άμέσως μετά τόν θάνατο του κυρίου Λαφαγιέτ!

Ο Άντρε Ρενωντέν άναψε την πίπα του που είχε σβύσει—πράγμα που σήμαινε ότι ή ιστορία του είχε τελειώσει. Έγραψε τά χέρια του, ενώ μία άνέκφραστη χαρά φώτιζε τόν πρόσωπό του.

—Και ξέρετε ποιά είναι ή ηλικία του κυρίου Λαφαγιέτ; πρόσθεσε χαρακτηριστικά. Ουδόντα πέντε έτών, φίλε μου!!!

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Παραδοξότητες, προκλήσεις, προειδοποιήσεις.—
Πώς εξηγούνται και πώς προκαλούνται. Όνειρα
μεγάλων ποιητών συγγραφέων κλπ.

Υπάρχουν άνθρωποι που δεν πιστεύουν στα όνειρα και άλλοι που τα πιστεύουν με φανατισμό. Επιστήμονες ισχυρίζονται ότι είναι αλλοιωμένα έντυπώσεις της ημέρας, και άλλοι ψυχολόγοι, ότι τα όνειρα είναι οι προαισθήσεις της ψυχής.

Έκείνοι όμως που δεν εξηγείται επαρκώς, ούτε από τους μόνους ούτε από τους δέ, είναι οι εξωφρενισμοί μερικών ονειρών.

Ένας κούτσος, παραδείγματος χάριν, βλέπει στο όνειρό του ότι παίρνει μέρος σε άγωνα δρόμου, ένας άνθρωπος που δεν μπαίνει ποτέ σε αεροπλάνο ονειρεύεται ότι πετάει και ένας αεροπόρος, αντίθετως βλέπει στα όνειρά του ότι πεζοπορεί ατέλειωτα. Άλλοι κολυμπούν, άλλοι ανεβαίνουν βουνά με καταπληκτική ευκίνησία, άλλοι κατορθώνουν να περπατούν χωρίς να εγγίζουν το έδαφος. Πολλοί χαμογελούν μέσα στον ύπνο τους, άλλοι τρίζουν τα δόντια τους, άλλοι γελούν δυνατά ή αναστενάζουν ή κλαίει με αγωνία—και η αγωνία αυτή, είναι μερικές φορές τόσο μεγάλη, ώστε το ξύπνημα αποτελεί πραγματική απελευθέρωση.

Γενικώς τα όνειρα δεν είναι λογικά, έστω και αν έχουν κάποια συνοχή. Ο κυριώτερος λόγος δε είναι ότι γίνεται, μέσα στα όνειρα, θαλασσοποίησης πραγματική, όσον αφορά τα μέρη στα οποία διαδραματίζονται τα γεγονότα.

Δεν αποκλείεται, παραδείγματος χάριν, να δήτε ένα λογικότατο ως προς το θέμα του όνειρο, με μόνη την διαφορά ότι, ενώ τα γεγονότα λαμβάνουν χώραν στο Παρίσι, το αυτοκίνητό σας θα περνά διαρκώς, μπροστά απ' το άγαλμα της 'Ελευθερίας του λιμανιού της Νέας Υόρκης, ή μπροστά τον Παρθενώνα των Αθηνών.

Πώς εξηγούνται.

Πολλές φορές έχουμε ακούσει ότι τα όνειρα βγαίνουν 'εντελώς αντίθετα': ότι, παραδείγματος χάριν, αν δήτε στο όνειρό σας ότι είστε πεινασμένος θα εύχαστε και θα... χορτάσετε σε όλη σας τη ζωή. 'Ότι επίσης ο θάνατος σημαίνει γέννηση παιδιού και η γέννηση μωρού, αντιστρόφως, σημαίνει ότι θα πεθάνει κάποιος συγγενής σας.

Πολλές φορές, οικογενειακές και εθνικές τραγωδίες προβλέπονται από τα όνειρα. Χιλιάδες ήταν οι Γάλλοι που έβλεπαν στον ύπνο τους, το 1870, την μεγάλη Γαλλική πανωλεθρία, και έγραφαν απλοϊκές επιστολές στον Ναπολέοντα τον 3ο, ίκετεύοντάς τον να συνθηκολογήσει με τη Γερμανία, γιατί η καταστροφή σύμφωνα με τα όνειρά τους, ήταν αναπόφευκτη.

Την παραμονή του ναυαγίου του Τιτανικού, τρεις συγγενείς επιβατών του είχαν στο όνειρό τους την καταβύθισή του, που, ήταν, μολτατα, τόσο απίθανη και εξωφρενική.

Υπάρχει επίσης η ιστορία μιας μικρής Αγγλίδας, η οποία, όταν ο πατέρας της βρισκόταν στο γαλλικό μέτωπο, έβλεπε στο όνειρό της όλα σχεδόν τα περιστατικά της ζωής του στις γραμμές του πυρός. Το πρωί το κορίτσι ξυπνούσε και περιέγραφε τα όνειρά του στη μητέρα του. Κάτι πράγματι όταν έφθανε μετά μερικά μέρες έπιστολή του από τον πατέρα, η οικογένεια δεν μάθαινε απολύτως τίποτε νεότερον: 'Απλούστατα, ήξεραν ήδη όλοι, χωρίς στα όνειρα της μικρής, όλα τα γεγονότα που ανέφερε η έπιστολή και όλα όσα θα ανέφερε η έπομένη και η μεθεπομένη.

Πώς επιδρούν στη ζωή.

Τα όνειρα επηρεάζουν πολλούς ανθρώπους, κάνοντάς τους να ορθομύθουν ορισμένες πράξεις τους. Άλλοι αναβάλλουν ταξίδια, άλλοι αναβάλλουν γάμους, άλλοι ματαιώνουν διάφορα σχέδιά τους ύστερα από ένα κακό, —κατά την αντίληψή τους— όνειρο. Δυστυχώς σπάνια βλέπει κανείς στον ύπνο του κομικά και άστεια πράγματα.

Ένα κορίτσι είδε στο όνειρό του ότι είχε βρή ένα κλουβί με τρία κανάρια. 'Υστερα από λίγες μέρες, το κορίτσι παντρεύεται με κάποιον κύριον Κανάρι, (που σημαίνει 'Αγγλικά καναρίνι), στο τέλος του χρόνου έκανε... τριδυμιά!!

Ελάχιστοι είναι οι συγγραφείς που ένεπνεύθησαν τα έργα

τους από όνειρο. Ο Βίκτωρ Ουγκώ αποτελούσε εξαίρεση. Εμπνέοντο πολλές φορές τη νύχτα για να γράψουν θέματα που είχε δει στο όνειρό του. Ο μεγάλος Άγγλος συγγραφέας Λουί Στήβενσον λέγει ότι τις περισσότερες ιστορίες του τις έχει εμπνευσθή από

όνειρα. Ο Μότσαρτ, από όνειρό του ένεπνευσθή ολόκληρη σονάτα του και ο Ταρσίνι, ο οποίος είδε στο όνειρό του ότι ο Διάβολος ήλθε κοντά στο κρεβάτι του και αρπάζοντας το βιολί του, έπαιξε μια μελωδία και εξαφανίσθη. Το έργο του πρώτου, ο μουσικός θυμήθηκε το θέμα και το έγραψε: 'Ήταν η περιβόητη «Σονάτα του Διαβόλου»!

Πόσο διαρκεί.

Το πιο παράξενο όμως είναι η χρονική διάρκεια των ονειρών. Και το μεγαλύτερο όνειρο διαρκεί μόλις δέκα λεπτά.

Υπάρχει το παράδειγμα ενός ανθρώπου που ονειρεύθηκε ότι κατετάγη στο στρατό, πήγε στο σύνταγμα του, λιποτάκτησε, συνελήφθη, έδικάσθη κατεδικάσθη και εξετελέσθη. Απεδείχθη λοιπόν ότι όλα αυτά ο άνθρωπος τα είχε ονειρευθή από την στιγμή που έσπασε ένα πιάτο στον διπλανό! Δωμάτιο έως την στιγμή που ξύπνησε ο ίδιος... από τον κρότο του ίδιου πιάτου!!! 'Η υπόθεση αυτή υπεστηρίχθη σοβαρώτατα από έναν έπιστήμονα. Μας θυμίζει όμως μία ιστορία που είναι πασίγνωστη για την εξωφρενικότητά της:

Ένας άνθρωπος είχε αποκοιμηθή στην πολυθρόνα του και έβλεπε στον ύπνο του ότι ύστερα από κάποιο έγκλημα, κατεδικάσθη εις θάνατον και τον πήγαιναν για να τον εκτελέσουν. Κατό σύμπτωσιν λοιπόν, ενώ ήταν κοιμισμένος κι' έβλεπε διέτιτομαζόνταν να του κόψουν το κεφάλι, η γυναίκα του πήγε κοντά στην πολυθρόνα και τον κτύπησε ελαφρά στον σβέρκο.

—'Ε, ξύπνα καύμενε! Ο άνθρωπος, νομίζοντας ότι το κτύπημα εκείνο στον σβέρκο προήρχετο από τη γκιλοτίνα, πέθανε από τον φόβο του. —Αυτοποβολή! αποφαίνονται οι έξυπνοι μιας παρέας μόλις ακούσουν την ιστορία.

—Τι αυτοποβολή και κολοκύθια! διαμαρτύρεται ένας πιο λογικός, 'Αφού ο άνθρωπος πέθανε, ΠΩΣ έξερε τι έβλεπε στο όνειρό του;

Όπωςδήποτε το γεγονός είναι ότι υπάρχουν ειδικά μηχανήματα που επιτρέπουν την παρακολούθηση ενός κοιμισμένου, και ιδίως την εξακρίβωση αν ο κοιμισμένος ονειρεύεται ή όχι...

Η Άγγλις συγγραφέας 'Ανριέτα Δέλυ έβλεπε δύο—τρείς φορές τον μνήνα το ίδιο όνειρο: 'Εβλεπε ότι πήγαινε σε κάποιον υπόγειο σταθμό, έπαιρνε το τραίνο κι' έβγαζε σε ένα προάστειο. Εκεί περπατούσε κάμποσο δρόμο και σταματούσε σε ένα σπίτι. Το σπίτι είχε τρία σκαλιά. Η συγγραφέας έβλεπε ότι ανέβαινε τα σκαλιά και κτυπούσε την πόρτα. Από κάποια ανεξήγητη αιτία υπέφερε περιμένοντας να της ανοίξουν, χωρίς όμως να μπορεί να φύγει: γιατί της φαινόταν ότι τα πόδια της ήταν καρφωμένα στα σκαλοπάτια.

Τέλος άκουγε ένα θόρυβο που της πλημμύριζε την ψυχή από φόβο γιατί τον θόρυβο αυτό τον άκουε κάθε φορά που έβλεπε το ίδιο αυτό όνειρο: 'Ήταν θόρυβος βαρέων βηματών. Όταν άνοιγε η πόρτα, η συγγραφέας έβλεπε αντίκρυ της... τον ίδιο τον εαυτό της!!

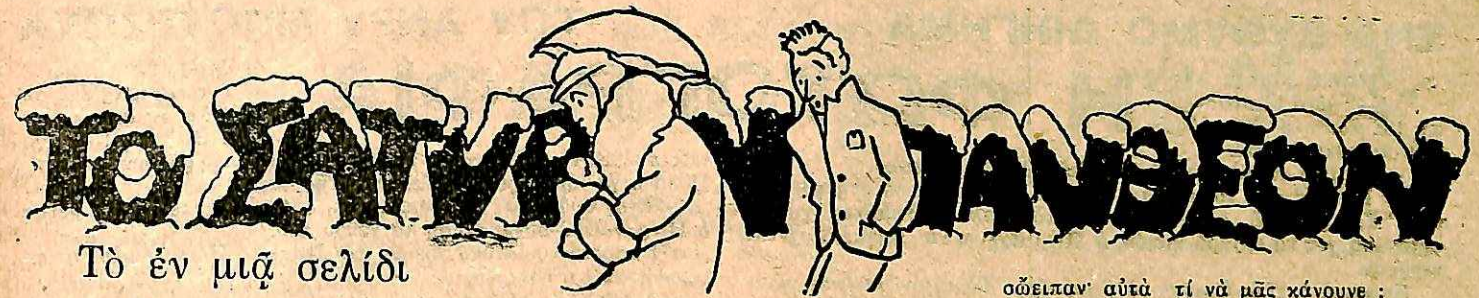
Τότε ξυπνούσε λαχανιασμένη. Το φυσικό αυτό όνειρο της έγινε εφιάλτης. Μια μέρα η 'Ανριέτα Δέλυ διηγήθηκε την περίπτωσή της σε μια συναδέλφότης.

—Γράψετε ένα διήγημα με βάση το όνειρό σας αυτό, της είπε η φίλη της.

Η λογοτέχνης ακολούθησε τη συμβουλή της φίλης της. 'Από την ημέρα που έγραψε το διήγημα εκείνο, έπαυσε να βλέπει το όνειρο εκείνο.

Ο ΕΙΔΙΚΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Το έν μιὰ σελίδι
γραφόμενον απ' τον Πώλ
Νόρ (Νίκο Νικολαΐδη)

Υποχόριον ἄρθρον

ΚΑΛΗΝ ΑΝΤΑΜΩΣΙΝ

Οὐδένα περιφρονούμεν ὅσον τοῖς ἀντιπάλους μας! Καὶ οὐδεὶς μᾶς περιφρονεῖ, ὅσον ἐκεῖνοι! Δικαίως δέ! Διότι «οὐδὲν προσφορώτερον ἀφιλοκερδοῦς προσφορᾶς!» Εἶχον καὶ δίκαιον οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι, οἱ ὁποῖοι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, ἔθεταν κατὶ ἄλλο, ὑπὲρ δὲ τὴν κεφαλὴν των τὰς τριχάς καὶ ὑπὲρ αὐτὰς τὸ πλῖδιον. Κεῖ ἐνθυμούμεθα τὸν διάσημον ζωγράφον Πολύγνωτον, ὅστις κατασκεύαζε τὰς εἰκόνας, ὅχι καθήμενος, ὅχι δοθῆς, ἀλλὰ ὑπτάμενος εἰς τὰς σφίρας τῆς φαντασίας. Ἐνθυμούμεθα ἀκόμη τὸν Ἀπελλῆν, ἕτερον σπουδαῖον ζωγράφον σταφυλῶν, ὅστις εἰς Γαλάτην, ἐρωτήσαντα αὐτὸν «κορμὴν βούζ» ἀπελὲ—βούζ; Ἀλήντησε: «Ζε μ' ἀππὲλ Ἀππελίσ!» Τοιοῦτοι ζωγράφοι, γινώσκαι τῆς «Γαλλικῆς δι' εἰκόνας» τιμῶν οἰονόηποτε ἐπάγγελμα, τὸ ὅποιον τυχὸν θὰ ἐκλέξωσιν. Ὅπως δὲ ποτε δὲν οἶπτομεν ἀβασάνιστος τὴν ἰδέαν αὐτὴν. Διὰ τὴν προτεινόμεν, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐπείσθημεν περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ματαιοσπουδῶν καὶ τῶν ἀργουσχύλων. Ἐγκαταλείπομεν δὲ τὸν ἀνὰ χεῖρας κάλαμον. Ἐπευχόμενοι τοῖς φίλοις ἐντευξόμενοι: Καλὴν ἀντάμωσιν! Γ. Ι. Βαν.

Τὸ διήγημά μας.

Μαρουλόφυλλα σαλάτα.

Λαμβάνομεν φύλλα τῆς ἀμπέλου καὶ τὰ κοπανίζομεν ἐπιμελῶς, οὕτως ὥστε νὰ γίνουν λεπτοτάτη σκόνη. Κατόπιν λαμβάνομεν σπειρίδα ὀρυζῆς καὶ τὰ διανοίγομεν διαμπερὲς διὰ μαχαιριδίου. Λαμβάνομεν ἀκολούθως τὴν λεπτοτάτην σκόνην τῶν ἀμπελοφύλων καὶ γεμίζομεν τὴν ὀρυζαν. Λαμβάνομεν ὑστερον τὴν χύτραν καὶ τὴν θραύομεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν προσκεκλημένων. Λαμβάνομεν εἴτα τὰ τεμάχια τῆς καὶ τὰ παίζομεν εἰς τὸ κλειδοκώμβalon. Τέλος λαμβάνομεν τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ φρενοκομεῖον καὶ τὸ γλέντι λήγει μὲ τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων. Ἀν τὸ νῆς Τραυλ. Ἀν τὸ νῆς

Καὶ ὀλίγη μαγειρικὴ.

Ὅταν ἦμουν ἅγιος.

Μὲ τὴν ἀνῆσα βαρεῖα σκαρφάλανε ὁ Μπονιφάτιος τὴν στρατόσφαιρα, γιομάτος ἀποκοῦμια γιὰ νὰ γιανέρη καὶ νὰ ξεκουράζεται κάπου—κάπου. Ἀπὸ τὸ τρί-

στρατο κατεβαίνανε τρεῖς στρατιώτες. Κληρωτοὶ τοῦ 1866 εἶχαν ἀπὸ χρόνια ἀφυπερθετήσῃ. Μὰ δὲν ἔγινε τὸ πρᾶμα. Ἐφθονοῦς ἀκουστήκαμε δυὸ κουμπούριες. Ὁ Μπονιφάτιος ἀφουγκράσθηκε. Τζίφος. Ἦταν ἡ Βασίλκα, ποὺ ἀπιδῶνοντας τὰ χρεῶτά της γιὰ νὰ ξεποστᾷ, ἀδείαζε τὰ κουμπούρια της.

Τσίμπι—τσίμπι τὸ λεπτό, τὸ λεπτό τὸ σιγανό... Φωνάζανε κατὶ παιδιὰ ποὺ παίζανε. Καὶ σὲ λιγάκι πάλι: Ὁραῖο μπριτζί, ραῖσμαζάτο! Ἀκούσθηκε. Ἦταν τὰ παιδιὰ ἀπὸ ἄλλῃ γειτονιά ποὺ τὴν πήρανε ψηλότερα! Φράνξε, τὰ βερβεράνξε, σωτηράνξε... Ἐακολουθῶσαν. Κι' ὁ Μπονιφάτιος ἐνοιοσε νὰ τοῦ φεύγῃ ἓνα βάρος ἀπὸ τὴν καρδιά.

—Ὄψ! Ἀναστένανε. Πλάκωση!.. Ὁμάγειρός σας

Ἱπποδείγματα πρὸς ἀποφυγὴν.

Κάνε τὸ καλὸ καὶ οἶχ' ἐπὶ τὸ κακό. (Μιμῆς Ἀμύμητος).

Μὴ πηγαίνης ποτὲ στὴν ὁδὸν Πατισίων, διότι θὰ πατῇς ἐπὶ ἰών!

Μὴ ὑποστηρίξης ποτὲ ἀπόψεις ὑπὲρ, διότι ἄλλα θὰ ὑποστηρίξουν τὰς κατὰ.

Μὴ λέγῃς ποτὲ τὴν λέξιν «μὰ νὰ βῆς», διότι θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ: Σὲ σβύνω.

Μὴ ὀδηγῇς ποτὲ ἄλογον, διότι θὰ... ἰπποφῆρῃς.

Μὴ λέγῃς ποτὲ ἐννοῶ ἄλογον. Λέγε ἰππονοῶ.

Μὴ λέγῃς ποτὲ «χωρὶς ἰππον» Λέγε ἀνάλωγος.

Μὴ λέγῃς ποτὲ ἑλληνιστί: φεῦ! Λέγε γαλλιστί. λλάς!

Μ. Ἀμ.

Νεοελληνικὴ ποίηση.

Παράρα.

Δὲν εἰμ' ἀπὸ τοὺς παπαράδες ὅπ' ἀραδιάζουν τὴς ἀράδες γραμμὴ καὶ σάχνουνε τὰ ποίματα! Ἐγὼ μ' ἀπὸ τοὺς Ἀραπάδες ὅπου σοῦ σάχνουνε λαπάδες καὶ πίνεις τοὺς καὶ τ' ἀπολίματα! Ἀγγελε, Μοῦσα τῷ Μοῦσῳ τὸ ποδαράκι τὸ κουστό με σκέρτσον δούλευε μισὸ καὶ μὲ κορδόνια παπουτσῶ. Μὰ στὸ νυχτέρι τ' ἀπονύχτερο πᾶσασκες—ὠμέ!—ἀπὸ—ν—ἔχτερο καὶ πῆες νὰ σὲ ξεβασκάνουνε,

σῶειπαν' αὐτὰ τί νὰ μᾶς κάνουνε; Δὲν εἶναι ταῦτα, ὀρέ, γιὰ μᾶς...

Μ' ἀγάπη
ΚΩΤΣΟΣ ΜΠΑΓΛΑΜΑΣ

Μοντέρνα ποίησης.

Φαινεαντίξ!

Φαινεαντίξ! Φαινεαντίξ! Θεὰ τοῦ ντόλτσες φάρε νιέντε, γιομάτη ἐξαισιες χατίξ, ὦ, τὰ φτερά σου πῶς κουνιένται! Φαινεαντίξ! Φαινεαντίξ, τῆς τεμπελιάς θεὰ μεγάλη, καὶ γοητευτικὴ περίσσια, Φαινεαντίξ! Φαινεαντίξ! μαζὶ σου πάρε μας καὶ πάλι μὲς στὰ θαμπὰ τ' Ὀνείρου Ἡλύσια—κι' ὦ, ἐκεῖ στὰ ἔκφυλα Παρίσια! Didis Tsougaropoulos

Τελευταῖες ἀνοησίες, μεγάλων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Ἦμουν ἀπὸ τοὺς σκάρτους! Ντεσκέρτ.

Ἦμουν ἀνόητος! Μαντὰμ Ἀνὼ (ητος)

Καγὼ! Καγιῶ

Ἦγάπων τὴν δόξαν! Ἀγγελος Δόξας

Τὴν ζωὴν μου δι' ἓνα στέφανον δάφνης. Στέφανος Δάφνης

Ὁνομαστικὴ ὁ στέφανος, γενική τοῦ στέφανου. Στέφανος Στεφάνου

Δι' ἐμὲ ἐγράφη τὸ «Κατινάκι». Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη

Εἰς τὸ ὄνομά μου ὑπῆρχε λύσσα! ΕΛΥΣΣΑΒΕΤ

Τὸ ὄνομά μου ἦτο πλατεῖα! Λαπλάς

Ὑπῆρξα πάντοτε παγερός! Θεόφιλος Βορρέας

Ὑπῆρξα ἀνέκαθεν δεξιός! Ι. Ζερβός

Ὑπῆρξα κτήνος γένους θηλυκοῦ! ΗΚΤΙΝΟΣ

Ἐπιγράμματα.

Εἰς ζωγράφον

Τὴν φύσιν ζωγραφίζεις διὰ τὸ θεαθῆναι. Νὰ τὴν χαλᾷς ἐσύ πασχίζεις, μὰ ἐκείνη μένει ὅπως εἶναι.

Εἰς ποιητὴν

Τὰ ποιήματά σου ἀν' ἐβλεπε ὁ Ὀμηρος θὰ ἔλεγε: ὅχι, ποιητὴς δὲν εἰμαι ἐγὼ! [κακόμοιρος!]

ΠΩΛ ΝΟΡ

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

—Ζανέτ, αγάπη μου. Τρέχα! Καταστροφή! Σηλώθηκε η φόδρα του σακκακιού μου.

—Δός μου το να στο ράψω, Πιέρ. Μικρό το κακό. Ο Πιέρ έβγαλε το σακκάκι του και το παρέδωσε στη γυναίκα του. Ύστερα, ενώ αυτή πέρασε στο διπλανό δωμάτιο για να φροντίσει για το «μικρό κακό», ο Πιέρ άρχισε να πηγαίνει νευρικά.

Ξαφνικά ο Πιέρ έπαυσε να βηματίζει. Τό αιμα πάγωσε μέσα στις φλέβες του.

—Είμαι ζώον! μουρμούρισε σαν αποβλακωμένος. Είμαι ζώον, ηλίθιος, βλάκας, κτήνος.

Η σενοχώρια του ήταν απολύτως δικαιολογημένη. Γιατί μέσα στο σακκάκι έκλεινο που έγραφε τώρα η Ζανέτ, ο Πιέρ είχε ξεχάσει μια γυναίκα θανογραφία.

Όπου νάταν θα την εύρισκε η Ζανέτ και θα άρχιζε η «νύξ του Αγίου Βαρθολομαίου». Πρώτα απ' όλα η φωτογραφία έκεινη—πανάθεμά την!—ήταν απ' ευθείας πολύ ευλογητή. Παρίστανε μια υπέροχη παλλαρίνα, έντελως γυμνή. Αυτό ήδη ήταν αρκετό για να προκαλέσει επανάσταση εκ μέρους της Ζανέτ.

Προσθέστε τώρα και το γεγονός ότι, μέσα στις δυο τελευ

ταίες εβδομάδες ο Πιέρ είχε καθυστερήσει πέντε φορές το βράδυ, με ψευτοπροφάσεις και θα καταλάβετε ότι η Ζανέτ δεν θα δυσκολευόταν καθόλου να συνδυάσει τα πράγματα και τότε...

«Επανάστασις; Μπιά! άστειο πράγμα!» θα μου πητε. Άστειο, ε; «Αχ! Αυτό θα πη ότι δεν ξέρετε τί θα πη σ κ η ν ή της Ζανέτ.

Τό σπάσιμο πιάτων, ποτηριών βάζων, πιατελών και... λοιπών στο κεφάλι του Πιέρ είναι άπλουστατα όρ ντ' έβρ. Τό συνυπόσχο άρχιζει με σύρλιασμα, μαλισταβήγματα, λιγοθυμίες, ύστερισμούς, κλάματα, κτυπήματα του κεφαλιού στον τοίχο, ίβρισιές, κλωτσιές, γροθιές, άπόπειρες αυτοκτονίας, προσποίηση τρέλλας, πανουργισμό, πανδαμόνιον και πανωλεθρία και... μεθαύριο έχει ο Θεός.

Τώρα βέβαια, όσο πιό «καθυστερημέν» είναι αυτό το «μεθαύριο» τόσο τό καλλίτερο.

Σήμερα, όμως, ή μόδα έρχόταν όλοταχώς, αυτό ήταν άναμφισβήτητο. Δεν μπορούσε βέβαια ή Ζανέτ να πάθη στραβομάρα

πρός χάριν του Πιέρ, ε; Αυτό τό καταλάβαινε θαυμάσια ο κακομαζος και γι' αυτό στεκόταν άκίνητος στην μέση του δωματίου, με τό βλέμμα γυρισμένο προς την πόρτα, από την όποια, όπου νάταν θα έρχόταν... τό ποτήριον, ή μάλλον ή Ζανέτ με τό ποτήρια και με τό πιατα! Ράβοντας την φόδρα του σακκακιού, θα εύρισκε την φωτογραφία... και τότε...

«Όχι» δεν πρέπει να την βρή; μοιολόγησε ο Πιέρ. Και παίρνοντας ξαφνικά όλο του τό θάρρος προχώρησε προς τό διπλανό δωμάτιο. Να κάνει τί; Άγνοστον. Όπωσδήποτε σε κάτι μπο όρδωσ να ώφελήση ή παρουσία του.

Κάρφωσε τα μάτια του στο μοιραίο σακκάκι, που βρισκόταν στα χέρια της Ζανέτ. Ύστερα κύτταξε μ' ένα ματι την γυναίκα του. «Όχι. Τό ύφος της Ζανέτ ήταν άμεριμνο άκόμη.

«Ηούχια στο μέτωπο», σκέφθηκε ο Πιέρ.

—Κοντεύεις, αγάπη μου;

—Άμέσως!

Η βελόνα της Ζανέτ άνεβαίνει σιγά—σιγά. Σε λίγο θα φθάσει σε ένα σημείο όπου τό χαρτόνι της φωτογραφίας θα γίνη άντιληπτό κάτω από τό δάκτυλο της γυναίκας...

Ανατριχίλες στην σπονδυλική στήλη του Πιέρ. Σφυγμοί 140. Αναπνοές 80.

Μιά προσευχή άνεβαίνει στο χείλη του. «Άγιε Άντώνιε, βάλε τό χέρι σου!» Πώς! Άλλη δουλειά δεν έχουν οι Άγιοι από τό να προστατεύουν άπίστους συζύγους.

—Άγιε Άντώνιε, βάλε τό χέρι σου!» Πώς! Άλλη δουλειά δεν έχουν οι Άγιοι από τό να προστατεύουν άπίστους συζύγους.

—Άγιε Άντώνιε, βάλε τό χέρι σου!» Πώς! Άλλη δουλειά δεν έχουν οι Άγιοι από τό να προστατεύουν άπίστους συζύγους.

—Άγιε Άντώνιε, βάλε τό χέρι σου!» Πώς! Άλλη δουλειά δεν έχουν οι Άγιοι από τό να προστατεύουν άπίστους συζύγους.

—Άγιε Άντώνιε, βάλε τό χέρι σου!» Πώς! Άλλη δουλειά δεν έχουν οι Άγιοι από τό να προστατεύουν άπίστους συζύγους.

—Άγιε Άντώνιε, βάλε τό χέρι σου!» Πώς! Άλλη δουλειά δεν έχουν οι Άγιοι από τό να προστατεύουν άπίστους συζύγους.

—Άγιε Άντώνιε, βάλε τό χέρι σου!» Πώς! Άλλη δουλειά δεν έχουν οι Άγιοι από τό να προστατεύουν άπίστους συζύγους.

—Άγιε Άντώνιε, βάλε τό χέρι σου!» Πώς! Άλλη δουλειά δεν έχουν οι Άγιοι από τό να προστατεύουν άπίστους συζύγους.

νείς πρέπει να μαθαίνουν τα κορίτσια του να ράβουν γρήγορα. Πόσο σιγά προχωρούν οι βελονιές της Ζανέτ!

«Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... ένα, δύο, τρία, τέσσερα», μετρά ο Πιέρ για να συγκρατήσει τα νεύρα του.

Η καρδιά του κτυπά άκόμη πιο άτακτα. Πότε λοιπόν θα τελειώσει αυτό τό μαρτύριο;

—Πάρτο!

Άπλώνει τό χέρι του για να τό πάρη,

—Α! στάσου μιά στιγμή!

—Τί τρέχει πάλι;

Τό χέρι του έμεινε άπλωμένο.

Σφυγμοί 160.

—Ξέρεις τί λέω, Πιέρ; Μιά που έχωμε καιρό, να σιδερώσω λίγο τό πέτο του σακκακιού.

Άλλα εις μήκος. Σάν νύχια άρπακτικού όρνέου, τό δάκτυλο του Πιέρ άρπαξαν τό σακκάκι. Μωρέ δεν τό ξανάδινε ο κόσμος να χαλάση.

—Άλλη φορά, άλλη φορά!

Δεν τολμά να μείνη στο ίδιο δωμάτιο, γιατί ή άναπνοή του είναι λαχανιασμένη. Μόλις βρίσκεται στο δωμάτιό του, βάζει τό χέρι στη τσέπη... Θεέ μου δεν υπάρχει φωτογραφία!

—Τί διάβολο! μουρμουρίζει.

Θυμάται μολαταύτα καλά ότι την φωτογραφία εκείνη την είχε βάλει στη δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Βέβαια. Είχε πάει εκείνο τό άπόγευμα μαζί με τόν φίλο του τόν Ντεσανέλ να επι

σκεφθή την Λιλή Μπομπόν στο καμαρίνι της, λίγο πριν από την παράσταση του «Γυμνού Έρωτος». Είχε ζητήσει μιά φωτογραφία από την Λιλή. Θυμάται όλη την συνομιλία.

—Λιλάκι, δός μου μιά φωτογραφία σου!

—Ό! Πιέρ, κι' αν πέση στα χέρια της γυναίκας σου!

—Έλα, Λιλή, σέ ικετεύω...

—Καλά, καλά, μην κλαίς. Νά, πάρε αυτήν. Ήταν προσωρισμένη για άλλον, αλλά τί ρόλο παίξει;

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Νά! Θυμάται θαυμάσια ότι είχε βάλει την προκλητική φωτογραφία, στην δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Τώρα όμως, δεν βρίσκεται πιά. Τί σημαίνει αυτό; Άπλούστατα, ότι την βρήκε ή Ζανέτ και την πήρε. Όστε όλη της ή άταραξία ήταν φαινομενική.

Α ΓΑΠΗ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Η νέα γυναίκα σήκωσε τό ακουστικό.

—Έμπρός!.. Έσύ είσαι, Λουσιέν;.. Ό! αγάπη μου; Τί εύτυχία!

—Τί τρέχει, Ζακελίν μου;

—Λουσιέν! ο άνδρας μου έφυγε επί τέλους!.. Ναι, ναι, για την Άμερική!.. Θάχωμε ένα μήνα έλευθερία... Ένα μήνα απόλυτη έλευθερία, Λουσιέν μου... Ναι, βέβαια, θα κάνωμε καλή άρχή σήμερα... θα σε περιμένω στις δέκα... Έλα, χυσέ μου!

—Ω, να ξέρης με τί λαχτάρα κυττάω τους δείκτες του ρολογιού μου... Άντιο, αγάπη μου... ή μάλλον, ώρεβουάρ!

Ο Νοέλ Λαφίτ, ο ύπηρετής της κυρίας Ζακελίν Λαμπέρ, που κρυφάκουγε από την κλειδαρότρυπα την τηλεφωνική συνομιλία της κυρίας του, άνεσήκωσε τό γιγαντιαίο άνάστημά του, υπεχώρησε άθόρυβα μερικά βήματα και ύστερα, βαδίζοντας κανονικά έφθασε πάλι στην πόρτα και κύτπησε.

Μπροστά στην κυρία Λαμπέρ, έκανε μιά βαθειά υπόκλιση και της έτεινε τόν άσημένιο δίσχο, μέσα στον όποιον ύπηρχε ένα γραμμό.

—Για την κυρία, είπε.

Άντί ν' άποσυρθή, υπεχώρησε δυο βήματα μόνον. Η στάσις του ήταν γεμάτη σεβασμό.

—Ευχαριστώ, Νοέλ. Πήγαινε.

—Παρακαλώ την κυρία να με συγχωρήση. Είμαι βέβαιος ότι ή κυρία θα με χρειασθή μόλις διαβάση αυτό τό γραμμά.

—Άστειού,σαι, Νοέλ, ή έχεις τρελλαθή;

Ο κολοσός χαμογέλασε παράξενα και τό χαμόγελο εκείνο μεταμόρφωσε τό άυστηρό πρόσωπό του, ώχρδ πρόσωπο άνθρώπου που ξέρει να κρατά τά μυστικά του.

—Νοέλ, σου έπαναλαμβάνω, να φύγης άμέσως.

Ο ύπηρετής άπεσύρθη, χαμογελώντας άκόμη περισσότερο.

Όταν βγήκε έξω, στάθηκε. Είχε σκεφθή πολύ προτού γράψει τό σημείωμα που είχε τώρα στα χέρια της ή κυρία του.

«Κυρία,

» Σας αγαπώ σαν τρελλός και είμαι ικανός να κάνω τά χειρότερα πράγματα αν με άπορρούσετε».

Και είχε προσθέσει τ' όνομά του, φαρδειά—πλατειά κάτω από την τολμηρή και γεμάτη άπειλές έπιστολή του.

Μέσα από τό δωμάτιο άντήχησε ένα δυνατό γέλιο, που πληγώσε την καρδιά του ύπηρετή. Γύρισε τό πόμολο της πόρτας και ξαναμπήκε. Στάθηκε όμως άκίνητος, παγωμένος γιατί τό γέλιο είχε παύσει ξαφνικά στην εμφάνισή του.

—Όστε, έτσι, Νοέλ, μ' αγαπάτε—έσείς—έμένα!

Ο ψυχρός και άγανακτισμένος τόνος της του ύπηρετή έδειχνε ότι ήταν ύπηρετής και ότι αυτή ήταν κυρία, νέα, πλουσία και ωραιολάτρη.

Με φωνή τρεμουλιαστή ο Νοέλ τόλμησε να μιλήση, έξη γώντας τό μέγεθος της αγάπης του. Η κυρία Λαμπέρ, με γρήγορα βήματα, πήγε κοντά του, του άστραψε δυο ανάποδα χατούκια—πράγμα που δεν έκλόνησε καθόλου τόν ύπηρετή—και του είπε.

—Σε διώχνω. Φύγε άμέσως.

Ο κύριος θα τακτοποιήση τόν λογαριασμό σου μόλις έπιστρέψη.

Ο Νοέλ σήκωσε τό κεφάλι. Τό κτηνώδες βλέμμα του καρφώθηκε τώρα άνήσυχο στη γυναίκα.

«Έκανε ένα βήμα πλησίασε περισσότερο κι' είπε»

—Ανήκω στην κυρία, είπε, ψυχή και σώματι. Η κυρία μπορεί να με χρησιμοποιήσει όπως θέλει. Άρνούνται να εγκαταλείψω την κυρία.

—Θα σε αναγκάσω να φύγης. Η αστυνομία...

—Η αγάπη μου θα συντρίψει όλα τα εμπόδια.

Η κυρία Λαμπέρ δίστασε κάπως. Ύστερα, αλλάζοντας τόνο.

—Νοέλ, είπε. Πήγαινε στην εργασία σου. Δεν ξέρω τι έπαθες. Θα προσπαθήσω να ξεχάσω τό σφάλμα σου.

Εκείνος άρνήθηκε να δεχθή την συγγνώμη, κουνώντας τό χονδρό κεφάλι του. Τό πρόσωπό του έγινε μιά σκληρή και άμείλικτη μάσκα. Τα χείλη του τρεμούλιασαν. Και ξαφνικά πρόφερε τά φοβερά αυτά λόγια.

—Διατάξτε με, τι θέλετε! Η αγάπη είναι έτοιμη για όλα. Για τό χατήρι σας θα σκότωνα εν άνάγκη.

Μιά άπέραντη χαρά πλημύρισε την ψυχή της κυρίας Λαμπέρ. Να ή εύκαιρία να άπαλλαγή από τόν άνδρα της, τόν βάνουσο και σκληρό άνδρα της.

—Νοέλ, τραύλισε.

Πήγε κοντά του, τόν χάιδεψε, καρφώνοντας τά υπέροχα μάτια της στα γκριζα μάτια του κολοσσού.

—Νοέλ, μισείς τόν άνδρα μου...

Αυτά είπε μόνο.

Άλλά την ίδια μέρα που ο κ. Λαμπέρ επέστρεψε από την Άμερική, άποκοιμήθηκε στον καναπέ του, τό βράδυ για να μην ξαναεγνηθή. Στην αστυνομία ο Νοέλ άπήγγειλε ότι ο κύριός του έπαιρνε κάθε μέρα βερονάλ για να κοιμηθή και ότι ο ίδιος έτοίμαζε τό ναρκωτικό του. Άσφαλώς θα είχε κάνει λάθος στην δόση.

Η κυρία Λαμπέρ, φυσικά έκλαψε και φώναξε και πήρε άπελπισμένο ύφος. Έγινε ή κηδεία και πέρασαν δικτά μέρες. Κατά τις όκτώ αυτές μέρες ο Νοέλ έπερίμενε άδικα να τόν καλέση ή κυρία του για την «μοιβή».

Την έννιτη μέρα μιά ύπηρετρια πληροφορήσε τόν Νοέλ ότι ή κυρία θα έφενε με μιά θαλαμηγό, για να κάνει ένα μεγάλο ταξίδι που θα την βοηθούσε να λησμονήσει τόν πόνο της. Στο ταξίδι αυτό δεν θάπαιρνε παρά μερικούς στενούς φίλους της και δυο καμαριέρες.

Η καρδιά του Νοέλ σφίχθηκε δυνατά. Άναστατωμένος έτρεξε στο δωμάτιο της κυρίας του και κύτπησε την πόρτα.

Όταν μπήκε μέσα, ή γόησσα ήταν καθισμένη σε μιά πολυθρόνα και διάβαζε. Σήκωσε τά μάτια προς τόν ύπηρετή.

—Τί τρέχει, Νοέλ;

—Κυρία, είπε ο ύπηρετής βρισκοντας μιά πρόσφαση. Θα ήθελο να μου επιστρέψετε τό σημείωμά μου στο όποιον σας έγραφα για την αγάπη μου και για τις διαθέσεις μου να κάνω και τά χειρότερα πράγματα άκόμη, αν μ' άπορρούσατε. Μου φθάνουν οι τύψεις που έχω, δεν θέλω να βασανίζωμαι και από τόν φόβο.

—Μα Νοέλ, φαντάζεσαι ότι δεν τό έσκισα τό χαρτί εκείνο;

Ο ύπηρετής προχώρησε προς αυτήν, λέγοντας ότι είχε «σκοτώσει» διά τό χατήρι της, ότι υπέφερε γι' αυτήν και ότι ήθελε, «τουλάχιστον», να ταξειδέυση κι' αυτός με την θαλαμηγό.

—Εγώ σκόπευα... άρχισα ή γυναίκα.

—Άφήστε τό σπουδαίο αυτό (Συνέχεια εις την σελίδα 2689)

Η κυρία Λαμπέρ, έκλαψε και φώναξε...

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΖΑΜΠΩ

ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ ἐπανάστασις μαίνεται στὸ Παρίσι. Ἡ βασίλισσα Ἰζαμπώ, μαθαίνει ἀπὸ τὴν κ. Ζιάκ ὅτι ὁ δούξ τῆς Βουργωνίας πρόκειται νὰ πᾶν νὰ ἐπισκεφθῇ κάποιαν καὶ θυμωμένη, φεύγει νὰ πᾶν τὸν βοῇ μὲ τὴν πιστὴ τῆς Ἀνδρουνόφ Σακράμαντ. Ἐνῶ ἡ σφαγὴ ἐξακολουθεῖ, δύο νεοὶ ἡ Φλώρα Μερσερό καὶ ὁ ἱερόσυλος Μιλὸν τοῦ Ταλαζάρ, συναντῶνται στὴ γωνιά τοῦ δρόμου καὶ συμφωνοῦν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς νὰ παντρευθοῦν. Ἡ Φλώρα γυρίζει σπύτι τῆς μὲ τὴν ἀκόλουθὸ τῆς γρηῃ Σιμόνη, ἡ ὁποία ἀναλαμβάνει νὰ διαβιβάσῃ αὐτὴ τὴν παράκλησίν της. Ἀλλ' ὅταν τὸ εἶπε στὸν Μερσερό, παρὰ λίγο ἐκεῖνος θὰ τὴν ἐπνίγει καὶ ἡ Σιμόνη δέχεται νὰ τὸν ὑπερεγγίσῃ σὲ μιὰ ἐκτελέσει, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἐκέρδιζε καὶ αὐτὴ καὶ ὁ Μερσερό, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν πατέρας τῆς Φλώρας—ὅπως ἐνόμιζε ἐκείνη—ἡ ὁποία ἦταν κόμισσα τοῦ Σομπερνόν, τῆς Βουργωνίας—Καὶ φεύγει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ βασιλευσίου τοκογλύφου Μερσερό. Τὸ ἀπογευματὶ τῆς Ἰδίας ἡμέρας, ὁ ἱερόσυλος Πασσαβάν κοντὰ στὴν Γέφυρα κῦτταζε τὸν ὄχλὸ πού διαπόμενε τὸ πᾶμα τοῦ Ἀρμανιάκ, ὅταν τὸν ἐπλησίασε ἕνας ἄνθρωπος πού ἐκίρνε τὸ πρόσωπό του, ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗ τοῦ ὑπενθύμισε δὲν ἐπρεπε νὰ ἐκδιώκεται τὸν Γιάννην Ἀτρόμητον καὶ τὴν Ἰζαμπώ, πού ἐδηλητήριασαν τὴν ἀγαπημένην του Ροζελίς, τοῦ εἶπε σὲ ποῦ μέρος μπορούσε νὰ τὸν ζητήσῃ μὲ τὸ ὄνομα ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ματωμένο μάγουλό· καὶ φέγγει. Ὅταν σὲ λίγο ὁ Πασσαβάν εἶδε τὸν Μιλὸν ντὲ Ταλαζάρ νὰ σὴν ἔναν ἐπαίτη, ἐπλησίασε καὶ τὸν συγχάρη καὶ ἀπαμειβόμενός, ἐνῶ ἡ Ἰζαμπώ διατάσσει νὰ τὴν πᾶν πρὸς τὸν Σηκουάνα, ὅπου διεδραματίζοντο τραγικαὶ σκηναί. Ἡ Τρελλὴ κυρὰ Σομπερνόν, ἡ μητέρα τῆς Φλώρας, ἀρχίζει νὰ καλῇ τὸν κόσμο νὰ σκοτώσουν τὴν νέαν καὶ σὲ λίγο ἕνα πλῆθος δολοφόνων ἀρχίσαν νὰ περικυκλώνουν τὴν Φλώραν καὶ τὴν ἀκόλουθό τῆς γρηῃ Σιμόνη.

(Συνέχεια)

Καὶ ἡ Τρελλὴ σηκώνοντας τὸ κεφάλι καὶ τονίζοντας τὴς συλλαβὲς εἰς ἕνα τόνον μελωδία, ἐφώναζε πολὺ ἐυχαιριστικήν :

—Κατὰ τοῦ Ἀρμανιάκ!... Κατὰ τοῦ Ἀρμανιάκ!...

Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἀκριβῶς τὸ ἀμάξι τῆς βασίλισσας σταματοῦσε στὴν εἰσοδὸ τῆς Γεφύρας. Καὶ ἡ Ἰζαμπώ μὲ μιὰ φωνὴ θρηνηδὴ ἔλεγεν :

—Πνίγεται κανεὶς ἐδῶ μέσα!... Ντὲ Ζιάκ, ἀγαπητὴ μου, ἄνοιξε λίγο αὐτὰ τὰ παραπετάσματα.

Ἀμα τὰ ἀνοίξαν ἐκείνῃ ἀνέπνευσε καθαρὸν ἀέρα καὶ ἀμελῶς πως εἶπε :

—Γιὰ κυττάτε, λοιπόν, δούξ, τί σημαίνει ὁ θόρυβος αὐτός; Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἔρριξε μιὰ ἀδιάφορη ματιὰ πρὸς τὴ Γέφυρα.

Τὴν ἴδια στιγμήν εὐρέθῃ ὄρθιος, πελιδνός, ἀναταρασσόμενος ἀπὸ μιὰ νευρικὴ υπερδιέγερση, γιατί ξαφνικά εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ ἕναν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς τρομεροὺς θυμούς του, οἱ ὁποῖοι ἐκάναν νὰ τρέμουν ὅλα γύρω του καὶ ἐφώναζε μὲ ὀλην τοῦ τὴν φωνήν :

—Σταματήσατε ἄθλιοι, ἄχρεοι!

Καὶ τὸσον δυνατὴ ἦτο ἡ φωνή, ὥστε ἐδέσποσε ὅλων τῶν θορύβων. Τόσον ἐπιτακτικὸς ὁ τόνος τῆς, ὥστε οἱ δολοφόνοι σαστισμένοι ὑπεχώρησαν καὶ τὰ δύο θύματα ἐράνησαν νὰ πιστεύουν ὅτι ἐσώθησαν.

Μοναχὰ ἡ Τρελλή, πού δὲν εἶχε συνείδηση τοῦ δράματος τὸ ὁποῖον εἶχε ἀπολύσει πρὸ δλίγου, ἐξακολουθοῦσε νὰ ψάλλῃ μὲ τὴν ὀξεῖα φωνή τῆς :

—Κατὰ τοῦ Ἀρμανιάκ!... Κατὰ τοῦ Ἀρμανιάκ!...

Ὁ δούξ εἶδε τὸ ἀποτέλεσμα πού ἔφεραν ἡ διαταγὴ του... Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἔχασαν τὴν ἐκφρασὴν τῆς ἀγωνίας, ἡ ὁποία τὰ εἶχε συσπάσει. Ἀνέπνευσε βαθειά, σάν νὰ ἔφευγε ἀπὸ ἕνα κίνδυνον θανάτου! Τώρα μόνον ὁ θυμὸς ἔμενε! Ἐνας θυμὸς φυχρός, τὸσον πῖο πολὺ τρομερός, ὅσον προσπαθοῦσε νὰ τὸν κρύψῃ. Καὶ μανιώδης εἶπε :

—Κύριε ἀρχιδικαστά, εἰσι ἐκτελεῖτε τὰ καθήκοντά σας; Μὰ τὸν κεραυνὸ τοῦ Θεοῦ! τί περιμένετε γιὰ νὰ σαρώσετε αὐτὰ τὰ πλήθη τῶν ἄχρειων;

—Μὰ πῶς; ἐφέλλισεν ὁ δικαστὴς ἐκπληκτός. Ἡ διαταγὴ νὰ μὴν ἀφίσωμε τὰ πλήθη ἐλεύθερα νὰ κίνουν, ὅτι θέλουν ἐδόθη τώρα. Αἷμα τοῦ Θεοῦ! θὰ ἔτρεπε τοὐλάχιστον νὰ μὲ προειδοποιήσουν.

—Ὁ ἐξοχώτατος εἶναι σὲ κακὴ διάθεση, παρετήρησεν ὁ Ζακεβίλ, σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

Μόνον ὁ κομπὸς ντὲ Ζιάκ δὲν εἶπε τίποτε. Ἀλλὰ μειδιοῦσε μὲ ἕνα αἰνιγματικὸ ὕφος, χαϊδεύοντας τὸ λεπτὸ του μουστάκι. Καὶ ἐν τούτοις ὁ ἀρχιδικαστὴς, συμμορφούμενος μὲ τὴν διαταγὴν, ἐκινεῖτο.

Ἡ Ἰζαμπώ ἔβγαλε τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὴν πορτοῦλα καὶ διέταξε :

—Μὴν κινεῖσθε, κύριε ἀρχιδικαστά!

Καὶ καθὼς ὁ Βῶ ντὲ Μπαρ, σαστισμένος ρωτοῦσε μὲ τὰ μάτια του τὸν δούκα πού εἶχε ἀνασηκωθῇ σὲ μιὰ στάση ἐξουσιαστικῆς.

—Μεῖνате κύριε, τὸ θέλω, ξανάειπε ἡ Ἰζαμπώ.

Ὁ ἀρχιδικαστὴς ἔμεινε ἀκίνητος.

Τότε μόνον Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος εἶχε τὴν τρομακτικὴ ἐντύπωση ὅτι τὸ φορεῖο δὲν ἦλθε καὶ ἐσταμάτησε στὸ μέγος αὐτὸ μὲ σηκωμένα παραπετάσματα ἀπὸ γυναικεῖα ἰδιοτροπία μόνον. Ἀντελὴ φθῆ ὅτι ἡ τρομερὴ ἀνταγωνίστρια, ὅπως ἦτο ἡ Ἰζαμπώ, τοῦ εἶχε πλῆξει κάποια πλεκτάνη, δὲν ἤξευρεν ἀκόμη καλὰ-καλὰ ποιά, στὴν ὁποίαν εἶχε πέσει σάν μπούφος. Καὶ ἡ φρικίασις τῆς ἀγωνίας τὸν ἔπιασε καὶ πάλι καὶ τὸν ἔκανε νὰ τρεμουλιάσῃ, ἀλλ' ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του.

—Πῶς! ἔλεγε μέσα του. Τόσα νεῖατα! Τόση ἀθωότης! Τόση εὐμορφία, θὰ καθοῦν γιὰ πάντα ἐδῶ μπρὸς στὰ μάτια μου!... Μὰ τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ! Αὐτὸ δὲν θὰ συμβῇ, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ...

Καὶ μὲ τὰ μάτια κατακόκκινα ἀπὸ θυμὸ, μὲ τὸ χέρι κολλημένον στὴν λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ του, διεμαρτυρήθη.

—Κυρία μου...

—Σιωπὴ, δούξ, διέταξεν ἡ Ἰζαμπώ, καθηλωμένη στὴν ἐπιβλητικὴ πόζα τῆς! Μιὰ στιγμή παραφορᾶς, τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως θὰ συγχωρήσω, σὰς κάνει νὰ λησμονήτε ὅτι, τότε πού ἡ βασίλισσα διατάσσει, κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνήν...

Ἐκτός ὅπὸ τὸν βασιλεῖα...

Καὶ ξαναπῆρε σιγὰ-σιγὰ τὴν νοχελὴ τῆς στάσιν στὰ προσκέφαλα καὶ μὲ ἕνα μειδίσμα, μὲ τὸ ὕφος χαρούμενο, σάν νὰ ἤθελε νὰ ἐπανορθώσῃ λιγάκι τὴν σκληρότητα ἐκείνων πού εἶπε.

—Μάλλον πέστε μου τί συμβαίνει... ὥστε νὰ συγκινήθῃτε τόσο πολὺ.

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος δὲν ἀντελήφθη οὔτε τὴν ἐλαχίστην εἰρωνεῖαν στὰ λόγια αὐτά. Ἀρχισε νὰ ἐπιτίθῃ, ὅτι ἴσως νὰ εἶχε ἀπατηθῇ. Καὶ ἡρεμώτερος ἀπῆντησε :

—Εἶναι ἕνα κακόμοιρο παιδάκι, κυρία, τὸ ὁποῖον αὐτοὶ οἱ ἄχρεοι κακοποιοῦν.

—Μπᾶ! ἐμειδίασε περιφρονητικὰ ἡ Ἰζαμπώ! ἀφῆστέ τὴν! Μιὰ ὁπαδὸς τῶν Ἀρμανιάκ!... Εἶναι μιὰ ἐχθρὰ ὀλιγώτερη.

Ὁ δούξ εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι ἡ Ἰζαμπώ ἔπαιξε μαζί του, ὅπως ἡ γάτα μὲ τὸ ποτήρι.

Μιὰ ἀναστάσις τὸν συνετάραξε καὶ μὲ σφιγμένα τὰ χεῖλη καὶ τὴν ματιὰ βλοσυρὴ εἶπε :

—Δὲν εἶναι καθόλου μιὰ Ἀρμανιάκ, κυρία μου, εἶναι...

—Εἶναι ἡ κόρη τοῦ κυρίου Μερσερό, τοῦ ἐμπόρου τῶν Ἀνακτόρων, τὸ ἔχω, τὸν διέκοψε ἡ Ἰζαμπώ ξαφνικά, παγερά. Τὸ ἔλεγα πολὺ καλὰ. Εἶναι μιὰ ἐχθρὰ.

—Καὶ ἐγώ, κυρία μου, ἐβρυχήθη ὁ δούξ ὄρθιος, σὰς λέγω ὅτι δὲν θὰ ἀφίσω νὰ γίνῃ ἡ μυστῆρ δολοφονία αὐτῆς.

Καὶ μὲ ἕνα μανιώδες σπρωξιμὸ ἀνοίξε τὴν πόρτα.

Μὲ τρομερὴ ἡρεμία, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὴν φωνήν ἡ βασίλισσα διέταξεν :

—Μεῖνате δούξ!

Καὶ καθὼς ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος κινεῖτο ἀγριωπὸς τὸ κεφάλι του, μὲ τὴν σειρά τῆς ἐκείνῃ ἐβρυχήθη :

—Μεῖνате, σὰς λέγω, ἡ, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, διηγοῦμαι ἐδῶ δυνατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ γάμου σας μὲ τὴν Λωρὰνς τρενιτάκε—τότε πού εἰσθε ὁ σύζυγος τῆς Μαργαρίτας Χαινώ...

εἰς τρόπον ὥστε ὁ δεύτερος αὐτὸς γάμος ἀποτελεῖ μιὰ βδελυρὴ ἱεροσυλία, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ σὰς οδηγήσῃ κατ' εὐθείαν στὸν δῆμον.

Ὁ δούξ βρισκόνταν στὴ σκάλα. Σταμάτησε σάν νὰ εἶχεν ἰδῇ

νὰ ἀνοίγεται μιὰ ἄβυσσος ἐμπρὸς του! Γιὰ μιὰ στιγμήν κῦτταξε κατὰματα τὴν βασίλισσαν καὶ εἶπε :

—Ἡ Λωρὰνς ντ' Ἀμπρέμ πέθανε!

—Σὰς ἐνιωῶ, δούξ, ἐπανελάβεν ἀπότομα ἡ βασίλισσα, ἀλλὰ ἡ ἱεροσυλία ὑπάρχει. Οἱ ἀποδείξεις εὐρίσκονται στὰ χεῖριά μου!

Ἀρκεῖ νὰ τὰς παρουσιάσω καὶ μεταβάλλεσθε σὲ ἕνα ἀντικείμενον φρίκης γιὰ ὅλους... καὶ σὰς ἐγκαταλείπουν καὶ οἱ πιστότεροι φίλοι σας... καὶ αὐτὸς ὁ ὄχλος πού σὰς ἐπευφημεῖ στρέφεται ἐναντίον σας, σὰς ξεσχιζεῖ καὶ σέρνει τὰ αἰμόφυρα λείψανά σας στὸν δρόμο, ὅπως, καθὼς μὲ βεβαιοῦν, ἐκάναν στὸν κόμητα Μπερνάρ.

Σηκώθηκε ξαφνικά, καὶ ἐνῶ τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν ἐτελείωσε :

—Ἐμπρός, δούξ, ἀποφασίσατε! μένετε ἢ κατεβαίνετε;

Ἀν ἦταν κανεὶς ἐκεῖ, θὰ ἔβλεπε τότε τὸν υπερήφανον φεουδάρχην νὰ ὑποχωρῇ ἀργά, νὰ ξαναπηγαῖν στὸ φορεῖον, ἀφρίζοντας καὶ τρίζοντας τὰ δόντια του, χύνοντας δάκρυα ἀνισχύρου λύσης, νὰ σκύβῃ, νὰ ταπεινώνεται μέχρι τοῦ νὰ ἱκετεύσῃ.

—Χάριν γιὰ τὸ παιδί αὐτό, κυρία μου!

Μιὰ ἀστραπὴ θριάμβου πέρασε στὸ σκοτεινὸ μάτι τῆς Ἰζαμπώ. Καὶ μὲ τὴν στάση τοῦ θηριοδαστοῦ, ὁ ὁποῖος ἀντιμετωπίζει τὸ ἐπαναστατημένο θηρίο :

—Μιὰ μόνῃ λέξῃ, δούξ, μένετε ἢ κατεβαίνετε;

Καὶ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος, δαμασμένος, ἔπεσε στὰ προσκέφαλα καὶ ἐφέλλισε :

—Μένω!

Ἀλλὰ τὴν ἐμαχαίρωνε μὲ τὴν ματιὰ!

Ἐκείνη δὲν ἐφάνη νὰ τὸ ἐννόησῃ καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν μὲ τὸ βαθὺ ἐκεῖνο βλέμμα τὸ τόσο σοβαρὸ, πού φαινότανε σάν ἀπειλητικόν :

—Μεταξὺ σοῦ καὶ ἐμοῦ τίποτε τὸ ζωντανόν... Εἶναι ἕνα πρᾶγμα συμφωνημένο... μὴν τὸ λησμονήτε ποτέ...

Ἐσκυψε πρὸς τὴν πόρτα, καὶ ἔδωκε μιὰ διαταγὴν στὸν ἄνδρα πού φοροῦσε μάσκα! Ἐπειτα σάν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε, ἐκάθησε ἥσυχά καὶ δειχνοντας σὲ ἕνα μειδίσμα τὰ ὠραία λεπτὰ δοντάκια τῆς, ποὺλαμπαν σάν μαργαριτρία.

—Κύτταξε, λοιπόν, Ντὲ Ζιάκ... Ἡθελα νὰ ἰδῶ πῶς διασκεδάξῃ ὁ λαὸς μου καὶ νὰ πού ἱκανοποίησα τὴν ἐπιθυμίαν μου.

Καὶ βγάδοντας τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὴν πορτοῦλα, φώναξε καὶ αὐτὴ μὲ μιὰ ἄγρια φωνὴ ἐξερεθίζοντας τὸν λαόν :

—Ἐμπρός, κατὰ τῶν Ἀρμανιάκ!... Σκοτώστε... Σκοτώστε...

ΣΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ ΤΗΝ ΑΡΜΑΝΙΑΚ!

Ἡ ἐπιτακτικὴ διαταγὴ πού ἐδόθη ἀπὸ τὸν Γιάννη Ἀτρόμητο εἶχε ἀκινήσει τοσούτους δολοφόνους! Καὶ αὐτοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι πού ἐτρεξαν πρῶτοι, καὶ εἶχαν τοποθετηθῇ ἐκεῖ γιὰ τὴν ἐνδεχομένη περιστάση!

Ἀλλὰ οἱ ἀδιάκοπες προσκλήσεις τῆς Τρελλῆς εἶχαν προσελκύσει καὶ ἄλλους περισσοτέρους! Καὶ αὐτοὶ πού δὲν ὑλήκουσαν σὲ κανένα σύνθημα, οὔτε σὲ διαταγὴ, οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦσαν σύμφωνα μὲ τὰ αἰμοχαρῆ ἐνστικτὰ τους, αὐτοὶ οἱ ἀνυπόμονοι νὰ χροτάσουν ἀπὸ αἷμα, ἐβρυχῶντο ὑπόκωφα, ἀπειλοῦσαν νὰ γίνουν χειρότεροι ἀπὸ τοὺς μισθοφόρους δολοφόνους τῆς Ἰζαμπώ! αὐτοὶ δὲν ἐπερίμεναν κἄν τὴν βδελυρὴν ἐξώθησιν πού τοὺς ἔκανε ἡ βασίλισσα.

Ρίχτηκαν ἐπ' αὐτὴν.

Ἡ κ. ντὲ Ζιάκ ἔσκυψε καὶ ἐκῦτταξε

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

νοὶ στὴν λεία, στὸ κακόμοιρο μικρὸ θῦμα, πού δὲν εἶχε ἄλλον τρόπον ἀμύνεσθαι παρὰ τὰ δάκρυα καὶ τὴς ἱκεσίας του καὶ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἀντεχε πολὺ στὰ λακτίσματα καὶ τοῦ πῖο λίγο ρωμαιοῦ ἀπὸ τοὺς σαράντι ἢ πενήντα ληστές, οἱ ὁποῖοι τὸ ἀπειλοῦσαν.

Σὲ μιὰ στιγμήν ἡ λεπτὸκαμωμένη νέα, παγωμένη ἀπὸ φρίκη, βιαίως ἀποτραβήχθη ἀπὸ τὴ γρηναῖ Σιμόνη, ἀνηράγῃ, ἀπὸ δέκα κτηνώδεις παλάμες! Ἀν δὲν κατακοιματιάζετο στὴν στιγμήν, αὐτὸ προήλθε ἐκ τοῦ ὅτι, ὅσονδήποτε ἀναισθητοὶ καὶ ἂν ὑπῆρξαν σὲ κάθε ἀνθρώπινον νόμον οἱ ἄθλιοι, ἐν τούτοις ὑπέστησαν, παρὰ τὴν θέλησιν τοὺς, τὸ θάλαγγρον τὸ ὁποῖον δημιουργεῖται ἀπὸ τόσα νεῖατα καὶ ὁμομορφία.

Καὶ στὸ διάστημα ἐνὸς δευτερολέπτου ἀφαντίσθησαν ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν τῆς νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτὸν τῆς.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην μιὰ καινούργια ἀνάμνησις φωνῶν, πού ἀκούσθησαν σ' ἄλλῃ στιγμήν, πέρασεν ἀπὸ τὰ ταραγμένο μυαλὸ τῆς Τρελλῆς, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ.

—Στὸν ποταμὸ τὴν Ἀρμανιάκ! Στὸν ποταμό! Στὸ νερό!

Καὶ ἀμέσως οἱ βλαστήμιες : «Μὰ τὰ ἐντόσθια καὶ τὴν κοιλίαν τοῦ Διαβόλου. Ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὸ κεφάλι. Μὰ τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Κόλασιν!» ἔσπασαν ἀπὸ ὅλες τὴς μεριές! Ἦτο τὸ ἐπαναστατημένο πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἔδειχνε κατὰ τὸν δικὸν τοῦ τρόπον ὅτι ἡ ἰδέα πού τοῦ ἔδωσε ἡ Τρελλή, τοῦ ἐφαινόταν ὠραία καὶ ὅτι τὴν υἱοθετοῦσε μὲ ἐνθουσιασμό.

Δυὸ ἢ τρεῖς προσεφέρθησαν νὰ πᾶνε νὰ φέρουν ἕνα σάκκον καὶ τὰ ἀναγκαῖα συμπληρώματα. Ἡ πρότασις αὐτὴ ἔγινε δεκτὴ μὲ φρενητιώδη γέλια. Οἱ δῆμιοι ἐκάγχαζαν, ἔδαγκωνοντο, κρατοῦσαν τὸ πλευρὰ των, ἐπνίγοντο ἀπὸ τὸ δυνατὰ γέλια.

Καὶ ἡ κρίσις αὐτῆς τῆς Τρελλῆς εὐθυμίας, μπρὸς στὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδί, τὸ ὁποῖον δὲν ἤξερε γιατί συνέβαιναν διὰ αὐτὰ, καὶ τὸ ὁποῖον διερωτᾶτο μὲ τὸν ἰδρωτὰ τῆς ἀγωνίας στὸ μέτωπο, ποιά τιμωρία θὰ τοῦ ἐπέβαλλαν, αὐτὴ ἡ ἐκρηκτικὴ εὐθυμίας τὸ ξετρελλάινε ἀπὸ φρίκη.

Ἐκεῖνοι πού μίλησαν γιὰ τὸν σάκκον ἐφυγαν τροχάδην. Ἡ Φλώρα, τρέμοντας, μὲ τὰ μάτια τῆς μεγαλωμένα ἀπὸ φρίκη, ἀπαχθῇ, ἀνυψώθη σάν φτερό καὶ ἡ ὀρδὴ ἐφυγε κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἐμπρός, πηγαίνοντας πρὸς τὴν πλησιέστερη ἐλεύθερη ὁχτὴ τοῦ ποταμοῦ, γιατί δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι οἱ ὄχθες τὴν ἐποχρὶν ἐκείνην ἦσαν φορτωμένες μὲ σίτιμα, τὰ ὁποῖα ἐσκέπαζαν τὴν θείαν τοῦ Σηκουάνα.

Ἀκολουθώντας κατὰ βῆμα τὴν ὀρδὴν ἡ Τρελλή, ἔτρεχε καὶ ξεφώνιζε :

—Στὸν ποταμὸ τὴν Ἀρμανιάκ!

Ἀς τὴν ρίξουν στὸν ποταμόν.

Ἐπειτα ἔλεγε μέσα τῆς γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τῆς μερικὲς φράσεις σάν ἀπ' αὐτῆς ἐδῶ :

«Καλὰ τῆς κάνουν! Θὰ τὴν διορθώσουν! Φλώρα! Ἐκείνη ἰσχυρίζεται ὅτι τὴν λένε Φλώρα; Ψεῦδος! Ψεῦδος! Δὲν ὑπάρχει παρὰ μιὰ ὀνομα Φλώρα στὸν κόσμον, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ κόρη μου ἐκείνη πού μοῦ ἔκλεψαν... ἐκείνη πού ζητῶ καὶ τὴν ὁποῖαν ὁμως ὁ ποσδῆποτε πέπει νὰ βρῶ!... Στὸ ποτάμι τὴν Ἀρμανιάκ!...»

Δυὸ βήματα μακριὰ τῆς ἐβάδιζεν ὁ προσωποδόμος ἄνδρας.

Δὲν θὰ ἐλησιμώνησε βέβαια ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἡ βασίλισσα τοῦ εἶχε δώσει

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕ

...διά διαταγή. Ένεπιστεύθη τὸ ἀλόγῳ του σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπη-
φύτας ὁδηγούς καὶ δὲταν ἄφησε νὰ πέσῃ ἡ μάσκα του καὶ ἔβριξε
τὸν μανδύα στους ὤμους του, ἔδειξε τὸ ρύγχος τοῦ γίγαντος ἐκεί-
νου, τὸν ὁποῖον ἡ Ἰζαμπὴ καλοῦσε Σακρεμάν!

Ὁ Σακρεμάν πῆγαινε σὰν ἄνθρωπος ποὺ εἶχε συνείδησιν τῆς
δυναμείας του καὶ τῆς σπουδαιότητός του, λυγίζοντας τὸ λοχρὸ
κορμί του, σκύβοντας τοὺς ὤμους, σὰν παρατηρητὴς ἀδιάφορος!
Ἀλλὰ ἂν δὲν ἐπενέβαινε, δὲν ἔχανε ἐν τούτοις ἀπὸ τὰ μάτια του
τοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἰζαμπῆ. Προφανῶς ἦταν ἐκεῖ γιὰ νὰ βεβαι-
ωθῇ ὅτι θὰ ἐφερὰν εἰς πέρας τὸ τρομερὸ τους ἔργον.

Τέλος, πῖσω ἀπὸ ὅλον τὸν ὄχλον ἡ γηραιὴ Σιμόνη πρὸςπα-
θοῦσε νὰ κἀνὲ ὅλους νὰ παραμερίσουν καὶ μὲ μιά φωνὴ πῖθ δια-
περαστικὴ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν φωνὴ τῆς τρελλῆς, ἔλεγε:

—Σταματήστε! σκύλοι! ληστές! κλέφτες! Σταματήστε! Σὰς
λέγω ὅτι εἶναι ἡ κόρη τοῦ ἐμπόρου Μεροσρό!... τοῦ ἐμπόρου τοῦ
Παλατιοῦ... Δὲν θέλουν νὰ μὲ ἀκούσουν... Οἱ καταραμένοι... Οἱ
δαιμονισμένοι... Εἶθ' ἡ κόλασις νὰ σὰς καταπιῇ... Εἶθε ὁ διάβο-
λος νὰ σὰς στριφογυρίσῃ αἰωνίως στὸ κόκκινο κεντρί του.

Καὶ κλαίοντας μὲ ἀληθινὰ δάκρυα, ξεριζώνοντας ἀληθινὰ
τὰ μαλλιά μὲ τὸ χέρια τῆς, ἐπρόδινε τὴν ἀληθινὴν αἰτία τῆς ἀπελ-
πισίας τῆς λέγοντας:

—Θὰ μοῦ τὴν σκοτώσουν! Θὰ μοῦ τὴν πνίξουν! καὶ μαζί τῆς
εἶναι ἡ περιουσία μου ποὺ θὰ βουλιάξῃ στὸ νερό...

Στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς γεφύρας, στὸ ἀμάξι, βλέποντας αὐτοὺς
νὰ ἀπομακρύνονται, ἡ Ἰζαμπὴ ἔβριξε μιά τρομερὴ ματιὰ καὶ
ἐβρυχήθη.

—Κρίμα... ἀπομακρύνονται ἀκριβῶς τὴν πῖθ ἐνδιαφέρουσα
σιγῇ.

Καὶ καθὼς ὁ δούξ δὲν κατῶρ'ῳνε νὰ συγκατῆσθαι ἕνα στε-
ναγμὸν ἀνακουφίσως καὶ ἐσκούπιζε μὲ μηχανικὴ κίνησιν τὸν
κρὺον ἰδρώτα, ποὺ ἀνέβλυζεν στὸ μέτωπόν του, ἐκείνη μὲ ἕνα ἀ-
παίσιον μειδίαμα ἐπιδέχθη.

—Μπα! Εἶμαι πολὺ ἡνυχι! Ὁ Σακρεμάν βρῖσκεται ἐκεῖ.

Καὶ ξαναπλύνοντας τὸ εὐχριστιμὸν ὄφρος τῆς.

—Νομίζω, δούξ, ὅτι τὰρα μπορούμε νὰ γυρίσωμε...

Ἡ ὁρδὴ ἀκολουθοῦσε τὸν δρόμον τῆς...

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰποῦμε ὅτι ἡ ὁρδὴ αὐτὴ ὁλοένα μεγά-
λωνε γιὰτὶ ἐπροστίθεντο ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄγριοι χάρξες γιὰ τοὺς
ὁποῖους ἐνὰ πνίξιμο, ἕνα κρέμασμα, ἕνα βασανιστήριον μὲ σχοινί,
ἢ μὲ ολονδῆποτε ἄλλο τρόπο ἀποτελοῦν ἐλκυστικὸν θέαμα, τὸ
ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ στερηθοῦν.

Συνεπῶς ὑπῆρξε μιά ἀληθινὴ οὐρλιάζουσα συρροὴ κόσμου,
ἡ ὁποία ἀφοῦ πέρασε τὴν γέφυραν πῆρε τὴν ὁδὸν Αὐγουστίνων
κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ καὶ ἤλθε καὶ ἐσταμάτησε ἐμπρὸς σὲ μιά
σκαλίτσα ποὺ κατεβαίνει στὸν Σηκουάνα. Ἐσταμάτησαν, ὅχι γιὰτὶ
αἰσθάνθησαν δισταγμὸν ἢ τύψιν συνειδήσεως, ἀλλὰ μοναχὸ γιὰ
νὰ περιμῶνουν ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τρέξει νὰ φέρουν ἕνα σάκ-
κον. Ἐφθάσαν σὲ λίγ' ἡμέρ' αὐτὰ ποὺ εἶχαν ὀνομάσει «τὰ
ἀναγκαῖα συμπληρώματα» δηλαδὴ τὶς δυὸ γάτες.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους, γυρίζοντας στὴν νέα ἡ ὁποία
ἔτρεμε σὰν τὸ φύλλο στὸν φθινοπωρινὸ ἀνεμὸ, μὲ εὐγενικὸν δῆθεν
τρόπον δεικνόντας τῆς δυὸ γάτες ἐξήγησε συγγνώμην.

—Θὰ θέλαμε νὰ φέρωμε περισσότερες, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ κα-
νεῖς νὰ κἀνὲ ὅπως θέλῃ.

Ἐνας ἄλλος, μὲ μεγαλειότητα διαχυτικότητα καὶ ἐπομένως μὲ
μεγαλειότητα ἀπαισιότητα, ἐπεξήγησε.

—Τὰ μικρὰ αὐτὰ ζῶα θὰ κρατήσουν συντροφιά στὴν ὥραιαν
νέαν... μὲ τὸν μοναδικὸν σκοπὸν νὰ μὴν ἀνιά παρά πολὺ...

Καὶ μὲ ἕνα ἀπαίσιον γέλιο τὸ κτῆνος ἐπρόσθεσε.

—Καὶ εἶναι ἀκριβῶς γάτες!... Μεταξὺ των οἱ γάτες πρέπει
νὰ συνεννοοῦνται!... Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μαλώσετε ἢ νὰ
γκροτῶνται μετὰς σας, δὲταν θὰ βρεθῇτε μέσα στὸ νερό.

Καὶ ἀηδεῖς ἐκρήξεις γέλιον ἐχαιρέτισαν αὐτὴν τὴν εὐχάριστον
τῆτα.

Ἡ Φλώρα τρέμοντας ἀπὸ φόβον, θέλησε νὰ ἀμυνθῇ, δὲταν
ἐκατάβαζε ὅτι ὁ σκοπὸς αὐτῶν τῶν ἀθλίων ἦτο νὰ τὴν κλείσουν
ζωντανὴν στὸν σάκκον μὲ τὶς δυὸ αὐτὲς γάτες οἱ ὁποῖες, τὴν σιγ-
μὴν αὐτὴν ἐνιορίζαν θλιβερά, καὶ οἱ ὁποῖες σὲ λίγο θὰ ἐξα-
γυρίωνον καὶ θὰ τὴν ἐξάγαν μὲ τὰ αἰχμηρὰ νύχια τους.

Ἐσώκωσε πρὸς τοὺς δημίους τῆς τὴν γλυκεῖα τῆς ματιὰ, τὴν
σκοτεινισμένην ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ ἰκέτευσε:

—Σκοτῶτέ με πρώτα, μὲ ἕνα καλὸ κτύπημα μαχαίριου...

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐκανοποιήσαν τὴν ὁρδὴν τοῦ πλήθους, τὸ
ὁποῖον ἀπῆντησε μὲ βρυχηθμούς! Τῆς προσέλασαν τὸν σάκκον

ἀνοικτόν. Καὶ μιά φωνὴ τραχεῖα διέταξε κτηνωδῶς:

—Ἐμπρός! Ἐμπα ἐδῶ μέσα!

Ἡ Φλώρα ἔκανε μιά ἐνστικτώδη κίνησιν νὰ ὑποχωρήσῃ.

—Ἐμπα, ποὺ σοῦ λένε, ξανάειπε ἡ ἴδια φωνή, ἡ ὁποία πρὸς
θεοσ: Εἶναι πεισματάρ'α τῆς λένε νὰ μὴ μέσα καὶ αὐτὴ τρα-
βιέται.

Ἡ Φλώρα ἔβριξε τριγύρω τῆς μιά βλοσυρὴ ματιὰ, σὰν ἐκεῖ
νον ποὺ πνίγεται καὶ ὁ ὁποῖος μάταια ἀναζητεῖ τὸ σημεῖον ἀπὸ
τὸ ὁποῖον θὰ μπορούσε νὰ πιασθῇ. Τριγύρω τῆς ὅμως εἶδε μόν-
ον ἀπειλητικὰ ἀνοικμένα στόματα, μάτια ποὺ λαμποκοποῦσαν,
βλέμματα μνησικάκα. Καὶ ἡ καρδιά τῆς ἔλυωνε ἀπὸ φρίκη στὴν
σκέψη ὅτι ἐμελλε νὰ πεθάνῃ ἐκεῖ μὲ ἕναν τέτοιο ἀποτρόπαιον θά-
νατο! Νὰ πεθάνῃ τόσο νέα, τότε ποὺ ἡ ζωὴ μόλις ἄρχιζε ν' ἀ-
νοίγει! ἐμπρὸς τῆς, ἀκτινοβολώντας καὶ λάμποντας ἀπὸ ὥραια
ἐρωτικὰ ὄνειρα!...

Καὶ αὐτὴ ἡ πικρὴ θλίψις ἐξεδηλώθη μὲ μιά κραυγὴ ποὺ πέ-
ταξε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς:

—Βοήθα με, Μιλόν!

—Καλὰ, ἐμουρμούρισε τὸ βδελυρὸ ζῶον. Ἐνῶ θὰ περιμένῃς
νὰ ἔλθῃ ὁ Μιλόν, ἔμπα, ἐν τῷ μεταξύ, ἐδῶ μέσα... Δὲν θέλεις ;...
Μὰ τὸν ἀφαιλὸ τοῦ διαβόλου! θὰ σὲ βάλῃ μέσα διὰ τῆ βίας!

Καὶ ἔβαλε τὸ βαρὺ μαλλιαρὸ χέρι του, ὅμοιο σὰν πόδι ζώου,
ἐπάνω στους ἀδύνατους ὤμους τῆς, οἱ ὁποῖοι ἐλύγισαν.

Σὰν ἕνα μικρὸ πουλάκι ποὺ παλευεῖ μεταξὺ τῶν δυνατῶν ὀνύ-
χων τοῦ γυπὸς, ἔτσι καὶ ἡ Φλώρα ἐδοκίμασε μὴ ὀνοφελῇ ἀντί-
στασιν. Καὶ ἡ ἴδια ἀπληξιμένη πρόσκλησις διέσχισε τὸ διάστημα.

—Βοήθεια, Μιλόν!...

Στὸ δευτερόλεπτο αὐτὸ, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐκείνη θὰ νόμιζε
τὸν ἑαυτὸν τῆς τελειωτικὰ χαμένον, ἡ ἐλπίς τὴν ἀγκάλιασε.

Κάποιο πρᾶγμα σὰν βολὴς διέσχισε τὶς πυκνὰς γραμμὰς, κα-
θαρίζοντας καὶ ἀναποδυρίζοντας ὅλα στὸ πέρασμά του. Τὸ κτῆ-
νος, τὸ ὁποῖον τὴν εἶχε πιάσει ἔφευγε σὰν μιά μάζα μὲ ἀνοικτὸ
τὸ κρανίον. Καὶ ὁ ἐκλεκτός, ὁ προσκληθεὶς εἰς βοήθειαν Μιλόν
Ντὲ Ταλαζάρ, ὅχι πλέον ὁ ντροπαλὸς ἐρωτευμένος, ποὺ κοκκί-
νιζε, ὅπως τὸν εἶδαμε στὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας μας αὐτῆς, ἀλλ' ἔνας
νεαρὸς λέων ποὺ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ δύναμιν καὶ θάρρος, μὲ τὰ
νύχια βγαλμένα—ἔκανε μιά ἀσπίδα μὲ τὸ σῶμά του. Καὶ νὰ τί
μύρεσε νὰ ἰδῇ ἡ Φλώρα μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ ἕναν ἄδυλο
θαυμασμόν, στὸ δευτερόλεπτο αὐτὸ, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ θάνατος
τὴν ἐχοῦνταγε μὲ τὰ μαῦρα φτερά του.

—Μὴ φοβέσθε πιά, εἶπε μὲ τὴν πολὺ γλυκεῖα φωνὴ του, μὲ
τοὺς ἦχους τῆς πῖθ θερμῆς τρυφερότητος.

Ἐκείνη δὲν εἶχε τὴ δύναμιν νὰ τοῦ μιλήσῃ! Τοῦ χαμογέλασε ὅμως
τρυφερά! Καὶ μὲ τὸ χαμόγελο αὐτὸ τοῦ ἐξέφραξε μιά ἐμπιστοσύ-
νην χωρὶς ὄρια.

Χωρὶς νὰ χἀνὲ οὔτε ἕνα δευτερόλεπτο, μὲ μιά ὑπέροχην γαλῆ-
νην τῆς ὑπέδειξε τί ἔπρεπε νὰ κῆνῃ.

—Μόλις φθάσωμε στὴν ὁδὸν Αὐγουστίνων, ποὺ βρῖσκεται
πίσω μας, θὰ τραβηχθῇτε στὰ ἀνοικτὰ ἀπὸ κεῖ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ
ἀνδίσταμαι.

Χωρὶς νὰ συζητήσῃ, χωρὶς νὰ διστάσῃ ξεκίνησε ἀμέσως.
Καὶ ὅμως εἶχε πολὺ καλὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἀληθινὴν σημασίαν τῶν
λόγων ἐκείνων. «Θὰ ἀπομακρυνθῇ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ ἀνδίσταμαι»
αὐτὸ ἐσήμαινε: «Θὰ μείνω ἐκεῖ νὰ σκοτοῦθ' γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω
τὴ φυγὴν σας!» Καὶ ἐνῶ ἐβάρδιζε ὑποχωρώντας ἐκείνη τὸν
ἐχάιδεψε μὲ τὴν γαλανὴν ματιὰ τῆς, καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς,
τὰ τῶσον λεπτὰ καὶ γλυκὰ ἔπαιρναν μιά ἐκφραση ἀνέκκλητης ἀπο-
φάσεως.

«Τὶ θὰ εἶναι γιὰ μένα ἡ ζωὴ χωρὶς ἐσένα, γλυκὲ μου πολὺ»
ἀγαπημένε; σκεπτόταν. Θὰ σωθοῦμε καὶ οἱ δυὸ μαζί ἢ θὰ πε-
θάνωμε κι' οἱ δυὸ μαζί;

Καὶ ὅμως τὸ ἀκάθεκτο αὐτὸ ἀνοιγμα ἐπροξένησεν κάποια
ἐκπληξὴ ἡ ὁποία παρέλυσε τὸν ὄχλον ἐπὶ μερικὰ δευτερόλεπτα.

Ἀλλ' ὅταν ὁ ὄχλος αὐτὸς ἀντελήφθη ἐπὶ τέλους, ὅτι εἶχαν
ὑποχωρήσει μὴδὲς σὲ ἕνα λεπτοκαμωμένον μὲ τῶσον ἀδύνατον πα-
ρουσιαστικὸ, ἡ λύσσα του δὲν ἐγνώριζε πλέον ὄρια! Τότε μὲ τρο-
μερὲς φωνὲς καὶ ἀπειλὰς ἐπετέθη σὰν μιά μάζα.

Ὁ Μιλόν ντὲ Ταλαζάρ, ἀφοῦ συμμαζεῦθηκε στὸν ἑαυτὸν του
μὲ τὰ σαγόνια σφιγμένα, χωρὶς καμμιὰ λέξη, χωρὶς ἀσσοτή κι
νησιν, ἐστριφογυρίζε τὸ σπαθί του, ποὺ λαμποκοποῦσε, πολεμοῦσε
ὑποχωρώντας μὲ διαδοχικὰ πηδήματα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατῶρ'ῳσε νὰ φθάσῃ στὴν ὁδὸν
Αὐγουστίνων χωρὶς νὰ δεχθῇ οὔτε τὴν ἐλαχίστην ἀμειχρὴν! Ἐκεῖ
δὲν μύρεσε νὰ κρατήσῃ μιά κίνησιν ἀτελείωτη. Ὁ δρόμος ἦταν
φραγμένος ἀπὸ μιά ἐλκυστικὴν ἀνδρὸς, ὀπλισμένους ἕως τὰ δόντια.

Ἦσαν οἱ μισθοφόροι τῆς Ἰζαμπῆ.

Ἀχ! ὅχι, φίλε μου, δὲν ὑπάρχει Θεός! φά-
νοξε ἀγανακτισμένος ὁ ζωγράφος Λαγκρύ.
Ἄν ὑπῆρχε, δὲν θὰ μὲ ἄφηνε νὰ δυστυχῶ,
παρ' ὅλον ὅτι ἐργάζομαι δώδεκα ὥρες
τὴν ἡμέραν!

—Καὶ ὅμως ἀγαπητὲ Λαγκρύ, ὁ
πάρχει Θεός—μπορεῖς νὰ μὲ πι-
στέψῃς, εἶπε γελώντας ὁ δικη-
γὸρος κ. Λοριώ. Καὶ εἶναι, μάλι-
στα, πολὺ δίκαιος. Μονάχα
ποὺ ἡ δικαιοσύνη του κα-
θυστερεῖ μερικὲς φορές—
ἴσως διότι ἔχει... τόση ἀ-
πόστασιν νὰ διανύσῃ ἀπὸ
τὸν οὐρανὸ ὡς ἐδῶ...

—Θάχῃς πάλι καμμιὰ ἱστορία,
μαῖτε; ῥώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς συγκεντρω-
μένους.

—Μιά χαριτωμένη μάλιστα ἱστοριοῦλα,
ἀπῆντησε ὁ κ. Λοριώ. Ἀκούστε τὴν:

Σπάνια συναντᾷ κανεῖς φίλους σὰν
τὸν Μπερνάρ καὶ τὸν Ἀλέξη—ὅπως δηλα-
δὴ ἦσαν πρὸ δύο ἔτων. Ἐπιτρέψτε μου
νὰ μὴν δώσω ἐπίθετα κανενὸς ἀπὸ τοὺς ἡ-
ρώας τῆς ἱστορίας, γιὰτὶ ἡ ἱστορία εἶναι
ἀληθινή... Λοιπόν, ἡ φιλιὰ τῶν δύο αὐτῶν
ἀνθρώπων ἦταν πραγματικὰ μεγάλη, ἕως
τὴν ἡμέραν ποὺ γνώρισαν μιά γυναῖκα...

—Καὶ ἐκείνη μὲ τὴν κοκεταρία τῆς, διέ-
κοψε ὁ ζωγράφος.

—Σιωπὴ! φώναξε ἐπιτιμητικὰ ὁ δικηγό-
ρος. Νομίζεις ὅτι ὅλες οἱ ἱστορίες μοιά-
ζουν—ὅπως μοιάζουν ἀναμεταξύ τους οἱ
πῖνακές σου; Ἐ! ὅχι λοιπόν, φίλε μου! Ἡ
Σύλβια—ἔτσι τὴν ἔλεγαν τὴ γυναῖκα—
δὲν ἦταν κοκέτα. Κάθε ἄλλο, μάλιστα! Κο-
ρίτσι μὲ εὐγενικὰ ἰδεώδη καὶ καλὴ δια-
γωγὴ, κατάλαβε ὅτι οἱ δύο ἀχώριστοι φί-
λοι τὴν ἀγαποῦσαν μὲ τὴν ἴδια ἀγάπην. Δὲν
δισκέδασε ὅμως καὶ μὲ τοὺς δύο. Βλέπον-
τας ὅτι ἡ καρδιά τῆς προτιμοῦσε τὸν
Μπερνάρ—τὸν ἄφησε νὰ τὸ καταλάβῃ.
Ἡ ὑπόθεσις κατέληξε σὲ ἀρραβῶνα.

Ὅλα πῆγαιναν θαυμάσια ἕως τὴν ἡμέραν ποὺ ἡ Σύλβια πα-
ρετήρησε ὅτι ὁ Ἀλέξης, ξεχνώντας τοὺς κανόνες καὶ τῆς φιλίας
καὶ τῆς εὐπρεπείας, τῆς ἔκανε διαρκῶς κόρτε, προσπαθώντας νὰ
τὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν Μπερνάρ. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἀδύνατον.
Πρῶτον γιὰτὶ ἡ Σύλβια λάτρεινε κυριολεκτικὰ τὸν ἀρραβωνιαστι-
κὸ τῆς καὶ δεύτερον γιὰτὶ οὐσιαστικῶς ἦταν ἡδὴ γυναῖκα τοῦ
Μπερνάρ, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον βέβαια, δὲν μπορούσε νὰ ξέρῃ ὁ
Ἀλέξης.

Αὐτὸς βλέποντας ὅτι ἡ νέα ἀδιαφοροῦσε ἐντελῶς γιὰ τὴν ἀ-
γάπην καὶ ἦταν ἀφωσιωμένη στὸν Μπερνάρ τῆς, μίσησε τὸ
ζευγὸς καὶ ὀρκίσθηκε νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία του. Ἡ εὐ-
καιρία παρουσιάσθηκε γρηγορώτερα ἀπ' ὅτι τὴν περιμένε.

Κάποτε ὁ Μπερνάρ ἀναγκάστηκε νὰ λείψῃ ἐπὶ δέκα πέντε
ἡμέρες, γιὰ νὰ ταξιδεύσῃ γιὰ λογαριασμὸ τῆς Ἑταρίας στὴν
ὁποῖαν ἐργαζόταν. Μὴ ξέροντας φυσικὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ φίλου
του, τὸν παρεκάλεσε νὰ περιποιηθῇ κατὰ τὶς δέκα πέντε ἐκεῖνες
μέρες τὴν Σύλβια—καὶ ἔθεσε, μάλιστα, στὴ διάθεσή του καὶ ἕνα
ποσὸν ἐκ τριῶν χιλιάδων φράγκων, γιὰ τὰ ἐξοδα νὰ ὁποῖα θὰ
ἔκανε συνοδεύοντάς τὴν σὲ κινηματογράφους, θέατρα, ἐστιατό-
ρια κλπ.

Ὅταν ὁ Μπερνάρ ἐφυγε, ὁ Ἀλέξης ἀπέφυγε νὰ κορτάρῃ
τὴ Σύλβια καθ' ὅσονδήποτε τρόπον. Ἀπεναντίας τῆς ἔδειξε τόσο
ἀθῶα καὶ ἐγκάρδια περιποιητικότητα, ὥστε ἡ νέα τὰ ἔχασε κυ-
ριολεκτικὰ.

«Ἀσφαλῶς», σκέφθηκε, «ὁ φιλαράκος τὸ πῆρε ἀπόφαση!
Τόσο τὸ καλλίτερο. Ἦταν καιρὸς!»

Ὁ Ἀλέξης τὴν συνώδεε παντοῦ—παίρνοντας ὅμως, ὅταν βρι-
σκόνταν σὲ κανένα μεγάλο κέντρο, τὸ ὕψος τοῦ ἐρωτευμένου. Ποῦ
καὶ ποῦ, ὅταν ἤξερε ὅτι πέντε-δέκα ζευγάρια ματιῶν ἦσαν καρ-
φωμένα ἐπάνω τους, ἔστρεψε πρὸς τὴ Σύλβια ἕνα βλέμμα τόσο ἐ-
ρωτικὸν, τόσο γεμάτο λατρεία, ὥστε ἡ νέα τοῦ ψιθύριζε τρο-
μοκρατικῶς:

—Πρὸς Θεοῦ, Ἀλέξη, μὴ μὲ κυττάζετε ἔτσι! Τὶ θὰ λὲῖ ὁ κό-
σμος; Τὶ θὰ λὲν οἱ φίλοι τοῦ Μπερνάρ;

—Τὶ σὰς ἐνδιαφέρουν, ἀγαπητὴ μου! τὰ λόγια τοῦ κόσμου, ἀ-
παντοῦσε μὲ τὸ φυσικώτερο ὕψος ὁ Ἀλέξης, ἐφόσον ἐσεῖς ἡ ἴδια

ΘΕΟΣ... ΚΑΙ ΘΕΟΜ!

ΥΠΟ ΑΝΡΥ ΦΑΛΚ

Ὅταν βρισκόταν σὲ κανένα μεγάλο κέντρον
ἐπαίρειν τὸ ὕψος ἐρωτευμένου.

γνωρίζετε θαυμάσια ὅτι κανένας ἀπολύτως
ἀειμὸς δεσμός δὲν μᾶς ἐνώνει.

Ὅταν ἐφθασε ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς
τοῦ Μπερνάρ, ὁ Ἀλέξης ἔθεσε σὲ ἐκτέ-
λεσιν τὸ σατανικώτατο σχέδιόν του. Ἡ
Σύλβια θὰ πῆγαινε στὸ σταθμὸ
γιὰ νὰ προῦπαντῆσθαι τὸν ἀρραβω-
νιαστικὸ τῆς καὶ νὰ τὸν συνο-

δεύσῃ ὡς τὸ σπῖτι του. Ἐ-
να τέταρτο τῆ ὥρας πρὶν
ἀπὸ τὴν ἐπιστροφήν της,
ὁ Ἀλέξης ἔβαλε νὰ δό-
σουν στὸν θυρωρὸ τοῦ
Μπερνάρ μιά ἐπιστολὴν μὲ

τὴν παράκλησιν νὰ παραδοθῇ ἡ ἐπιστολή,
«ἐπειγόντως» στὴν δεσποινίδα».

Τὸ κείμενον τῆς ἐπιστολῆς εἶχε ὡς
ἑξῆς:

«Σύλβια, λατρεῖά μου!

Πῶς νὰ σὲ εὐχαριστήσω γιὰ τὴν ἀ-
νέκφραστη εὐτυχία ποὺ μοῦ χάρισε; Πῶς
νὰ σὲ εὐχαριστήσω γιὰ τὸ θαυμάσιον δῶ-
ρο τοῦ ὑπέροχου κορμιοῦ σου; Ὑπῆρξα ὁ
πρῶτός σου ἐραστής κι' εἶμαι ὑπερήφανος
γι' αὐτὸ, εἶμαι τρισευχαρισμένος.

Ἀγάπη μου! εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα.
Θὰ σ' ἀγαπῶ αἰώνια!

Ἡ ὁ Ἀλέξης σου».

Ὅταν οἱ ἀρραβωνισμένοι ἐφθασαν στὸ
σπίτι τοῦ Μπερνάρ, ὁ θυρωρὸς ἔτεινε τὴν
ἐπιστολὴν στὴ Σύλβια:

—Δεσποινίς, μιά ἐπιστολὴ γιὰ σὰς!

—Αἰ! τὸ γράμμα τοῦ Ἀλέξη! εἶπε ὁ
Μπερνάρ. Τὶ σὲ θέλει;

—Δὲν ἔχω ἰδέα! ἀπῆντησε ἡ Σύλβια.

Ἀνοίξε τὸ φάκελλο διάβασε τὸ φρικτὸ
ἐκεῖνο γράμμα κι' ἔγινε κάτωχρη:

—Μὰ εἶναι τρελλός!

Ὁ Μπερνάρ ἄρπαξε τὴν ἐπιστολὴν, τὴ
διάβασε μὲ τὴν σειρά του καὶ ψιθύρισε
τρέμοντας:

—Τὶ σημαίνει αὐτό;

Παρέσυρε τὴ Σύλβια, τρομοκρατημένη, μέσα στὸ διαμέρισμά
του καὶ τὴν διέταξε νὰ ἐξηγήθῃ. Ἐκείνην διεμαρτυρήθη μὲ ἀγωνία.

Κλονισμένος, μολταῦτα ἀπὸ τοὺς ὀρκους τῆς, ἔτρεξε στὸ
σπίτι τοῦ Ἀλέξη Αὐτός, μόλις τὸν εἶδε, πῆρε τὸ ὕψος ἀναστα-
τωμένον ἀνθρώπου:

—Θέε! μου! Τὸ γράμμα μου πέρασε λοιπόν, στὰ χέρια σου!...

Τότες ἄδικα θὰ σοῦ πῶ ψέμματα! Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, φίλε
μου, ἀλλ' ἐγὼ μὲ τὴ Σύλβια ἀγαπιόμαστε τόσο...

Τρελλὸς πιά ἀπὸ πόνο ὁ Μπερνάρ ἐπέστρεψε σὲ τὸ σπῖτι του.

Φυσικὰ οἱ ἀρραβῶνες του διαλύθηκαν.

Ὑστερ' ἀπὸ κάμποσον καιρὸ, ἡ

Όταν η Ροζελίντ Φρήμαν κα-
τώρθωσε να βρή μια θέση
δακτυλογράφου στο δικηγορικό
γραφείο του Κράμπ και
Στούμπ, της φάνηκε πως άγγιξε
τον οὐρανό της εὐτυχίας. Είχε
γυρίσει τη μισή Νέα Υόρκη και
κτυπούσε από πόρτα σε πόρτα για να βρή δουλειά.
"Αν δεν υπήρχε ανάγκη να βοηθήσει την μητέρα της
που ήταν άρρωστη και τον μικρόν αδελφό της, δεν
θα ζητούσε πιά εργασία, τόσα τα-
πεινωτική, παρακαλώντας τους
διαφόρους κομψευομένους διευ-
θυντάς γραφείων για να της δό-
σουν λίγα δολάρια την εβδο-
μάδα.

Τώρα όμως η τραγική αυτή
περιπέτεια της είχε τελειώσει. Τα δώδεκα δολάρια την εβδομά-
δα που έπαιρνε από την εργασία της δεν ήταν βέβαια και τόσο
άρκετα για να ανταπεξέλθει στα έξοδα του σπιτιού της, αλλά ήλ-
πιζε πως σε λίγον καιρό θα βρισκε δουλειά κι' ο μεγαλύτερός της
αδελφός Τζοε και τότε θα περνούσαν καλά.

Τα πράγματα όμως χειροτέρεψαν.
Δεν είχε περάσει σχεδόν ούτε ένας μήνας, όταν η Ροζελίντ έ-
κατάλαβε πως στο γραφείο των Κράμπ και Στούμπ δεν θα μπο-
ρούσε να μείνει περισσότερο.

Το περίφημο «δικηγορικό γραφείο» δεν ήταν παρά ένα κα-
ταφύγιο κακοποιών. Εκεί μέσα έσχεδιάζοντο οι πιο αισχρές έπι-
χειρήσεις, τις οποίες έξετέλει μια συμμορία γκάγκστερ.

Οι Κράμπ και Στούμπ, έπαρουσιάζοντο έπειτα ως δικηγόροι
υπερασπίσεως των κακοποιών και με διάφορα τεχνάσματα κατοώ-
θωναν να δημιουργούν «άλλοθι». Κι' έτσι έμειναν όλα στη θέ-
ση τους με τη βοήθεια μερικών χαρτονομισμάτων.

Η Ροζελίντ δεν άργησε να καταλάβει τι είδους δουλειά έκαναν
οι προϊστάμενοί της, αλλά εκείνο που την έπειραξε περισσότερο
ήταν ότι ο Άλαν Στούμπ την έγλυκοκύτταζε.

Ο Στούμπ ήταν ένας άνθρωπος ως σαράντα χρονών, κοντού
άναστήματος και φλαγκρός, λίγο καμπούρης, με μεγάλα βωδίσια
μάτια που έβγαιναν από τις κόχες τους κι' ένα στόμα κρεμα-
σμένο το κάτω του χείλος. Ήταν δηλαδή μια φρεσιγνωμία κα-
κοποιού, άπατεώνας, άπεισιου υποκειμένου.

Όταν λοιπόν, μια μέρα έμεινε μόνος του με την Ροζελίντ μέσα
στο γραφείο, έπεχείρησε να την αγκαλιάσει και να την φιλήσει. Η
Ροζελίντ όμως τον απάτησε και τον έβρισε σκαιότατα.

— Φτωχό περιστεράκι! απήντησε ο Στούμπ με βραχνή φωνή
και με θλαστικό μορφασμό. Δεν ξέρεις πως πάντα ο Άλαν Στούμπ
απήλυνε ο, τι θέλησε... Και σκέψου, ότι, αν φανής καλή μαζί
μου, χάθηκε ένα ωραίο άπαρτιάν στο Σέντραλ Πάρκ κι' ένα πως
πολυτέλες αυτόκιντο. Σκέψου το καλά αυτό, κόρη μου!... Ξέρω πως
άγαπας εκείνο τον βλάκα τον Κορμπίν, αλλά σε διαβεβαιώ ότι θα
τον βγάλω από τη μέση, στην κατάλληλη στιγμή! Ένας ύπαλ-
ληλίσκος σαν κι' αυτόν, που κερδίζει έξακσία δολάρια το χρόνο,
πως θα τολμήσει να μπη στη μύτη του Άλαν Στούμπ!... Σου δί-
νω καιρό ως μεθαύριο, μικρούλα μου!... Αν πράγματι τον αγα-
πας και δεν επιθυμείς το κακό του, θα έλθεις συ' η ίδια να μου
δόσης την απάντηση, στις έννέα ή ώρα, εδώ! Θα με βρής μόνο
μου κι' έτσι θα εξασφαλίσω την τύχη σου...

— Αθλίε! ξεφάνισε ή Ροζελίντ και σωριάστηκε σε μια πο-
λυθρόνα, κρύβοντας το πρόσωπό της πίσω από τις παλάμες της
και ξεσπώντας σε δάκρυα.

Υστερα από δύο μέρες, κατά τα μεσάνυχτα, ο αστυνομικός
Μίκευ Πάλμερ της Κεντρικής αστυνομίας, έπαιρνε ένα παράξενο
τηλεφώνημα.

— Αστυνομία... Γρήγορα, τρέξτε... Έσκότωσα τον δικηγόρο
Άλαν Στούμπ. Βρίσκομαι μέσα στο γραφείο του. Τεσσαρακοστή
δόξα...

— Ο αστυνομικός άφησε το ακουστικό, βλαστημώντας. Είχαν
διακόψει την επικοινωνία, αλλά αντηκούσαν ακόμη στ' αυτιά του
τά θροσέρα και καθαρά λόγια μιας γυναίκας που του είχε δώσει
με τη πιο μεγάλη ψυχραιμία την είδηση ενός εγκλήματος.

— Τι γελοία άστεία! μουρμούρισε. Φαίνεται πως υπάρχει ακό-
μη κάσμος που θέλει ν' άστεϊεύεται.

Μα το τηλεφώνω κορυδύνισε πάλι. Αυτή τη φορά ακούσθηκε
μια χονδρή ανδρική φωνή, ή όποια φαινόταν πως ήταν προσποι-
ημένη.

— Κεντρική Αστυνομία; Άλλό! Σας ειδοποιώ ότι στο δικη-
γορικό γραφείο των Κράμπ και Στούμπ, στη Τεσσαρακοστή οδό

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΡΟΖΕΛΙΝΤ ΥΠΟ ΓΚΑΣΤΟΝ ΤΑΝΖΙ

έγκλημα και σε λίγο έσταμάτησαν στην Τεσσαρακο-
στή οδό. Το γραφείο των Κράμπ και Στούμπ βρισκό-
ταν στο δέκατο όγδοο πάτωμα του ούρανοξύστου έ-
κείνου όπου έστεγάζοντο ως επί
το πλείστον γραφεία και κατα-
στήματα. Οι αστυνομικοί βόηκαν
άμέσως το γραφείο και όταν έ-
χτύπησαν την πόρτα παρουσιά-
στη μια νέα ως είκοσι χρονών.

— Ονομάζομαι Ροζελίντ Φρή-
μαν, έδήλωσε ή νέα με ψυχραιμία που έδειχνε πως δεν της έκανε
καμμί ά εντύπωση το φρικτό θέαμα που είχε μπροστά στα μάτια
της, είμαι ή δακτυλογράφος του γραφείου. Ο νεκρός που βλέπε-
τε είναι ο Άλαν Στούμπ. Τον έσκότωσα γιατί ήθελε να με
βιάσει.

Και σωριάστηκε στην άγκαλιά του αδελφού της, πούφθασε έ-
κείνη τη στιγμή, ενώ οι αστυνομικοί άρχιζαν τόν έργον τους.

Ο δικηγόρος βρισκόταν ξαπλωμένος στο πάτωμα μέσα σε μια
λίμνη αίματος. Θά είχε πολλές σφαίρες στο κορμί του, γιατί έ-
πάνω στη κοιλιά και στο στήθος του, διεκρίνοντο πολλά ματωμέ-
να στίγματα. Μια σφαίρα είχε σφηνωθεί ανάμεσα από τα μάτια
του, που φαινόταν σαν νάηθελαν να βγούν έξω από τις κόχες
τους. Μια καύρη τρύπα άνοιγόταν στο μεταξύ των φρυδιών κι'
απ' αυτήν έτρεχε διαρκώς αίμα.

Οι άνακρισεις και οι έρευνες άνετέθησαν στον έπιθεωρητή
της αστυνομίας Ντέννυς Πίνκ, ο όποιος παρέδωσε τόν πτώμα του
Άλαν Στούμπ για νεκροψία.

Άπεδείχθη τότε από την εξέταση του ειδικού ιατρού ότι ο
Άλαν είχε βληθή από 11 σφαίρες, αλλά τόν πιστόλι που παρέδο-
σε ή Ροζελίντ στους αστυνομικούς είχε όκτώ σφαίρες, όλες ριγ-
μένες. Η νέα έδήλωσε ότι διέπραξε τόν έγκλημα κατά τις έντεκα
ή ώρα, ενώ ο ιατροδικαστής άπεφάνθη ότι ο Στούμπ είχε δολο-
φονηθή από τις όκτώ τόν βράδυ. Μερικές σφαίρες, εκείνες που έ-
πέφεραν τόν θάνατό του Άλαν Στούμπ, ήσαν διαμετρήματος των
9 χιλιοστών. Άλλ' υπήρχαν και άλλες μικροτέρου διαμετρήματος,
οι όποιες έρριχθήσαν όταν ο Στούμπ ήταν ήδη νεκρός από τρεις
τουλάχιστον ώρες. Τα δεύτερα βλήματα ήσαν άκριβώς εκείνα
που έρριχθήσαν από τόν πιστόλι της Ροζελίντ. Η τρύπα του νε-
κρού ήταν από σφαίρα που έρριφθή έξ έπαφής κι' άκριβώς από
τό πιστόλι της νέας.

Η αλήθεια των άποτελεσμάτων την έρεύνης του έπιθεωρητού
έγινε δεκτή από τους δικαστικούς και ή Ροζελίντ Φρήμαν που
στό μεταξύ είχε συλληφθή, άφέθη έλευθέρα, παρ' όλου που επέμε-
νε ότι αυτή έδολοφόνησε τόν δικηγόρο. Της έδωσαν όμως κον-
τιναικές αστυνομικούς των Ήνωμένων Πολιτειών, γιατί ή έπιμονή
της Ροζελίντ ότι αυτή τόν έσκότωσε, άσφαλώς θα είχε κάποια ση-
μεία και νά μάθουν ποιά ήταν μορφοίσε νά ψυχολογήσει την Ροζε-
τηγόρησε τόν έαυτό της. Όταν αυτό τόν κατώρθωσαν, θα συνελάμ-
εταν άμέσως τόν πραγματικό δολοφόνο του Στούμπ.

Έτσι μια μέρα, όταν άκουσε μερικές φράσεις σε μια συζήτη-
ση μεταξύ της νέας και του Στήβενς Κόρμπιν, τού άρραβωνιαστι-
κού της, κατώρθωσε νά μαντέψει πως είχε ή υπόθεση.

Η Ροζελίντ είχε διηγηθή στον Στήβενς Κόρμπιν την σκηνή
που έγινε μέσα στο γραφείο του Στούμπ και τού είχε είπη τις ά-
πειλές που της είχε κάνει για νά την έξαναγκάσει νά υποκύψει
στη θέλησή του. Για ν' άμυνθή λοιπόν αυτός ο ίδιος και νά ή-
την Ροζελίντ στο γραφείο του Στούμπ και τόν έδολοφόνησε.

Η Τζέμπου Φλάουερ ήταν μόν άσυγομικός αλλά είχε όμως
γυναικεία καρδιά. Κατάλαβανε τη θυσία την όποία προσεφέρθη
φανταζόταν την ώρα ή οποία τόν άρραβωνιαστικό της και
ρωμαίντου άγάπης. Τό καθήκόν της όμως ήταν νά είδοποιήση
τήν δικαιοσύνη κι' έτσι ο Στήβενς Κόρμπιν συνελήφθη.

Νέα Υόρκη, ίδιως στον κόσμο των υπαλλήλων, των πωλητριών
και των δεσποινιδών γραφείων. Μιά όλόκληρη στρατιά γυναικών
παρουσιάστη νά υπερασπίσει την Ροζελίντ Φρήμαν και τόν άγα-
πημένο της.

Άλλά οι έκπληξεις έξακολουθούσαν νά διαδέχονται ή μια την

ύπάρχει ένας νεκρός... Ποιός είμ'
εγώ... Δεν σας ενδιαφέρει...
Γκούντ μπάι!

Άμέσως είδοποιήσαν δυό
— τρία αυτοκίνητα της άστυνο-
μίας που έπεριπολούσαν στην πε-
ριφέρεια εκείνη όπου έγινε τόν
έγκλημα και σε λίγο έσταμάτησαν στην Τεσσαρακο-
στή οδό. Το γραφείο των Κράμπ και Στούμπ βρισκό-
ταν στο δέκατο όγδοο πάτωμα του ούρανοξύστου έ-
κείνου όπου έστεγάζοντο ως επί
το πλείστον γραφεία και κατα-
στήματα. Οι αστυνομικοί βόηκαν
άμέσως τόν γραφείο και όταν έ-
χτύπησαν την πόρτα παρουσιά-
στη μια νέα ως είκοσι χρονών.

— Ονομάζομαι Ροζελίντ Φρή-
μαν, έδήλωσε ή νέα με ψυχραιμία που έδειχνε πως δεν της έκανε
καμμί ά εντύπωση το φρικτό θέαμα που είχε μπροστά στα μάτια
της, είμαι ή δακτυλογράφος του γραφείου. Ο νεκρός που βλέπε-
τε είναι ο Άλαν Στούμπ. Τον έσκότωσα γιατί ήθελε να με
βιάσει.

Και σωριάστηκε στην άγκαλιά του αδελφού της, πούφθασε έ-
κείνη τη στιγμή, ενώ οι αστυνομικοί άρχιζαν τόν έργον τους.

Ο δικηγόρος βρισκόταν ξαπλωμένος στο πάτωμα μέσα σε μια
λίμνη αίματος. Θά είχε πολλές σφαίρες στο κορμί του, γιατί έ-
πάνω στη κοιλιά και στο στήθος του, διεκρίνοντο πολλά ματωμέ-
να στίγματα. Μια σφαίρα είχε σφηνωθεί ανάμεσα από τα μάτια
του, που φαινόταν σαν νάηθελαν να βγούν έξω από τις κόχες
τους. Μια καύρη τρύπα άνοιγόταν στο μεταξύ των φρυδιών κι'
απ' αυτήν έτρεχε διαρκώς αίμα.

Οι άνακρισεις και οι έρευνες άνετέθησαν στον έπιθεωρητή
της αστυνομίας Ντέννυς Πίνκ, ο όποιος παρέδωσε τόν πτώμα του
Άλαν Στούμπ για νεκροψία.

Άπεδείχθη τότε από την εξέταση του ειδικού ιατρού ότι ο
Άλαν είχε βληθή από 11 σφαίρες, αλλά τόν πιστόλι που παρέδο-
σε ή Ροζελίντ στους αστυνομικούς είχε όκτώ σφαίρες, όλες ριγ-
μένες. Η νέα έδήλωσε ότι διέπραξε τόν έγκλημα κατά τις έντεκα
ή ώρα, ενώ ο ιατροδικαστής άπεφάνθη ότι ο Στούμπ είχε δολο-
φονηθή από τις όκτώ τόν βράδυ. Μερικές σφαίρες, εκείνες που έ-
πέφεραν τόν θάνατό του Άλαν Στούμπ, ήσαν διαμετρήματος των
9 χιλιοστών. Άλλ' υπήρχαν και άλλες μικροτέρου διαμετρήματος,
οι όποιες έρριχθήσαν όταν ο Στούμπ ήταν ήδη νεκρός από τρεις
τουλάχιστον ώρες. Τα δεύτερα βλήματα ήσαν άκριβώς εκείνα
που έρριχθήσαν από τόν πιστόλι της Ροζελίντ. Η τρύπα του νε-
κρού ήταν από σφαίρα που έρριφθή έξ έπαφής κι' άκριβώς από
τό πιστόλι της νέας.

Η αλήθεια των άποτελεσμάτων την έρεύνης του έπιθεωρητού
έγινε δεκτή από τους δικαστικούς και ή Ροζελίντ Φρήμαν που
στό μεταξύ είχε συλληφθή, άφέθη έλευθέρα, παρ' όλου που επέμε-
νε ότι αυτή έδολοφόνησε τόν δικηγόρο. Της έδωσαν όμως κον-
τιναικές αστυνομικούς των Ήνωμένων Πολιτειών, γιατί ή έπιμονή
της Ροζελίντ ότι αυτή τόν έσκότωσε, άσφαλώς θα είχε κάποια ση-
μεία και νά μάθουν ποιά ήταν μορφοίσε νά ψυχολογήσει την Ροζε-
τηγόρησε τόν έαυτό της. Όταν αυτό τόν κατώρθωσαν, θα συνελάμ-
εταν άμέσως τόν πραγματικό δολοφόνο του Στούμπ.

Έτσι μια μέρα, όταν άκουσε μερικές φράσεις σε μια συζήτη-
ση μεταξύ της νέας και του Στήβενς Κόρμπιν, τού άρραβωνιαστι-
κού της, κατώρθωσε νά μαντέψει πως είχε ή υπόθεση.

Η Ροζελίντ είχε διηγηθή στον Στήβενς Κόρμπιν την σκηνή
που έγινε μέσα στο γραφείο του Στούμπ και τού είχε είπη τις ά-
πειλές που της είχε κάνει για νά την έξαναγκάσει νά υποκύψει
στη θέλησή του. Για ν' άμυνθή λοιπόν αυτός ο ίδιος και νά ή-
την Ροζελίντ στο γραφείο του Στούμπ και τόν έδολοφόνησε.

Η Τζέμπου Φλάουερ ήταν μόν άσυγομικός αλλά είχε όμως
γυναικεία καρδιά. Κατάλαβανε τη θυσία την όποία προσεφέρθη
φανταζόταν την ώρα ή οποία τόν άρραβωνιαστικό της και
ρωμαίντου άγάπης. Τό καθήκόν της όμως ήταν νά είδοποιήση
τήν δικαιοσύνη κι' έτσι ο Στήβενς Κόρμπιν συνελήφθη.

Νέα Υόρκη, ίδιως στον κόσμο των υπαλλήλων, των πωλητριών
και των δεσποινιδών γραφείων. Μιά όλόκληρη στρατιά γυναικών
παρουσιάστη νά υπερασπίσει την Ροζελίντ Φρήμαν και τόν άγα-
πημένο της.

Άλλά οι έκπληξεις έξακολουθούσαν νά διαδέχονται ή μια την

άλλη. Στην άνάκριση ο Κόρμπιν άμολόγησε ότι είχε πάει στο
γραφείο του Στούμπ τόν βράδυ που έγινε ο φόνος.

Παρεδέχθη επίσης ότι ο σκοπός της νυκτερινής αὐτῆς ἐπισκέ-
ψεως του στο γραφείο του ψευδοδικηγόρου ήταν να τον σκοτώσει
για να απαλλάξει την αγαπημένη του από τις άνομολόγητες όρέ-
ξεις του κακούργου, έβεβαίωσε όμως με έπιμονή ότι δράστης του
έγκλήματος δεν ήταν αυτός, αλλά κάποιος, ή κάποιες, άλλοι, που
είχαν κάνει προηγουμένως την έπίσκεψή τους στο γραφείο του
Στούμπ.

— Όταν μπήκα στο γραφείο του Στούμπ, είπε ο Κόρμπιν—
με την πρόθεση να τον σκοτώσω τόν βρήκα ξαπλωμένον στο πά-
τωμα μέσα σε μια λίμνη αίματος. Πλησίασα κοντά και είδα ότι
ήταν νεκρός πρὸ πολλού.

— Γιατί δεν είδοποιήσατε άμέσως τήν άστυνομία; ρώτησε ο
άνακριτής.

— Αυτό έπρεπε να κάνω πράγματι. Άλλά στην ψυχική κατά-
σταση που βρισκόμουν ούτε πέρασε καν άπ' τόν νοῦ μου ένα τέ-
τοιο πράγμα. Ταραγμένος από τόν άπρόοπτο θέαμα που αντίκρυ-
σα δεν είχα τήν ψυχραιμία να σκεφθῶ λογικά.

— Τι έκάνατε κατόπιν;

— Απολύτως τίποτε. Η μόνη
ιδέα που κυριάρχησε μέσα μου,
μόλις είδα νεκρό τόν άνθρωπο
που πήγαινα να σκοτώσω, ήταν
να φύγω, να άπομακρυνθῶ μια
ώρα γρηγορώτερα, από τόν κατα-
ραμένο εκείνο μέρος.

— Και φύγατε πράγματι;

— Τήν ίδια στιγμή! Βγήκα
έξω κλείνοντας τήν πόρτα πίσω
μου κι' έτρεξα σιῶ άσσανσέρ.

Η κατάθεσις του Κόρμπιν
άπεδείχθη ειλκρινής.

Υστερα από έπιμονες έρευ-
νες του έπιθεωρητού Πάλμερ άνευ-
ρέθησαν πολλοί μάρτυρες—έντοι-
κοι κατά τόν πλείστον του ούρα-
νοξύστου, στον όποιον βρισκόταν
τό γραφείο του Στούμπ—οι ό-
ποιοι κατέθεσαν ότι είδαν πράγ-
ματι τόν Κόρμπιν νά μπαίνει
στον ούρανοξύστη κατά τις δέκα
τό βράδυ.

Η βεβαίωσις αὐτῆς ἀπήλλαξε
τόν Κόρμπιν από τήν κατηγορία
του φόνου. Όπως είχε άποδεί-
ξει ή ιατροδικαστική έρευνα ο
θάνατος του Στούμπ είχε έπέλθει
δύο ώρες, τουλάχιστον πρὶν
άπό τήν στιγμή που ο Κόρμπιν
πήγε στο γραφείο του θύματος.

Κατόπιν τῆς ἀποκαλύψεως
τῆς ἀθώτητος του Κόρμπιν ή
Ροζελίντ άπεφασίσε νά έξηγήσει
τήν αἰτία που τήν έκανε νά αὐ-
κοκατηγορηθή. Τότε που πήγαι-
νε στο ραντεβού που της είχε ό-
ρίσει ο Στούμπ—είπε—και άκρι-
βῶς τη στιγμή που έβγαине από
τό άσσανσέρ είδε νά κατεβαίνει
μέ τόν άλλο άσσανσέρ ο άρραβω-
νιαστικός της. Υστερα σαν μπήκε
στο γραφείο και βρήκε τόν
Στούμπ νεκρό, έφαντάσθη ότι είχε διαπράξει τόν έγκλημα ο Στέ-
βενς Κόρμπιν και για νά τόν σώσει έκανε τόν σχέδιο της και τόν έ-
θεσε άμέσως εις ένεργεία. Άδειασε τόν πιστόλι της έπάνω στον
νεκρό και έτηλεφώνησε στην άστυνομία για νά καταγγείλῃ τόν έ-
αυτόν της ως φονέα του έκβιαστοῦ.

Οι άνακρισεις βρισκόνταν άκριβῶς σ' αὐτό τόν σημείο, όταν
για μια στιγμή ο Μίκευ Πάλμερ έδήλωσε ότι αὐτῆς θα έπαρου-
σίαζε τόν πραγματικό δολοφόνο του Στούμπ.

Ήσαν μεσάνυχτα Σαββάτου κι' ο αστυνομικός μόλις είχε άνα-
λάβει υπηρεσία στο τμήμα, όταν του παρουσίασαν ένα νέο τριάν-
τα πέντε χρονών, ύψηλό, κομψό και με βλέμμα ύπουλο. Τόν εί-
χαν συλλάβει γιατί είχε κτυπήσει με τόν αυτοκίνητό του έναν ή-
λικιωμένο κύριο έξ αἰτίας τῆς μεγάλης ταχύτητος με τήν όποιαν
έτρεχε.

Ο νέος προσπαθοῦσε νά πείσει τόν αστυνομικό πως αὐτός δεν
έφταιγε, αλλά ο Μίκευ Πάλμερ, αντί νά τόν άκούσσει με προσοχή,

σκεφτόταν ποιός ξέρει τί άλλα πράγματα. Δεν είχε ιδῆ ποτέ εκεί-
νον τόν άνθρωπο κι' όμως είχε πεποίθησι ότι κάπου τόν ήξερε.

Βλέποντας τόν αστυνομικό άναποφάσιστον, ο νέος νόμισε ότι
δεν χρειαζόταν παρά μια μικρή άκόμη προσπάθεια για νά τόν
πείσει νά τόν άφήσει έλευθέρο.

Πλησίασε λοιπόν τόν Μίκευ Πάλμερ και άρχισε νά έπαναλαμ-
βάνη τις έξηγήσεις που είχε ήδη δώσει για νά άποδείξει τήν άθω-
ότητά του.

Ο Πάλμερ τόν κύτταξε έρευνητικά, όσο μιλούσε. Διάβολε!
που τήν είχε ξαναειδῆ αὐτῆ τη φρεσιγνωμία... Πού είχε ξανα-
κούσει αὐτῆ τήν παράξενη φωνή;

Α! ναι, τη φωνή! Αὐτὴν γνώριζε κι' όχι τόν πρόσωπο. Πού
όμως; Μιά σκέψις, πέρασε άπ' τόν νοῦ του με τήν ταχύτητα τῆς
άστραπῆς.

Τινάχθηκε όρθιος κι' άρπαξε τόν άνθρωπο άπ' τόν ώμο.

— Πού βρισκόσουν, ρώτησε άπότομα τόν βράδυ που έγινε τόν έγ-
κλημα τῆς Τεσσαρακοστῆς οδού;

Ο νέος ταράχθηκε για μια στιγμή, άνέκτισε όμως άμέσως
τήν ψυχραιμία του.

— Δεν καταλαβαίνω για ποιό
έγκλημα μου μιλάτε, απήντησε
ήσυχα. Δεν διαβάζω ποτέ μου έ-
φημερίδες.

— Να σου πῶ, τότε, εγώ, ποιό
έγκλημα ένωῶ. Ένωῶ τήν δολο-
φονία του δικηγόρου Στούμπ
τῆς όποιος είσαι ένας από τους
δράστas αν όχι ο μόνος ένοχος.
Έσύ μου τηλεφώνησες εκείνο τόν
βράδυ νά τρέξω στον τόπο του
έγκλήματος. Άνεγγώρισα τή χον-
δρή και γαργαριστή φωνή σου.

Ο νέος είχε γίνει κάτωχρος.

— Συλλάβετέ τον! φώναξε ο
Πάλμερ στους δύο άστυφύλακες
που βρισκόταν εκεί.

Οι αστυνομικοί άπλωσαν τὰ
χέρια, αλλά ο νέος με μια γρή-
γορη κίνηση έξφυγε και μ' ένα
πήδημα βρέθηκε στην πόρτα. Άλ-
λ' οτὸν διάδρομο έπese έπάνω
σ' έναν όμιλο αστυνομικών που
έπέστρεφαν εκείνη τήν στιγμή από
τήν περιπολία τους.

Συνελήφθη άμέσως και άφω-
πλίσθη.

Ένα μήνα άργότερα τόν δι-
καστήριο τῆς Νέας Υόρκης έκ-
λήθη νά δικάσει τόν Τζέων
Κράμπ, συνταίχο του Άλαν
Στούμπ, κατηγορούμενον ότι τόν
έσκότωσε για λόγους χρηματικών
διαφορών.

Οι άποδείξεις ήσαν άναμφι-
σβήτητες. Έκτός από τόν τηλεφώ-
νημα βρέθηκε στο σπίτι του
Κράμπ τὸ όπλο με τόν όποιον διε-
πραχθή τόν έγκλημα.

Κατόπιν αὐτοῦ ή άνάκρισις
δεν δυσκολεύθηκε διόλου για
τήν πλήρη διαφώτιση του έγ-
κλήματος.

Οι Κράμπ και Στούμπ ήσαν άρχηγοί δύο αντίπαλων συμμοριών
γκάγκστερ οι όποιες είχαν συεταιρισθῇ για τήν από κοινού
διεξαγωγή των «έντιμων» έπιχειρησέων τους. Ο Κράμπ όμως ύ-
ποπτευόταν τόν Στούμπ ότι δεν ήταν ειλικρινής απέναντί του και
ότι έσκόπευε νά τόν έξοντώσει Πρὸ του κινδύνου λοιπόν αὐτοῦ
άπεφασίσε νά ένεργήσῃ εκείνος πρῶτος και πράγματι τόν κα-
τώρθωσε.

Ο Κράμπ, βλέποντας ότι άπεκαλύφθη, άναγκάσθηκε νά όμο-
λογήσει τήν ένοχή του, καθώς επίσης και νά άποκαλύψει τὰ ό-
νόματα των μελών τῆς συμμορίας του, τὰ όποία συνελήφθησαν
μέχρι ενός.

Ο έγκληματίας έστάλη στην ηλεκτρική καρέκλα και τήν ίδια
ήμέρα τῆς εκτελέσεώς του, ή Ροζελίντ Φρήμαν παντρεύεται τόν
Στέβενς Κόρμπιν κι' έφευγαν για τόν ταξίδι του μέλιτος.

ΓΚΑΣΤΟΝ ΤΑΝΖΙ

2657

Και σωριάστηκε στην άγκαλιά του αδελφού της...

—Κι' αυτό σέ στενοχωρεί; Πάρε 50 λίρες να ελευθερώσεις γοργό.

γοργό τα εργαλεία σου και έλα να με ξεπατήσεις.

Ο Γιάγκος, φυσικά, πήρε τις 50 λίρες και δέν ξαναγύρισε, αποδεικνύοντας έτσι στον Σουλτάνο τι έστι άπατεών.

Αυτή, φίλοι μου, είναι η πρώτη μου ιστορία. 'Ακούστε τώρα και την δεύτερη, πιδ σύγχρονη, και πιδ δημοφιλή.

Ο φίλος μου Μπουλέρ είχε ένα κοσμηματοπωλείο στην Νίκαια. Το κατάστημά του ήταν γνωστό για την υπέροχη προθήκη του, μπροστά στην οποία άρχετα συχνά σταματούσαν με θαυμασμό οι διαβάτες.

Έτσι μιά μέρα, σταμάτησε κι' ένας αξιωματικός. 'Υστερα από λίγο, ο αξιωματικός έμπαινε μέσα στο κατάστημα. 'Ήταν ένας λοχαγός, ύψηλός ως εκεί πάνω, με ύφος ευγενικότατο. 'Ένα θύμα του πολέμου ή των γυμνασίων, γιατί το δεξί χέρι του ήταν τυλιγμένο με μιá σάρπα. Ο φίλος μου ο κοσμηματοπώλης προθυμοποιήθηκε να τον εξυπηρετήσει.

—Στοιχίζει πολύ το δακτυλίδι αυτό; ρώτησε ο λοχαγός δείχνοντας στον Μπουλέρ ένα όμοιο διαμάντι στην βιτρίνα.

Ο Μπουλέρ του έδωσε τις σχετικές πληροφορίες. Ο λοχαγός δίσταζε.

—Είναι ακριβό... αλλά όμοιο! υπέροχο! Μου κύπησε στο μάτι.

Ο Μπουλέρ άρχισε να άπύσση, όλα τα γνωστά έπιχειρήματα του καλού πωλητού.

—Δέκα πέντε χιλιάδες φράγκα! είναι πολλά, πάρα πολλά! έλεγε ο λοχαγός.

Ο Μπουλέρ κατέβηκε στις 14.000 και ο λοχαγός φάνηκε να παίρνει την απόφασή του.

—Λέτε να άρθετε στη γυναίκα μου; ρώτησε.

—Ω! μιá η κυρία σας θα ένθουσιασθή! έπλε ο Μπουλέρ.

Υστερα από ένα τελευταίο διασταγμό, ο αξιωματικός έδήλωσε ότι θα έλαιρνε το δακτυλίδι.

Εβγαλε από την τσέπη του τρεις χιλιάδες φράγκα και τα έτεινε στον καταστηματάρχη.

—Δέν έχω άλλα χρήματα μαζί μου, έπλε. 'Αλλά να στείλωμε στο σπίτι μου να πάρωμε. 'Έχετε την καλωσύνη να γράψετε δυό λόγια για μένα, γιατί με το άριστερό δέν έμαθα άκόμη να γράφω και το δεξί μου, βλέπετε, είνε δεμένο...

Ο Μπουλέρ πήρε μιá πέννα και έγραψε, καθ' ύπαγόρευσιν του αξιωματικού.

—'Αγάπη μου

Μου χρειάζονται άμέσως ένδεκα χιλιάδες φράγκα. Δόσε τα στον φέροντα. Το βράδυ θα μάθης το γιατί. Σου έτοιμάζω μιá θαυμασία σουρητζί. Γειά σου.

Εργέστος.

Ο λοχαγός έννεψε τότε στην όρντινάντα του, που στεκόταν έξω από το κατάστημα. Ο φαντάρος ήλθε και στάθηκε σάν άγαλμα χαιρετώντας τον αξιωματικό του.

—Τρέχα γοήγορα στο σπίτι μ' αυτό το σημείωμα, διάταξε ο λοχαγός. Η γυναίκα μου θα σου δόση κάτι χρήματα. Να τα φέρης άμέσως. Σβέλτα!

Ο φαντάρος έφυγε όλοταχώς. Πέρασαν όμως είκοσι λεπτά και ακόμα δέν επέστρεψε. Ο λοχαγός έννευριζόταν και τέλος άπεφάσισε να φύγει για να έπιστρέψει άργότερα. 'Αλλ' ο Μπουλέρ περιμένε άδικα.

—Μυστήριο! μουρμούριζε.

Δέν άνησυχούσε όμως. Είχε στα χέρια του την προκαταβολή των τριών χιλιάδων φράγκων και είχε και το δακτυλίδι.

—Ορθή αύριο, σκέφθηκε.

Μιá ξαφνική ιδέα του πέρασε άπ' το μυαλό. Κύτταξε προσεκτικά το δακτυλίδι. Χίλιοι δαίμονες! Το δακτυλίδι ήταν πανόμοιο μ' εκείνο που είχε διαλέξει ο αξιωματικός, αλλά δέν ήταν το ίδιο!

Ο λοχαγός είχε άντικαταστήσει το πολύτιμο κόσμημα μ' ένα άλλο αξίας 50 φράγκων.

—Το παλητόμαρο! το παλητόμαρο! γούλλισε ο Μπουλέρ. Παρηγορήθηκε όμως κάπως με την σκέψη ότι το κόσμημα που μενε άδικα.

(Συνέχεια εις την σελίδα 2688)

ΣΤΕΦΕΝ ΛΕΜΟΝΙΕ

Το γράμμα του έκαιε τα δάκτυλα και το κυττούσε τρομαγμένος και λυπημένος. Ήταν η πρώτη φορά, ύστερα από τον γάμο του, που ο Ζάκ Γκραντιέ έβλεπε ότι μισαρός άνθρωπος άνακατευόταν στην ευτυχία του και ζητούσε να μαντεύσει την αίτια αυτής της κακοηθείας. Χαμογέλασε πικρά και σκέφτηκε.

—Θάναί κάποιος που βρίσκει πώς είμαστε πολύ ευτυχισμένοι.

Εσταλάκωσε νευρικά το άνώσυμο γράμμα και έκανε να το ρίξει μέσα στο καλάθι, όταν για μιá στιγμή, από περιέργεια, το ξεδίπλωσε και το ξαναδιάβασε. Ο άπιστολεύς του είχε χρησιμοποιήσει λέξεις κομμένες από έφημερίδα για να σχηματίσει το ύπουλο γράμμα του, μη δίνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο καμμιá ένδειξη που μπορούσε να τον προδόση εις περιπτώσιν έρευνής. Τι άσιμη σκέψις!

Ο Ζάκ Γκραντιέ έμεινε για λίγες στιγμές σκεπτικός. Το χαμόγελο έσβυσε από τα χείλη του και το πρόσωπό του πήρε μιá σκυθρωπή έκφραση. Διάβασε το γράμμα και για τρίτη φορά.

—Κύριε Ζάκ Γκραντιέ, θα σάς ένδιέφερε να μάθετε για ποιόν λόγο κάνει τον περιπατό της στην όδο Μάντ η κυρία σας. Κι' επίσης να μάθετε γιατί συναντά στον πύργο του Σαιν—Ζορέλ, τον κύριο Γκαστών Ντοπερέ;

—Μά τί ήλίθιος είναι! ξεφώνησε ο Ζάκ. Ο Γκαστών είναι ένας παιδικός της φίλος και έπί πλέον εξάδελφός μας. Άν δέν την παντρεύτηκε, είναι έπειδή την αγαπούσε σάν αδελφή του. Όσο για τον πύργο του Σαιν—Ζορέλ, ο όποιος άποτελεί μέρος της προικός της Μαρίας—Λουίζας, της γυναίκας μου, δέν υπάρχει τίποτε το ύποπτο άν τον έπισκέπτεται. Μά, άν συνέβαινε πράγματι αυτό, θα μου τόλεγε.

Κάθισε. Έβγαλε μηχανικά το δόλιο γράμμα στη τσέπη του κι' άναψε ένα τσιγάρο. Υστερα άρχισε να σκέπτεται τις συγκινητικές συνθήκες υπό τις όποιες γεννήθηκε η άγάπη των.

Όταν συνήντησε την Μαρία—Λουίζα, στην Συρία όπου εκείνη είχε πάει μαζί με τους γονείς της και τον εξάδελφό της Γκαστόν, ο Ζάκ έρχότανε από την Περσία και την Μεσοποταμία, όπου είχε μείνει τρία δόκλιπρα χρόνια για αρχαιολογικές έρευνες.

Αλλά οι στερήσεις, οι κόποι το άπαισιο κλίμα, έκλόνισαν πολύ την υγεία του. Άρρώστησε βαρεία κι' άναγκάστηκε να καταφύγει σ' ένα νοσοκομείο της Βυρηντεύ. Η κατάσταση του έγινε κρίσιμος και είδοποιήθησαν οι συνεργάτες του που βρίσκόνταν στο Νταμαί.

Ο Ζάκ με την Μαρία—Λουίζα είχαν γνωρισθή εις ένα ξενοδοχείο όπου πέρασαν μαζί μερικές ώρες. Κι' αυτές οι λίγες ώρες έδημιούργησαν μιá άμοιβαία συμπάθεια στις δυό αυτές έκλεκτες ψυχές και όταν η Μαρία—Λουίζα έμαθε ότι ο Ζάκ ήταν σοβαρά άρρωστος και οι γιατροί δέν είχαν καμμιá έλπίδα πώς θα τον έσωσαν έννοιωσε στην ψυχή της έναν άνέκφραστο πόνο. Πήρε την άδεια από τους γονείς της να πάη στο νοσοκομείο κι' εκεί διεπίστωσε ότι η θλιβερή είδησις για την υγεία του Ζάκ δέν ήταν υπερβολική. Ο γιατρός της έπλε, πώς μόνον μιá μετάγγσις αίματος θα μπορούσε ίσως, να σώση τον άρρωστο.

Η νέα άρχισε και ρώτησε.

—Και βρέθηκε το πρόσωπο που θα δεχθή να δόση το αίμά του;

—Όχι άκόμη. Κι' όμως είναι μεγάλη άνάγκη να γίνη η μετάγγσις άμέσως.

Η Μαρία—Λουίζα χαμογέλασε έλαφρά και έπλε.

—Άν νομίζετε πώς μπορώ να δώσω έγώ το αίμά μου, είμαι έτοιμη να δεχθώ μ' όλη μου την καρδιά.

Ο γιατρός την έκύτταξε έκπληκτος. Εξέφρασε τον ένθουσιασμό του, γι' αυτήν την ευγενική χειρονομία της αλλά ρώτησε άν θα δεχόταν η οικογένειά της αυτήν την θυσία της. Η Μαρία—Λουίζα έπέτυχε την άδεια και κάθισε με η έμο θάρος να ύποστη την επέμβαση.

Ο Ζάκ άνάργωσε ταχύτατα και η Μαρία—Λουίζα του κρατούσε συντροφιά και τον συνόδευε στους περιπάτους του. Η άγάπη των δέν άργησε να τους φέρη σέ γάμο, ο όποιος έγινε στο Παρίσι. Δεκαοκτώ μήνες είχαν περάσει από εκείνη την ήμέρα, μήνες γεμάτοι ευτυχία, μήνες γεμάτοι ευγνωμοσύνη έκ μέρους του Ζάκ για τη γλυκειά του σύντροφο.

Οι άναμνήσεις του αυτές τον έκαναν να πάρη μιá απόφαση.

—Πρέπει να έκδικηθώ αυτόν τον παλητόμαρο. Θα πάω στον πύργο Σαιν—Ζορέλ.

Κατέβηκε στο γκαράζ μπήκε στο αυτοκίνητό του και κατευθύνθηκε πρὸς την όδο Μάντ.

*

*

Ήταν άπολύτως σωστό ότι η Μαρία—Λουίζα πήγαινε στην όδο Μάντ πολύ συχνά και κρυφά στον πύργο του Σαιν—Ζορέλ, μαζί με τον Γκαστόν Ντοπερέ κι' αυτό γινόταν εξ αίτίας της μεγάλης άγάτης και θαυμασμού που είχε για τον άνδρα της. Με τη βοήθεια του εξάδελφου της, είχε έτοιμάσει τρεις αίθουσες όπου είχε συγκεντρώσει όλα τα εύρηματα των άνασκαφών της Περσίας και της Μεσοποταμίας. Η Μαρία—Λουίζα είχε δημιουργήσει ένα δολόκληρο μουσείο, το μουσείο Γκραντιέ. Άφου τελείωσαν όλη τη προετοιμασία, η Μαρία—Λουίζα και ο Γκαστόν μπήκαν στο αυτοκίνητό τους για να έπιστρέψουν στο Παρίσι. Πήραν την όδο Σαιν—Ζορέλ και στρίβοντας την γέφυρα του Ση—σουάνα άντίκρυσαν ένα πλήθος κόσμου που στεκόταν μπροστά στα συντρίμματα και τα θύματα, ενός αυτοκινητικού δυστυχήματος. Ένα μεγάλο καμiónι είχε συγκρουσθή μ' ένα μικρό έπιβατικό αυτοκίνητο που το ώδηγούσε ένας νέος ως τριαντοπέντε έτών. Η Μαρία—Λουίζα κατέβηκε από το αυτοκίνητο του Γκαστόν, έπλησίασε να ιδή το θύμα και για μιá στιγμή άφησε μιá σπαρακτική κραυγή.

—'Ο Ζάκ!...

Υστερα, παίρνοντας από το χέρι τον Γκαστόν, έπλησίασε τον αϊμόφυρτο και μισοπεθαμένο άνδρα της φωνάζοντας:

—'Ο Ζάκ! 'Ω! Θεέ μου! 'Ο Ζάκ νεκρός!

Ο κόσμος παραμέρισε. Η Μαρία—Λουίζα ρίχτηκε με λυγμούς έπάνω στον άνδρα της, που ψυχορραγούσε τώρα στο ρείθρο του πεζοδρομίου.

Ήταν κρύα από τον τρόπο της. Ο έτοιμοθάνατος άνοιξε τα μάτια και την κ'ταξε μ' ένα σκατεινό βλέμμα που εξέφραζε μίσος. Κύτταξε και τον Γκαστόν, άπλωσε το χέρι στη τσέπη του και τραβήξε το γράμμα.

Δέν πρόφτασε όμως να το δόση στη γυναίκα του. Το άφθονο αίμα που έτρεχε από το στόμα του τον έκανε να ύοκύψη στον θάνατο.

Η Μαρία—Λουίζα, με τα μάτια θολά από τα δάκρυα, πήρε το γράμμα.

Σάν τρελλή, μόλις το διάβασε, σύρθηκε κοντά στο πτώμα του Ζάκ τον άγκάλιασε και καταφιλώντας το ματωμένο του στόμα του έπλε.

—Γι' αυτό το φρικτό φέμμα λοιπόν, έχασες τη ζωή σου, άγάπημένε μου;

Ο Ζάκ όμως ήταν πλέον νεκρός.

ΣΤΕΦΕΝ ΛΕΜΟΝΙΕ

ΚΑΡΔΙΑ ΣΤΗ ΦΛΟΤΑ

ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Καίσαρ καθόταν στην ίδια πάντα θέση άταραχος και αδιάφορος. Όταν την είδε να πέφτει έξηντλημένη, σχεδόν λιπόθυμη στο μεγάλο ανάκλιτρο, της είπε.

— Τώρα που εὐδοκίσατε να καθορίσετε τον χαρακτήρα μου παρακαλώ να μου επιτρέψετε να κάνω κι' εγώ το ίδιο για σας.

Ο τόνος της φωνής του ήταν τόσο ψυχρός και τόσο πειρακτικά τα λόγια του, ώστε η Άννα προσηθάθηκε την τελευταία ύβρη. Χωρίς να το θελή ξαναείπε.

— Είστε άθλιος και ανάνδρος. — Καί σε τίς, φιλιτάτη μου, είστε μια γυναίκα ανυπόφορη, η πληκτική, αν προτιμάτε αυτό.

Η προσβολή ήταν τόσο βαρυσή για την Άννα, ώστε τα μάτια της έγέμισαν από δάκρυα και λυγμός βγήκε από το στήθος της, λυγμός αγωνιάντος παιδιού. Άλλα δεν έκλαιγε.

— Γυναίκα ηλικτική. Εγώ δεν λέω φουσκωμένα λόγια. Λέω την αλήθεια. Είστε ανυπόφορη.

Η Άννα άφησε και πάλι άλογονό παράπονο σαν ή λέξις «ανυπόφορη» να την είχε πληγώσει.

— Κολακεύσατε να πιστεύετε ότι είστε γυναίκα με δυνατό και υπέροχα πόθη, εξηκολούθησε ο Καίσαρ, αφού έκτύπησε το ρολόι του κι' έκανε κίνημα εκπλήξεως μόλις είδε την ώρα. Θα κουράζατε κι' αυτόν τον Ύψιστο με τις υπερβολικές φράσεις σας με τα δάκρυά σας, με τα έξωφρενικά σας γράμματα, με το πράσινο πρόσωτό σας, με τα άχρσα χείλη σας. Θυμηθήτε όλες τις ασυναρτησίες και τις γκάφες που κάνατε έως τώρα. Είσατε μια γυναίκα και πλουσία νέα κι' όμως φαντασθήκατε ότι είσατε έρωτευμένη με έναν δυστυχισμένον που δεν μπορούσατε να τον παντρευτήτε. Δοιπόν, ήλθε ή αντίστασις της οικογενείας σου, το δράμα, μια φωνή στην Αίγυπτο, εύτυχως ά ευ βρέφους! Συγγνώμη! μου διέφυγε αυτή ή φωνή. Ο Μορόγλι ήταν τίμιος, έκανε το καθήκον του, αλλά ή Άννα με τον εξανθηματικό πυρετό της δεν έβαλε μυαλό. Τί την έμελλε αν εξέθετε την υπόληψή της, την τιμή της, το πατρικό της όνομα; Άρχισε έπειτα το δεύτερο μυθιστόρημα, το δεύτερο δράμα, ή δεύτερα τραγωδία... Τότε παρουσιάσθη στη σκηνή ο Καίσαρ Δίας...

— Ω, Παρθένα μου! βοήθησέ με! βοήθησέ με! έψιθύρισε ή Άννα πιέζοντας με τα χέρια το φλογισμένο μέτωπό της.

— Άρχισε ν' αγαπάει τον Καίσαρα Δία, ο όποιος είναι ήλικιωμένος, ο όποιος δεν ενέπνυνε ποτέ κανένα έρωτικό πάθος, ο όποιος άποστρέφεται όλα τα περίπλοκα και άνωφελή πράγματα. Τότε ή Άννα Άκουαβίβα παρεδόθη στη θλίψη της και άρχισαν σπαραγμοί, βλάνα, άπελπισία, άπόγνωση, πίκρες, θλίψεις, μεγάλα λόγια, φουσκωμένες φράσεις, τις όποιες εδιάλεγε για να παρουστήσει τη σφοδρότητα του έρωτός της. Ο Καίσαρ Δίας, ο ήουχος και μετρημένος γίνεται ήμος μυθιστορήματος. Είναι ή μυστηριώδης άνδρας που δεν θέλει ν' αγαπήσει και αγαπάει άλλην, ο άνδρας ο υπέροχος, ο όνειρευτός, ο τέλειος. Καί έτσι βρέθηκε ή πρόφασις για να τον φορτωθή...

— Α, Καίσαρ! Καίσαρ! λέει έκτεντικά εκείνη.

— Ας είναι! Τρεις φορές βλάξας—αυτό είναι το επίθετο που μου πηγαίνει—έπρεπε να είναι κανείς τρεις φορές βλάξ—κι'

Η Άννα Άκουαβίβα, μια ξσηρή και όρμητική νέα, φεύγει κρυφά και πάει στην Πομπηία να συναντήσει τον αγαπημένον της Ιουστίνον Μορόγλι, ο όποιος την έληροφόρησε ότι ο κηδεμών της Καίσαρ Δίας, έπ' ουδενί λόγω, έδэхετο να συγκατατεθή στο γάμο τους, έπειδή αυτός ήταν πτωχός και άσημος, εκείνη δέ πλουσία και από ευγενή οικογένεια. Καί την συμβουλεύει να επανέλθι στο σπίτι της. Η Άννα τον διώχνει άναγκασμένη κι' όταν σέ λίγο την παραλαμβάνει ο Καίσαρ Δίας και την ξαναφέρει στο σπίτι της, ή άπόγνωση την όλγνει βαρεία άρρωστην στο κρεβάτι. Όταν καιρό γίνεται καλά καινούργια αισθηματα πλημμυρίζουν την ευαίσθητη ψυχή της. Ο Δίας της συνιστά τον φίλον του Καράτσιολο και προσπαθεί να την κάνει να τον αγαπήσει. Άλλ' εκείνη αγαπά τον κηδεμόνα της και μη τολμώντας να του το πη του γράφει. Ο Καίσαρ εκπλήσσεται, την λυπάται, χωρίς όμως και να την αγαπά και της υποδεικνύει την τεραστία διαφορά ήλικίας και χαρακτήρος που τους χωρίζει. Υποχωρεί όμως μπροστά στην έπιμονή της και την κάνει σύζυγό του υπό τον όρον ότι δεν θα του άείσση και την αγαπά ούτε θα τον ζηλεύει. Μετά τον γάμο τους εξακολουθεί πράγματι την παλιά του ζωή, άδιαφορος άν ή Άννα υποφέρει γι' αυτό. Συνελίξει τις σχέσεις του με τις έρωμένες πούχρ του γάμου του και σά παράπονα της Άννας αντίτασκει την συμφωνία τους. Ένα βράδυ ή Άννα βλέπει κρυφά τον Καίσαρα ν' αγαλιέται την άεληφ της Λαύρα. Τρελλή από ζήλεια, όταν ή Λαύρα πήγε στο δωμάτιό της, έτρεξε και την ξύπνησε κι' εκείνη την άκολουθήσε στο κομάτι της κοραϊνίας πάντοτε τα γατάκι, δηλώνει ότι αν ή Άννα δεν άφής, και άσυγκίνητη από τις ιδέες της, της λέγει ότι αν ή Άννα πούει κατάμουτρα πόσο έλινός και ποταπός ήταν.

έγώ ήμουν τέτοιος έπι μισή ώρα—για να ύποκύψη στην αισθηματικότητα σας. Άλλά για να συμπληρώσετε την τραγωδία θέλετε να πεθάνετε για δεύτερα φορά.

— Ω, γιατί δεν πέθανα! άνέκραξε ή Άννα σηκώνοντας τα χέρια προς τον ουρανό με κίνημα άπογνώσεως.

— Αυτό θα ήταν ίσως το καλότερο για όλους. Ποιά παρηγορία για σας, αγαπητή ήρωίς, να πεθάνετε από έρωτα. Άλλ' έγώ άντι να σάς άφήσω να πεθάνετε έκανα την άνοησία να σάς παντρευτώ, και σάς όρκίζομαι ότι έπι δύο χρονία τώρα μετενόησα πολλές φορές. Έπληρωσα άκριβά μια στιγμή άνεξήγητης άδυναμίας. Μου παρουσιάσατε μετά τον γάμο, ο όποιος δεν είναι κανένα αισθηματικό παιχνιδάκι, τέτοιες άπαιτήσεις, τέτοιες αξιώσεις τέτοιες άνάγκες άμοιβαίας λατρείας, ώστε στο τέλος μ' έκουράσατε πολύ περισσότερο από ό,τι ενόμιζα...

— Μα τί είναι λοιπόν ο γάμος για σας; άνέκραξε εκείνη, προσπαθώντας να συνέλθι από τα μαστιγώματα εκείνα που μάτωναν την ψυχή της.

— Είναι ένα συμβόλαιο πολύ όχληρό, όταν παντρεύεται κανείς μια γυναίκα σαν εσάς...

— Θα προτιμούσατε την άδελφή μου; ρώτησε στην παραφορά της ή Άννα.

Μετάφρασε όμως άμέσως για τη χυδαία αυτή βρισιά, έπειδή ο Καίσαρ την έτιμώρησε με τραχύτητα.

— Βέβαια θα προτιμούσα την άδελφή σας, γιατί αυτή, τουλάχιστον, είναι εύχαριστη!

— Σε αγαπούσε από πολλόν καιρό μου το όμολόγησε. Κρίμα που δεν τόξερες! εξακολούθησε εκείνη με το νοθι ταραγμένο, καταλαβαίνοντας πόσο έξευτελιέτο με το να μιλά ήτσι.

— Κρίμα! Θα την παντρευόμουν, λόγω τιμής! Σηκώνοντας το βλέμμα προς τον άνδρα εκείνον, τον όποιον έλάτρευε άκόμη, ή Άννα, αισθάνθη να την έγκαταλείπει το θάρος της. Τον έπλησίασε, έπιασε το χέρι του και τούειπε τρυφερά.

— Άλλοίμονο Καίσαρ! έχεις δική; Άλλ' έγώ σε αγαπώ κι' έσύ με άπάτησες.

— Κυρία Δίας, δεν έχετε καλό μνημόνικό, είπε ο Καίσαρ τραβώντας το χέρι του.

Και της θυμισε ότι δεν της ύπεσχέθη ποτέ ότι θα την αγαπούσε, ότι δεν της είπε ποτέ μια έρωτική λέξη, ότι άνέλαβε να μην τον έλέγξει ποτέ, κι' όμως παρέβη όλες τις συμφωνίες των. Συντριμμένη εκείνη, όμολόγησε το τρομερό σφάλμα πούειχε κάνει να δεχθή τους ταπεινωτικούς όρους του και ζήτησε συγγνώμην και δήλωσε ότι θα ζητούσε επίσης συγγνώμην κι' από την άδελφή της.

Ο Καίσαρ είδε την παραφορούση να λάμπη στα μάτια της νεαρής γυναίκας, αλλά δεν συνεκινήθη καθόλου. Την άποχαίρετσε να φύγη και μάταια εκείνη προσπαθήσε να τον κρατήσει.

— Χαίρε, Άννα, ξανάειπε εκείνος πηγαίνοντας προς την πόρτα.

— Καίσαρ, αν φύγης, θα κάνω κανένα έγκλημα! άνέκραξε ή δυστυχής με παροξυσμό άπελπισίας, τραβώντας τα μαλλιά της.

— Δεν είσαι ικανή! είσαι πολύ άνόητη! είπε ο Καίσαρ γελώντας σαρκαστικά.

— Καίσαρ, αν φύγης, θα πεθάνω. Καί ή φωνή της πνίγηκε στο λάρυγγά της μ' ένα σπασμό.

— Έλα δά! Δεν θα έξης το θάρος! Άνοιξε την πόρτα και βγήκε.

Η Άννα όρμησε κατόπιν του, άλλ' εκείνος είχε πιά άπομακρυνθή. Έμεινε όρθία στη θέση της, άκίνητη, άποβλακωμένη, ενώ το κεφάλι της πονούσε δυνατά. Συνήλθε σιγά—σιγά, έπλησίασε στον καθρέφτη κι' έφτιαξε τα μαλλιά της, και τα κάρφωσε με τη χυμνή χτένα που της είχε πέσει κάτω. Ντύθηκε με προσοχή, σαν γυναίκα που έτοιμάζεται να πάη περίπατο για να δείξη το νέο της φόρεμα. Έτακτοποίησε όλα μέσα στο δωμάτιό της κι' έβγήκε.

Πήγε στο θάλαμο του άνδρος της κι' έπεχείρησε να γράψη κάτι, άλλα μετάνιωσε. Άνοιξε ένα συρτάρι και πήρε άπ' εκεί κάτι που τόκρυψε γρήγορα στην τσάντα της κι' έφυγε.

Έκανε δυνατό κρύο, τα σύννεφα έπυκνώνοντο όλοένα. Πήγε στο Μικρό Δάσος κι' εκάθισε εις ένα πάγκο ώρα άρκετή, όνειροπολώντας, κυττάζοντας από καιρού εις καιρόν το ρολόι της. Σε μια στιγμή άνοιξε την τσάντα της να βγάλι άπ' εκεί το αντικείμενο πούειχε πάρει από το συρτάρι του Καίσαρος, άλλα μετενοήσε και σηκώθη άποφασιστικά. Ήταν όκριβώς δυο μετά το μεσημέρι. Ο καιρός γινότανε σκοτεινότερος. Προχωρώντας δίπλα στη θάλασσα, έφριξε μια ματιά προς το σπίτι της κι' έπήγε τέλος στην γκαρσονιέρα του Λουδοβίκου Καρράτσιολο.

Προτού κτηλήση ή Άννα έδιστασε. Ένας σπασμός αλλοίωσε το όψη πρόσωπό της, το όποιον έως τότε δεν είχε κομμάι έκφραση, σπασμός φρικώδης, π' ύ παρσμούφωσε όλα της τα χειρακρηστικά και προσέδωσε στο πρόσωπό της τον έναγώνιον μορφασμόν του ψυχορραγήματος. Άρπαξε τον όρειχάλκινον κρίκον κι' έκτύπησε. Ένα φύλλο της πόρτας άνοιξε, της επέτρεψε να μπη και κλεισθήκε πίσω της.

Ο Λουδοβίκος Καρράτσιολο έστεκε στην κορυφή της σκάλας και τόσο πολύ ξεπελάγη μόλις την είδε, ώστε άρχισε να τρέμη, όπως έτρεμε και ή νέα.

Χωρίς ν' άνταλλάξουν λέξη, της έπιασε το γοντοφορεμένο μικρό χεράκι της, το στήριξε στο μπράτσο του και την ώδήγησε μέσα στο μέγαρο. Άφου έπέρασαν από διάφορα δωμάτια πλούσια έπιπλωμένα, έφθσαν σε μια μεγάλη αίθουσα που είχε κλειστά τα παράθυρα κι' ήταν σκοτεινή σαν νάηταν νύχτα: δυο μεγάλες άραβικές λυχνίες έφεγγαν, με άμπαλο από πράσινο χρυσόστολο, σκεπασμένο με διαφανή δαντέλλα. Σε πλείστα μέρη ήταν τοποθετημένα μεγάλα μπουκέτα λουλούδια, λευκά τριαντάφυλλα, γαρδένιες, κάθε είδους άνθη!

Η Άννα εκλονίσθη κι' άναγκάσθη να καθίση σε ένα ευρύχωρο καναπέ ζαλισμένη από την τεχνητή νύχτα που έπικρατούσε, στενοχωρημένη από τη σιωπή του Καρράτσιολο, ο όποιος την παρατηρούσε έν έκστάσει. Έστεκε όρθιος κοντά της, έκθαμβος, χαϊδεύοντας με το βλέμμα το όρατό της πρόσωπο, το τόσο όχωρό κατω από το μαύρο βέλο της. Αισθανόταν κάποια άγνωστη συγκίνηση, μπρός την ταραχή της νεαρής γυναίκας, μπρός στα άφηρημένα μάτια της, που άπέφταναν το δικό του βλέμμα, μπρός στα χείλη της που διστέλλαντο από σπασμωδικό χαμόγελο. Μία τέτοια συγκίνηση δεν είχε δοκιμάσει ποτέ.

Δεν έλεγε τίποτα γιατί φοβότανε μήπως καταστρέψη το θέλητρο της θέας εκείνης στιγμής με κάποια χυδαία, έπιπόλαιη ή περιττή λέξη. Πήρε από ένα τραπέζι μερικά άνοιγμένα τριαντάφυλλα και τα άφησε με λεπτότητα στα γόνατά της. Καί τότε, ξαφνικά, στο μυαλό της Άννας ήλθε ή άνάμνησις κάποιων άλλων λευκών ρόδων και ή άπαισία προδοσία ώρθώθη μπροστά της, ή χθεσινή άτιμία, ή σε όλη όμοια με τη σημερινή. Ο τρώμος της ήταν τόσο δυνατός, ώστε παγωμένος ιδρώτας έλουσε το μέτωπό της.

Ο Καρράτσιολο εκάθισε ταραγμένος κοντά της, έπηρε τα χέρια της και με γλυκειά φωνή που έκρυβε την σφοδρότητα του πάθους της, εήν έρώτησε τί είχε και την παρακάλεσε να τον έμπιστευτή.

— Χαίρε, Άννα, ξανάειπε εκείνος πηγαίνοντας προς την πόρτα.

— Καίσαρ, αν φύγης, θα κάνω κανένα έγκλημα! άνέκραξε ή δυστυχής με παροξυσμό άπελπισίας, τραβώντας τα μαλλιά της.

— Δεν είσαι ικανή! είσαι πολύ άνόητη! είπε ο Καίσαρ γελώντας σαρκαστικά.

— Είναι σκοτάδι εδώ μέσα! είπε άποτόμως ή Άννα με κίνημα τρώμου.

— Ο καιρός είναι πολύ κακός έξω, Σας έπερίμενα τόσο πολύ, Άννα.

— Ήλθα, όπως βλέπετε, άπήντησε εκείνη, χωρίς να κατορθώση να χαμογελάσει...

— Εύχαριστώ, γιατί θυμηθήκατε τον πιστό δοϋλό σας... Καί φίλησε δυο—τρεις φορές το λεπτό της χέρι, το όποιον εκείνη δεν άπέσυρε.

— Γιατί δεν άνοίγεις λιγάκι; ρώτησε σαν να ξυπνούσε. Της άνοιξε. Η Άννα σηκώθηκε, έπλησίασε ο ο παράθυρο και παρατήρησε το σκοτεινιασμένο ουρανό, τη σκοτεινή θάλασσα, το σκοτεινιασμένο δρόμο.

— Άννα, Άννα! τραβήχθηκε! μπορεί να σάς ιδούν.

— Δεν μ' ενδιαφέρει.

— Δεν θέλω να έκ εθίτε, Άννα! Σας αγαπώ πολύ.

— Ήλθα για να έκτεθώ, είπε εκείνη με ουραή έκφραση, ενώ τα θολά μάτια της, από τα όποια φαινόταν ότι είχαν τρεξει ποτάμι τα δάκρυα, άστισαν για πρώτη φορά.

— Με αγαπάτε λοιπόν, λιγάκι! φώναξε ο νέος προσπαθώντας να την τρυβήξει μακριά από το παράθυρο.

— Εκείνη δεν άπήντησε ξαναπήγε κι' εκάθισε στον εύρύχωρο καναπέ, με τα χέρια στουρωμένα.

— Πέστε μου ότι μ' αγαπάτε λιγάκι, Άννα! είπε ο νέος γονατίζοντα, κοντά στα πόδια της.

— Όχι, δεν σας αγαπώ, άπήντησε εκείνη με φωνή καθαρή, κυττάζοντας την όροφή με άπελπισία.

— Αγαπητή μου Άννα! αγαπητή μου Άννα! έψέλλισε εκείνος χωρίς να μπορή ν' άποσπαση το βλέμμα από το λυπημένο πρόσωπο εκείνο με τα βαθιά μάτια... Πώς να σας πεισέω!... άφου ήλθετε εδώ!... Είναι τρία χρονία που περιμένω αυτή τη λέξη...

— Άννα, αγαπημένη μου, γλυκειά μου, είναι τόσος καιρός που δεν λατρεύω!... Άννα! Άννα!...

— Ό,τι είναι γραφτό να γίνη, γίνεται! άπήντησε άφηρημένη εκείνη.

— Άννα! σε έκτεύω πές μου πώς μ' αγαπάς! Η νεαρή γυναίκα ένοιωσε ένα ρίγος που της μιλούσε στον ένικό, άλλα συνεκρατήθη. Κι' όταν ο Καρράτσιολο την έχάιδεψε στο πρόσωπο, άφησε κρυφή άνακατήσεως και θέλησε να φύγη. Την έκρατσε, και την παρακάλεσε σαν τρελλός να τον συγχέσει, να δώση τις κακές σκέψεις, να του είπη αν αγαπούσε άλλον, αν αγαπούσε τον Καίσαρα.

— Μεχρι θανάτου! άπήντησε εκείνη με παράδοξο τόνο φωνής. Έσιώπησαν. Άπόλυτη σιωπή επικρατούσε μέσα στην αίθουσα. Ο Λουδοβίκος έπέρασε το μπράτσο του γύρω από τη μέση της Άννας και την τράβηξε ήρεμα κοντά του. Αυτή έκκύταξε στο κενόν, χωρίς να αισθάνεται τα φιλήματα που της άφηνε εκείνης επάνω στο λαιμό, επάνω στα μαλλιά της... Ήταν τόσο προσηλωμένη στον άπεγνωσμένο ρεμβασμό της, τόσο άποξενωμένη από τα έγκόσμια, ώστε τα πόδια της χάνια δεν την έκαναν ν' άνασκιτάει.

Συνήλθε άποτομα πούνοιωσε ότι το άγκάλιασμα γινόταν σφικτώερο και που άκουσε τον νέον να προσέγει τις πιο δελεαστικές λέξεις... Μάταια έπροσπάθησε ν' άπαλλαγή. Ο Καρράτσιολο ήταν νέος, έρωτευμένος παράφορος και δεν θέλησε ν' άφήση να του διαφύγη ή μαγική εκείνη στιγμή. Έσφιγγε την Άννα στο στήθος του έξαλλος, νοιάζοντας, το σώμά της να φλογίξη το δικό του, φιλώντας τα χέρια και τα χείλη της, με την σκέψη χαμένη, τρελός σχεδόν!

Εκείνη προσπαθήσε ν' άπαλλαγή, του μίλησε έντονα, εκείνος την έσφιγγε έκτεύοντας. Του έέφυγε και σηκώθηκε ταραγμένη. Συντριμμένος ο Λουδοβίκος έψέλλισε.

— Γιατί ήλθατε λοιπόν; — Για ν' κάνω μια άτιμία! άπήντησε εκείνη πολύ σιγά.

— Άννα, Άννα, θα με κάνης να πεθάνω!

— Εκείνη δεν έφάνη να καταλαβαίνει

— Χαίρε, Άννα, ξανάειπε εκείνος πηγαίνοντας προς την πόρτα.

— Καίσαρ, αν φύγης, θα κάνω κανένα έγκλημα! άνέκραξε ή δυστυχής με παροξυσμό άπελπισίας, τραβώντας τα μαλλιά της.

— Δεν είσαι ικανή! είσαι πολύ άνόητη! είπε ο Καίσαρ γελώντας σαρκαστικά.

— Είναι σκοτάδι εδώ μέσα! είπε άποτόμως ή Άννα με κίνημα τρώμου.

— Ο καιρός είναι πολύ κακός έξω, Σας έπερίμενα τόσο πολύ, Άννα.

— Ήλθα, όπως βλέπετε, άπήντησε εκείνη, χωρίς να κατορθώση να χαμογελάσει...

— Εύχαριστώ, γιατί θυμηθήκατε τον πιστό δοϋλό σας... Καί φίλησε δυο—τρεις φορές το λεπτό της χέρι, το όποιον εκείνη δεν άπέσυρε.

— Γιατί δεν άνοίγεις λιγάκι; ρώτησε σαν να ξυπνούσε. Της άνοιξε. Η Άννα σηκώθηκε, έπλησίασε ο ο παράθυρο και παρατήρησε το σκοτεινιασμένο ουρανό, τη σκοτεινή θάλασσα, το σκοτεινιασμένο δρόμο.

— Άννα, Άννα! τραβήχθηκε! μπορεί να σάς ιδούν.

— Δεν μ' ενδιαφέρει.

— Δεν θέλω να έκ εθίτε, Άννα! Σας αγαπώ πολύ.

— Ήλθα για να έκτεθώ, είπε εκείνη με ουραή έκφραση, ενώ τα θολά μάτια της, από τα όποια φαινόταν ότι είχαν τρεξει ποτάμι τα δάκρυα, άστισαν για πρώτη φορά.

— Με αγαπάτε λοιπόν, λιγάκι! φώναξε ο νέος προσπαθώντας να την τρυβήξει μακριά από το παράθυρο.

— Εκείνη δεν άπήντησε ξαναπήγε κι' εκάθισε στον εύρύχωρο καναπέ, με τα χέρια στουρωμένα.

— Πέστε μου ότι μ' αγαπάτε λιγάκι, Άννα! είπε ο νέος γονατίζοντα, κοντά στα πόδια της.

— Όχι, δεν σας αγαπώ, άπήντησε εκείνη με φωνή καθαρή, κυττάζοντας την όροφή με άπελπισία.

— Αγαπητή μου Άννα! αγαπητή μου Άννα! έψέλλισε εκείνος χωρίς να μπορή ν' άποσπαση το βλέμμα από το λυπημένο πρόσωπο εκείνο με τα βαθιά μάτια... Πώς να σας πεισέω!... άφου ήλθετε εδώ!... Είναι τρία χρονία που περιμένω αυτή τη λέξη...

— Άννα, αγαπημένη μου, γλυκειά μου, είναι τόσος καιρός που δεν λατρεύω!... Άννα! Άννα!...

— Ό,τι είναι γραφτό να γίνη, γίνεται! άπήντησε άφηρημένη εκείνη.

— Άννα! σε έκτεύω πές μου πώς μ' αγαπάς! Η νεαρή γυναίκα ένοιωσε ένα ρίγος που της μιλούσε στον ένικό, άλλα συνεκρατήθη. Κι' όταν ο Καρράτσιολο την έχάιδεψε στο πρόσωπο, άφησε κρυφή άνακατήσεως και θέλησε να φύγη. Την έκρατσε, και την παρακάλεσε σαν τρελλός να τον συγχέσει, να δώση τις κακές σκέψεις, να του είπη αν αγαπούσε άλλον, αν αγαπούσε τον Καίσαρα.

— Μεχρι θανάτου! άπήντησε εκείνη με παράδοξο τόνο φωνής. Έσιώπησαν. Άπόλυτη σιωπή επικρατούσε μέσα στην αίθουσα. Ο Λουδοβίκος έπέρασε το μπράτσο του γύρω από τη μέση της Άννας και την τράβηξε ήρεμα κοντά του. Αυτή έκκύταξε στο κενόν, χωρίς να αισθάνεται τα φιλήματα που της άφηνε εκείνης επάνω στο λαιμό, επάνω στα μαλλιά της... Ήταν τόσο προσηλωμένη στον άπεγνωσμένο ρεμβασμό της, τόσο άποξενωμένη από τα έγκόσμια, ώστε τα πόδια της χάνια δεν την έκαναν ν' άνασκιτάει.

Συνήλθε άποτομα πούνοιωσε ότι το άγκάλιασμα γινόταν σφικτώερο και που άκουσε τον νέον να προσέγει τις πιο δελεαστικές λέξεις... Μάταια έπροσπάθησε ν' άπαλλαγή. Ο Καρράτσιολο ήταν νέος, έρωτευμένος παράφορος και δεν θέλησε ν' άφήση να του διαφύγη ή μαγική εκείνη στιγμή. Έσφιγγε την Άννα στο στήθος του έξαλλος, νοιάζοντας, το σώμά της να φλογίξη το δικό του, φιλώντας τα χέρια και τα χείλη της, με την σκέψη χαμένη, τρελός σχεδόν!

Εκείνη προσπαθήσε ν' άπαλλαγή, του μίλησε έντονα, εκείνος την έσφιγγε έκτεύοντας. Του έέφυγε και σηκώθηκε ταραγμένη. Συντριμμένος ο Λουδοβίκος έψέλλισε.

— Γιατί ήλθατε λοιπόν; — Για ν' κάνω μια άτιμία! άπήντησε εκείνη πολύ σιγά.

— Άννα, Άννα, θα με κάνης να πεθάνω!

— Εκείνη δεν έφάνη να καταλαβαίνει

—Χαίρε, Άννα, ξανάειπε εκείνος πηγαίνοντας προς την πόρτα.

τά λόγια του. Κύτταξε σάν νά παρακολουθοῦσε κάποια φοβερή ὁπτασία καί μάταια ὁ Καρράτσιολο τῆς ζήτησε νά μιλήσῃ, νά κλάσῃ, ἄν ἤθελε, γιά ν' ἀνακουφισθῇ.

Ἦρσεν τώρα ἐκείνη τοῦλεγε φράσεις παράδοξες κι' ὅταν ὁ Λουδοβίκος κατηγόρησε τὸν ἄνδρα τῆς, αὐτὴ τὸν διέκοψε βεβαίως, δὲν αὐτὴ ἦταν ἡ ἔνοχος, αὐτὴ ἡ ἀρχαία.

— Εἶναι ἀνάγκη νά εἶμαι ἀρχαία ἐγώ, προσέθεσε σιγά. Εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων καί πρέπει νά φύγω, — Θὰ ξανάρθετε αὐριο, Ἄννα; Εἰσαίτε πολὺ λυπημένη, πολὺ ταραγμένη! .. δὲν σὰς ἀφήνω νά φύγετε.

— Τίποτε δὲν μπορεῖ νά μ' ἐμποδίσῃ. Ἀκοῦστε! Μοῦ κάνετε μιὰ χάρη; Ἐνα βράδυ στὸ Σορέντο, μοδεῖπατε μερικὸς στίχους, στίχους μελαγχολικοὺς.

— Ναι! Ἰὴν «Εὐσερινὴ Ἀρμονία» τοῦ Μπωντελέρ! ἀπήντησε ὁ νέος ἐπληκτος γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη ἐρώτηση.

— Ἐχετε αὐτὸ τὸ βιβλίο;

— Ναι!

— Πάρτε τὸ καί ἀντιγράψτε μου αὐτὸ τὸ ποίημα. Ὑστερα θὰ σὰς ἀποκαιρήσω.

Ἐκπληκτος ὁ Λουδοβίκος βρῆκε τὸ βιβλίο, ἐκάθισε κι' ἔγραψε ἐπαναλαμβάνοντας τὸν στίχο μεγάλωφωνα.

«Ω, Βάλζε, μελαγχολικὸ καί σκοτιδιὴν χαῦνη»...

Πυροβολισμὸς ἀντήχησε καί μικρὸ σύννεφο καπνοῦ φάνηκε. Ἡ Ἄννα εἶχε σκοπεύσει στὴν καρδιά τῆς κι' ἐκυλίσθηκε κάτω.

Τὸ καπέλλο, τὸ βέλλο, ἡ τσάντα τῆς εἶχαν πεταχθῇ κάτω, τὸ χέρι τῆς ἔξακολουθοῦσε νά σφίγγῃ τὸ περιστροφὸ πού εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀνδρός τῆς.

Ὁ Λουδοβίκος Καρράτσιολο ἀκίνητος, ἀποσβολομένος, καρφωμένος στὴ θέση του, παρατηροῦσε ἡλιθίως τὸ πτώμα τὸ ξαπλωμένο στὸ πόδια του. Ἐγρονάτισε μηχανικὰ κοντὸ στὴν Ἄννα, καί τῆς ἐσήκωσε τὸ κεφάλι. Εἶδε τότε τὸ φορικτὸ θέσσημα. Ἡ κυρίαρχος γαλήνη τοῦ θανάτου εἶχε ξαπλωθῇ ἐπάνω στὸ ὄμορφο πρόσωπάκι τῆς καί τὸ στόμα τῆς ἦταν μισάνοικτο, σάν νάθελε νά προφέρῃ τὴν τελευταία στιγμὴ λόγια διαμαρτυρίας καί ἀπελπισίας μέσα ἀπὸ τὰ μισόκλειστα παραποινάρικα χεῖλη τῆς.

Τὰ μάτια τῆς εἶχαν μείνει ἀνοικτά, σάν νά λυπώνταν πούχαναν τὴν ὁμορφιά τῆς ζωῆς καί τὰ χαρακτηριστικά τῆς διατηροῦσαν κάποιο κυρτὸ πόνον ἐνὸς μεγάλου μυστικοῦ πούπαιρνε στὸν τάφο, τὸν πόνον ἐκείνων πούζησαν πολὺ, ἀλλὰ λυπώνται γιατί δὲν ἔζησαν περισσότερο.

Καί ἔτσι πέθανε ἡ Ἄννα Δίας ἀγνή...

Σ Τ

Ἡ Ἄννα εἶχε σκοπεύσει στὴν καρδιά τῆς...

Ὁ Καίσαρ Δίας καθόταν ἐμπρὸς στὸ γραφεῖο του, κρατώντας τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ χεῖρα. Βαθεῖα σιωπὴ ἐβασίλευε μέσα στὸ εὐρύχωρο δωμάτιο, πού ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα ἐσκοτεινάζε περισσότερο ἔξω ἡ μελαγχολικὴ χειμωνιάτικη ἡμέρα ἔσβυνε σιγά-σιγά.

— Κύριε!... ἀκούσθη μιὰ τρεμουλιαστὴ φωνή.

Ὁ Καίσαρ δὲν ἐκινήθη, σάν νά μὴν ἀκουσε.

— Συγγνώμη, κύριε... ξανάειπε μὲ φόβο ἡ φωνή.

Μὲ μιὰ μεγάλη προσπαθεῖα ὁ Καίσαρ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι κι' ἐκάρφωσε τὸ ἀπλανὲς βλέμμα του ἐπάνω στὸ πρόσωπο πού τοῦ μίλουσε. Στὰ μάτια του δὲν φαινόταν δάκρυ, ἀλλὰ στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀπελπισία καί ἡ συντριβή.

— Πῶς νά τὴν ντύσω; ρώτησε ἡ καμαριέρα.

— Στὰ ἄσπρα! ἀπήντησε πολὺ σιγά, ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σκέψη. Βάλε τῆς τὸ φόρεμα πού φοροῦσε ὅταν ἦταν νύφη... καί τὸ πέπλο τῆς.

Ἐνας λυγμὸς ἔφυγε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς ὑπηρετρίας, ἡ ὁποία ἔκλεισε τὴν πόρτα κλαίγοντας.

Οὔτε ἕνας θόρυβος μέσα στὸ δωμάτιο, οὔτε ἕνας στὸ δρόμο. Ἡ νύκτα προχωροῦσε. Τὸ φῶς τὸ τοποθετημένο ἐπάνω στὸ γραφεῖο, φώτιζε διάφορα πολυτελῆ ἀντικείμενα. Ἀλλ' ὁ Καίσαρ, δὲν ἔβλεπε παρὰ δυὸ μονάχα. Ἐνα κομψὸ μικρὸ περιστροφὸ ἀπὸ Ἀσάλι καί φιλντισί, πού τῷεξε ἀγοράσει πρὸ ἔξω ἐπὶ τὴν Λιέγη.

Ποτὲ δὲν μεταχειρίσθηκε αὐτὸ τὸ ὁμορφὸ ὄπλο. Ἀλλὰ ποῖος λοιπὸν τῷεξε γεμίσει; Σιγά-σιγά τὸ χέρι του ἐπλησίασε πρὸς αὐτό, τὸ σπγγίσε κι' ἐδοκίμασε ἕνα αἰσθημα ἀνατριχίλας.

Κοντὰ στὸ περιστροφὸ ἦταν ἕνα βατιστένιο μαντήλι μικρὸς κοκκινωπὸς σταγόνες εἶχαν λερώσει τὴν δαντέλλα καί μιὰ μεγάλη κόκκινη στὴ μέση καί κιτρινωπὴ στὴς ἄκρες. Πόσες φορὲς δὲν τὸ εἶχον πάρει αὐτὸ τὸ μαντήλι κάποια ἄσπρα χεῖρα στὸ χυρὸ, σὲ ἐσπερίδα, στὸ θέατρο, σ' ἔλα τὰ θεάματα τῆς ἀνθρωπίνης χαρᾶς. Κι' αὐτὸ τὸ μαντήλι, δύο ὥρες πρὶν, χρησιμοποιήθηκε γιὰ τὴν πληγὴ μιᾶς καρδιάς, σπασμένης γιὰ πάντα.

Δυὸ ὥρες τώρα εἶχε μπροστά του τὰ δυὸ αὐτὰ ἀναιδέμενα κι' ἦταν ἀδύνατον νὰ ξεκολλήσῃ τὰ βλέμματά του ἀπ' ἐπάνω τους καί γιὰ νὰ ξεφύγῃ τὸ μαρτύριό τους εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χεῖρα του. Ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὰ δάκτυλά του ἔβλεπε τὴν ἀνταρσίαν τοῦ μεταλλοῦ καί τὴν μεγάλη κόκκινη κηλίδα τοῦ μαντηλιοῦ. Τὸ πιστόλι καί τὸ αἷμα ἦσαν τὰ σημάδια πούδειχναν πῶς πέρασε ὁ θάνατος καί μέσα του καί γύρω του, ἀπλωνόταν ἡ πελώρια καί βαρεῖα σιωπὴ, ἡ ἀκίνησία τῶν τελειωμένων πραγμάτων.

Σὲ λίγο ἤλθε ἡ Λαύρα. Στὸ καθαρὸ πρόσωπό τῆς, μέσα στὰ γαλανὰ μάτια τῆς, στὸ τόξο τοῦ στόματός τῆς, ὑπῆρχε ἡ ἴδια ἐκφρασις πόνου, ὁ ἴδιος τρόμος. Ἐμεινε μιὰ στιγμὴ μὲ τὰ χεῖρα ἀκουμπισμένα στὸ γραφεῖο, σάν νά μὴν μποροῦσε νὰ σταθῇ. Ἐπὶ μερικὸ δευτερόλεπτα κύτταξαν ὁ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ξαφνιασμένοι, σάν νά μὴν ἐγνωρίζοντο. Μίλησε πρῶτὴ καί τοῦεπε πῶς δὲν εἶχε

βρῆ κανένα γράμμα. Ἐκεῖνος ἔκανε μορφασμὸν σάν νά ρώταγε γιὰ ποῖο λόγο νὰ ὑπῆρχε γράμμα.

Ἡ Λαύρα κυττοῦσε τὸ πιστόλι καί τὸν ρώτησε ἂν μ' αὐτὸ ἐσκοτώθηκε, ἂν μὲ μιὰ μόνον σφαῖρα. Ἐπαφάν ἔπειτα, σάν νάειχε περάσει ἀπὸ πάνω τους ἡ παγοχρημένη τῆς θανάτου. Ἡ Λαύρα ἔσκυψε νὰ ἰδῇ ἀπὸ πῶς κοντὰ τὸ ματωμένο μαντήλι.

— Εἶναι... τὸ δικό τῆς; ρώτησε μηχανικά.

Μιὰ ἀνατριχίλα τρόμου καί ἀηδίας συνετάραξε τὸν Καίσαρα καί κρύβοντας τὸ πρόσωπο στὰ χεῖρα του τὴν διέταξε νὰ πάψῃ. Ἐκείνη εἶχε σκύψει κυριευμένη ἀπὸ τὴ φοβερὴ γοητεία τοῦ αἵματος. Ἀπλώσε τὰ δάκτυλά τῆς πρὸς τὸ μαντήλι.

— Πολὺ αἷμα; ρώτησε σάν μέσα σὲ ὄνειρο.

— Σώπα, σώπα, παρεκάλεσε.

Ἐκείνη εἶχε πιάσει τὸ μαντήλι. Τὸ ἄσπρο τῆς χεῖρι δὲν ἔτρεμε. Μόνον στὸ βάθος τῶν ματιῶν τῆς ἐμεγάλωνε ὁ φόβος. Σηκώθηκε ἔπειτα, εἶπε σάν νά μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτὸ τῆς, ὅτι θὰ πῆγαινε νὰ ψάξῃ ἄλλοῦ μήπως βρῇ κανένα γράμμα κι' ἐβγήκε ἀθόρυβα ὅπως εἶχε μῆλ.

— Ἡ κυρία εἶναι ἑτοιμὴ! εἰδοποίησε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ ὑπηρετρία.

— Τώρα... τώρα... πηγαίνω.

Ἐπρεπε νὰ πῇ. Δὲν εἶχε ντυθῇ ἡ γυναίκα του; δὲν φοροῦσε τώρα τὸ ἄσπρο τῆς φόρεμα; Πάντα, προτοῦ νὰ πάῃ στὸ χορὸ, στὸ θέατρο, στὸν περίπατο, τὸν κάλοῦσε νὰ τὴν καμαρώσῃ ντυμένη γιατί εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸ γοῦστό του. Μὰ τώρα τὸ πνεῦμα τοῦ Καίσαρος πλανιόταν μεταξὺ ζωῆς καί ὄνειρου.

— Πέστε τῆς... πῶς ἔφτασα! ἔμουρμούρισε.

Ἡ ὑπηρετρία τὸν ἐκύτταξε μὲ φόβο ὅταν ἀκουσε τὴν ἀκατανόητη αὐτὴ ἀπάντησιν. Ἐπειτα ἡ φτωχὴ κοπέλλα ἔσκυψε τὸ κεφάλι, ἐνῶ ὁ Δίας διώρρωνε μηχανικὰ τὰ μαλλιά του, μὲ τὸ ἀσυναίσθητο κίνημα καλοανατετραμμένου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ παρουσιασθῇ μπροστὰ σὲ μιὰ κυρία. Πέρασε στὸ νεκρικὸ θάλαμο.

Τὰ εἰλαβικά χεῖρα πούειχαν ντύσει τὴ νέα γυναίκα εἶχαν σκορπίσει παντοῦ, στὰ χαλιά, στὰ καθίσματα, στὰ τραπέζια, πληθὺς λουλούδια, κρύα χειμωνιάτικα λουλούδια.

Τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά, τὰ παραπετάσματα τραβηγμένα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

Γιὰ τὰ παλὰ σπίτια τοῦ Τέμπλ στὸ Λονδίνον ὑπάρχει μιὰ παράδοσις πῶς σὲ κάθε ἕνα ἀπ' αὐτὰ βγαίνει κι' ἕνα φάντασμα, μοῦ ἔλεγε ἡ Καικιλία Μαίη Ἰβόρ. Εἶναι οἱ ψυχὲς τῶν πεθαμμένων πού παραπονοῦνται γιὰ τὴν ἀδικίαν πού τοὺς ἔκαναν στὴ ζωὴ. Ἰππότες πού σκοτώθηκαν σὲ μονομαχίες, τὸ φάντασμα μιᾶς νεαρῆς γυναίκας πού ἐπνιξε τὸ παιδί τῆς, μόλις γεννήθηκε, μὲ μιὰ μεταξωτὴ κάλτσα καί τὸ ἔθαψε σὲ μιὰ γωνιᾷ μιᾶς μαρμαρένιας σκάλας δὲν θυμᾶται ὅμως καθὼς ἔλεγε τὸ μέρος καί ψάχνει κάθε νύχτα γιὰ νὰ τὸ βρῇ. Τὸ παιδί ὡς τόσο δὲν θὰ βρεθῇ παρὰ μόνον στὴν δευτέρα παρουσία πού θὰ βγῇ ἀπ' τὸν τάφο του, γιὰ νὰ τῆς βαρύνῃ τὰ κακοῦργα χεῖρα τῆς καί νὰ τὴν σύρῃ ὡς τὴν κόλαση.

— Ὡστε καί στὸ σπίτι σας ὑπάρχουν φαντάσματα, ἀφοῦ κατοικεῖτε καί σεις στὸ Τέμπλ;

— Ὑπῆρχε... ἕνα κι' ἐκεῖ, φυσικά. Μὰς τὸ εἶπαν ὅταν νοικιάσαμε τὸ σπίτι. Ὑπῆρχε μάλιστα διάδοσις πῶς ἦταν ἕνα τρομερὸ τέρας, τὸ δικό μας φάντασμα. Πολλοὶ γείτονες τὸ εἶχαν ἰδῇ. Ἀλλὰ ὁ ἄνδρας μου δὲν πίστευε στὰ λόγια αὐτά. Ἦσαν τόσο ἀπασχολημένοι μὲ τὴν ἐφημερίδα του, πού δὲν εἶχε καιρὸ νὰ ἀκούσῃ τέτοια πράγματα. Ἐλεγε πῶς ἦταν ἱστορίες τῶν τρελλῶν.

Κατὰ τὸ δίστημα τῶν τριῶν πρώτων ἐβδομάδων δὲν εἶδα τίποτε. Ἀρχισα νὰ ἀπογοητεύωμαι. Δὲν ἦμουν ὅπως ὁ ἄνδρας μου ἤθελα νὰ πιστεύω στὰ φαντάσματα γιατί αὐτὸ μὲ διασκέδαζε λίγο. Καί μιὰ νύχτα εἶδα! Φοβήθηκα! Ὡ! αἰσθάνθηκα ἕναν τρομερὸ φόβο! Ἦταν μιὰ νύχτα τοῦ Ἰουνίου ὑπέρροχη, φεγγαρόλουστη. Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ στὸ Λονδίνον οἱ νύχτες δὲν εἶναι ἐντελῶς σκοτεινές, ἔχουν κάποιο φῶς, κλεμμένο νομίζεις, ἀπ' τὴν αὐγὴ. Ἦταν λοιπὸν μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ ἄνδρας μου δὲν εἶχε ἐπιστρέψῃ ἀκόμη. Πρέπει νὰ ἔξερετε πῶς στὰ σπιτάκια τοῦ Τέμπλ ὁ πάρχουν στὸ βάθος μικροὶ ὠραῖοι κῆποι πού τὸ κάνουν χαριτωμένα. Μ' ἔπιασε μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ κατέβω στὸν κῆπο μας. Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ ὑπῆρχε ἕνα πηγάδι πού πιστεύω πῶς θὰ ὑπάρχῃ ἀκόμα καί τὸ ὁποῖον δὲν ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπ' ἕναν αἰῶνα. Ὁ καιρὸς ὅμως, φαρμακὸς εἶχε σεβαστῇ τὰ ὁμορφα σιδερένια του κάγκελα καί φαινόταν σχεδὸν καινούργιο. Ἐκεῖ εἶδα τὸ τρομερὸ φάντασμα καθισμένο πάνω στὸ πηγάδι. Μοῦ τὸ εἶχαν τόσες φορὲς περιγράψει! Ἐνα ἀπουντεθειμένο πρόσωπο νεκροῦ κα-

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΟΥ ΣΟΥΡΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Καί τί εἶσαι, ἄνθρωπε μαργέ, πού φλυαρεῖς ἐμπρὸς μου, ἂν μὲ τὰ ζῶα τὰ λοιπὰ παραβληθῇς τοῦ κόσμου;

Ἐχεις τὴν χαίτη λιονταριοῦ καί τὸ κεντρί τῆς σφήκας; ἔχεις περὰ τοῦ παγωνιοῦ καί τῆς στρουθοκαμήλου, ἢ τοῦ προβάτου τὸ μαλλί, τὸ γάλα τῆς κατσίκας, τὰ δόντια τοῦ ἐλέφαντος, τὸ στόμα κροκοδείλου;

Ἐχεις τὸ χιλιμίντρισμα ἐκεῖνο τῆς φοράδας; ἔχεις λαγοῦ περπατησιὰ καί κάβουρα ποδάρια, ἢ τοῦ ξιφία τὴν οὐρά, ἢ τῆς σουσουράδας, ἢ τῆς πίνας τὸ φαγί καί τὰ μαργαριτάρια;

Μπορεῖς νὰ πῆσῃς στὸ νερὸ ἀπὸ ψηλὰ σάν γλάρος.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΜΙΑ

φάλη. Ἡ σκάλα δὲν ἦταν φωτισμένη. Ἄναψε λοιπὸν ἕνα μικρὸ φαναράκι. Ἐτοῖ εἶδε κι' ἐκεῖνος ὅπως κι' ἐγώ, τὸ πελώριο, τέρας μὲ τὸ φορικτὸ, τὸ μαιωμένο του πρόσωπο... τὸ φάντασμα μᾶς γύρισε τὴς πλάτες καί ἀνέβηκε σάν μιὰ σκιά τὴ σκάλα.

— Καταραμένε! φώναξε ὁ ἄνδρας μου. Καί μὲ δυ' ὅσες γροθιὲς ἔσπριξε κάτω τὸ φάντασμα. Ἐκεῖνο βογγοῦσε κι' ἀναστενάξε. Ἐγὼ μόλις κρατιοῦμαι στὰ πόδια μου. Νόμιζα πῶς θὰ πεθάνω. Ξαφνικά μιὰ φωνὴ ἱκετευτικὴ ἀκούστηκε, πού δὲν ἦταν ἀσφαλὸς τοῦ ἀνδρός μου.

— Μὴ φωνάζετε, μὴν καλέσετε σὲ βοήθεια, ὦ, μὴ κάνετε θόρυβο!

— Καλὰ, εἶπε ὁ ἄνδρας μου, σύμφωνα ἀλλὰ ἀκολουθήσε με μὲ ψηλὰ τὰ χεῖρα.

— Δὲν εἶμαι κακοποιός, εἶπε μιὰ φωνὴ κλαυσιόρικη.

Ὁ ἄνδρας μου πρόσθεσε:

— Μπορεῖς νὰ ἔλθῃς Καικιλία. Τὸ φάντασμα σου ἔχει σάρκα καί δατά!... Τὸ ἔσπρωξε ὡς τὸ σαλόνι κι' ἄναψε τὸ ἡλεκτρικὸ. Ἦταν τὸ ἴδιο τέρας πού εἶχα ξαναἰδῇ ἕνα πρόσωπο ἀπεριγραπτῆς φρίκης Φυροῦσε κάτω σάν μακρὰ γκρίζα πυτζάμα. Μὰ τρῶπα στὸ μέρος τῆς νύκτος ἀπ' ὅπου φαινόταν τὸ κόκκαλο. Μεγάλα μυτερά δόντια σὲ μασέλες κοκκαλιασμένες καί στόμα χωρὶς χεῖλη. Καί ἐκεῖνος ὁ ἰδρωτὸς ὁ ματωμένος, πού ἡ ἀγωνία ἔκανε νὰ σπάζῃ σταγόνα σταγόνα ἐπάνω στὴς λίγες σάρκες πού τοῦ ἔμειναν.

— Ἐάν δὲν εἰσθε κακοποιός, ρώτησε ὁ ἄνδρας μου γιατί φοβάσθε τὸν κόσμον;

— Δὲν φοβάμαι κανένα, ἀπήντησε στε νάζοντας τὸ τέρας. Κρύβομαι ἀπλούστατα ἐδῶ καί εἰκοσι χρόνια καί δὲν βγαίνο παρὰ τὴ νύχτα γιὰ νὰ μὴ δείχνω τὸ πρόσωπό μου....

— Ἐπασχε ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια συμπλήρωσε ἡ Καικιλία πού τὸν ἔρωγε σιγὰ-σιγὰ ἐν ὄσῳ ζοῖσε.

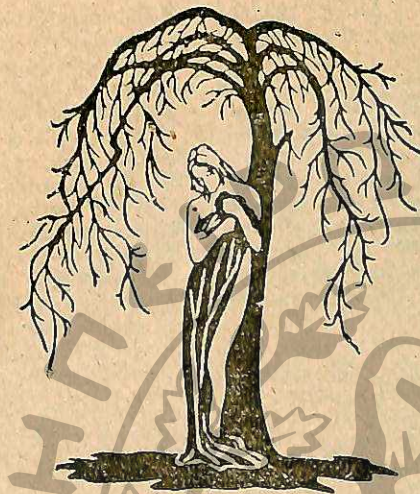
— Καικιλία, τῆς εἶπα, δὲν μ' ἀρέσουν οἱ ἱστορίες γιὰ φαντάσματα πού στὸ τέλος διαφεύδονται μ' αὐτὸν τὸν ἀνατοιχιαστικὸ τρόπο. Εἶνε μιὰ ἀπογοητεύσις.

— Καί ἐγὼ τὸ ἴδιο αἰσθάνθηκα παρ' ὅλο τὸ φόβο μου, μοῦ ἀπήντησε. Θὰ προτιμοῦσα νὰ ἦταν ἕνα ἀληθινὸ φάντασμα.

ΠΙΕΡ ΜΙΑ

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

2663

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΕΝΑΕΡΙΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙ- ΚΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Εγνώριζατε ότι το ταξιδιωτικό περιστέρι μπορεί να διανύση 500—600 χιλιόμετρα με εξήντα χι-

λιόμετρα την ώρα ; Και όμως είναι αλήθεια. Και επιτυγχάνεται εξ αιτίας των μεγάλων πτερών του, του φαρδύου στήθους του και της επιμήκους κατασκευής του.

Η δύναμις των μυών, το φάρδος των πτερύγων, η τοποθέτησις των πτερών, είναι οι αιτίες για τις οποίες η πτηνίς αν και μακρυνή, δεν κουράζει το περιστέρι. Ταξιδεύει σε μέσον ύψος 120 μέτρων αλλά το υπερβαίνει καμιά φορά μάλιστα όταν περνάει βουνά. Αλλά ταξιδεύει ως επί το πλείστον μέσα από χαράδρες. Μόλις το αφήσουν να πετάξει από μεγάλα ύψη, πέφτει μέχρι τα 120 μέτρα κατακόρυφα κι' ύστερα επανέρχεται στην οριζόντια θέση του.

Το ταξιδιωτικό περιστέρι έχει μεγάλη επιτηδειότητα να προσανατολίζεται αγαπᾶ τη φωνή του και τους νεοσσούς του.

Οι υπηρεσίες των ταξιδιωτικών περιστεριών, εν καιρῷ πολέμου έχουν περιγραφῆ από πολλούς. Ένα τέτοιο περιστέρι μπορεί να μεταφέρει οπουδήποτε ταχυδρομείο μεταξὺ της στερεᾶς και άπομεμακρυσμένων νήσων, μεταξὺ αἰχμαλώτων και της πατρίδος των, στα πλοία που ταξιδεύουν στὸν ὠκεανό, στα αεροπλάνα ή ή αεροστάτα καθώς και στα στρατεύματα.

Παλαιότερα τὰ γράμματα που ἐστέλλοντο με τὰ ταξιδιωτικά περιστέρια, ἐγράφοντο ἐπάνω σε πολύ λεπτά χαρτιά και ἐτοποθετοῦντο κάτω ἀπὸ τὰ πτερὰ των, ή ἐτυλίγοντο σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πόδια των ή ἀκόμη ἐκλείνοντο μέσα σε μικρούς ; τενεκεδένιους σωλήνες ή μέσα σε πτερόχηνας και ἐκρεμῶντο ἀπὸ τὸν λαιμό τοῦ περιστεριοῦ. Τὰ ἄκρα τοῦ σωλήνος ἐκλείνοντο με κερλί.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΝΑΕΡΙΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

Κατὰ τὴν ἄλωση τῶν Παρισίων στὰ 1870, κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς πολιορκίας τοῦ ὁποῖου τὰ ταξιδιωτικά περιστέρια ἐξυπνήρησαν πολὺ τοὺς ἀμυνομένους, ἐχρησιμοποιοῦντο γράμματα μετὸ σύστημα τῆς φωτομικροσκοπείας ποὺ ἐφευρε ὁ φωτογράφος Ντραγκόν. Τὰ γράμματα, οἱ ταχυδρομικὲς ἐπιταγὲς κτλ. ἐμικρύνοντο μετὰ μίαν φωτογραφικὴ μηχανή και ἔτσι ἐπIANAN ἐλάχιστο χωρὸ και μποροῦσαν νὰ μπουν μέσα σ' ἓνα καὶ μόνον μικρὸ σωλήνα ἑνὸς ἱκανοῦ ἀριθμοῦ γραμμάτων.

Ὅταν τὰ γράμματα αὐτὰ ἐφθαναν στὸν προορισμό τους, ἐπληθύνοντο πάλι διὰ τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς στὸ κανονικὸ τοὺς σχῆμα και διενέμοντο. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀπὸ τῆς 21 Νοεμβρίου τοῦ 1870 μέχρι τῆς 20 Ἰανουαρίου 1871 ἐλειτοῦργησε ἀπὸ τὸ Παρίσι ἓνα πραγματικὸ

ἐναέριο ταχυδρομεῖο.

Ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ διατηρήσῃ περιστέρια ταξιδιωτικά, δὲν θάβρῃ και μεγάλες δυσκολίες. Κατόπιν ἐπισταμένων μελετῶν ἀπεδείχθη ὅτι τὸ καλλίτερο ταξιδιωτικὸ περιστέρι εἶναι τὸ Βελγικὸ τῆς Λιέγης.

Διακρίνεται ἀπὸ τὸ ράμφος τοῦ ποὺ στὸ κάτω μέρος ἔχει δύο σημεῖα λευκά, μάτια ζωηρά και πρὸς τὰ ἔξω ποὺ περιβάλλονται ἀπὸ ἓνα κρεάτωμα.

Τὸ κεφάλι των εἶναι μᾶλλον στρογγυλὸ, ὁ λαιμὸς κοντός, τὰ πτερὰ μακρὰ και στενὰ με μεταλλικὲς ἀποχρώσεις, στήθος και ἰοῦρὰ ἀποτελούμενη ἀπὸ δώδεκα «τιμόνια».

Ὁ τρόπος τῆς ἀναπαραγωγῆς τῶν περιστερῶν αὐτῶν εἶναι γνωστός. Τὰ περιστέρια τῆς ἀναπαραγωγῆς πρέπει νὰ χρησιμοποιῶνται μόνον γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ. Γιατὶ ἂν μετὰ μῆνες ἀφεθοῦν ἐλεύθερα ἀσφαλῶς θὰ χαθοῦν.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

ΘΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΘΗ Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΜΑΣ ;

Μερικὲς προφητεῖες. — Τί θ' ἀπογίνῃ ἡ θάλασσα. — Μία νέα ἀνθρωπότης.

Πολλοὶ προφητεύουν ὅτι τὸ 1938 θὰ εἶναι τὸ τέλος τοῦ κόσμου ! Οἱ ἀστρονόμοι ὅμως ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ σφαῖρα μας πιθανὸν νὰ ἐξαφανισθῇ, ὄχι ἐξ οἷτίας συγκρούσεως αὐτῆς με κανένα οὐράνιο σῶμα, ἀλλὰ μᾶλλον λόγῳ τῆς καταψύξεως τοῦ ἡλίου ή τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ νεροῦ.

Ἡ ἀνθρωπότης θὰ καταστραφῇ τελείως, ἀλλὰ σὲ ἓνα περίπου ἑκατομῦρό χρόνια ! Μὰ ή γῆ θὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ γηρατειά ή ἐκ δυστυχίματος ; Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι εἶχάν μελετήσῃ αὐτὸ τὸ πρόβλημα και προέλεγαν ὅτι ὁ πλανήτης μας θὰ καταστραφῇ μετὰ τῶν 2000 ἐτῶν και 2500, δηλαδή μετὰ ἓνα περίπου αἶμα !

Τὸ πεπρωμένον τῆς Σελήνης.

Ἄλλα ὅμως ἀρχαῖαι παραδόσεις λέγουν ὅτι τὸ τέλος τοῦ κόσμου θὰ ἐπέλθῃ μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Σελήνης.

Πράγματι ἓνας δορυφόρος θὰ συνεκρούετο μ' αὐτὴν και θὰ τὴν ἐκοβε στὰ δύο κι' ἐπειδὴ ἡ Σελήνη κατὰ τὴν τροχιά της περίε τῆς γῆς, δημιουργεῖ τὸ φαινόμενον τῆς πολιορκίας και τῆς ἀμπιότιδος, θὰ ἐδημιουργεῖτο ἓνας σεισμὸς τεράστιος, ἐκρήξεις ήφαιστειῶν, κλπ. Ὁ ἀστρονόμος δόκτωρ Κερνέτζ λέγει ὅτι μετὰ τὴν καταστροφικὴ αὐτὴν δόνησις τῆς γῆς ὁ κόσμος θὰ περάσῃ μίαν περίοδο ἡσυχίας και εὐτυχίας. Ὑστερὰ ή γῆ θὰ ἐξαφανισθῇ.

Θὰ δημιουργηθῇ νέος κόσμος ;

Οἱ ἀνατολίτικες παραδόσεις δὲν προβλέπουν τὴν ὀλικὴ ἐξαφάνισις τῆς γῆς, ἀλλὰ ἓναν τεράστιον κλονισμό ἀνάλογο με ἐκεῖνον ποὺ συνώδευσε τὴν ἐμφάνισις τῆς Σελήνης, ἀλλὰ ἐδῶ πρέπει νὰ γίνῃ μίαν παρατήρησις. Ἄν οἱ

ἀστρονόμοι ὑπολογίζουν τὴν Σελήνη ὡς ἀπόκομμα τῆς Γῆς, ή παράδοσις τῆς δίνει μίαν ἄλλη προέλευσις ; ἡ Σελήνη θὰ ἦταν μίαν βολίς γιγαντιαία ποὺ συνελήφθη ἀπὸ τὴν ἑλῆς τῆς Γῆς, δηλαδή ἓνα πλανώμενο ἀστρον ποὺ ἀπορνήθηκε τὴν ἐλευθερίαν τῆς τυχοδιωκτικῆς του τροχιάς στὸ ἀχανές, γιὰ νὰ γυρίσῃ γύρω ἀπὸ τὸν πλανήτη μας και νὰ φωτίσῃ τὴς νύκτες. Τὸ γεγονός αὐτὸ θὰ συνέβῃ περίπου πρὸ 100 χιλιάδων ἐτῶν και θὰ συνωδεύετο ἀπὸ φοβεροὺς κατακλυσμοὺς ποὺ θὰ ἐξηνάγκασαν τὴ Γῆ νὰ πάρῃ τὸ ἐλλειψοειδὲς σχῆμά της ; ἄλλο ἐπακολούθημα τοῦ γεγονότος αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐξαφάνισις τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς στὴ Γῆ.

Μετὰ τὴν ἐξαφάνισις λοιπὸν τῆς Σελήνης θὰ παρουσιασθῇ μίαν νέα φυλὴ ἐπάνω στὴ Γῆ ποὺ θὰ εἶναι ἀνώτερον τῆς σημερινῆς, ὅπως ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὸ ἄλογο, τὸ βῶδι κτλ.

Κι' ὅλα αὐτὰ, ἐπαναλαμβάνομε, σύμφωνα με τὴς διάφορες παραδόσεις τῆς Ἀνατολῆς και τῆς Δύσεως.

Ἡ ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ παρὰ μόνον ὑποθέσεις και νὰ περαιοσθῇ εἰς τὸ νὰ ἀποφαίνεται γιὰ τὸ μέλλον τῆς Γῆς, σύμφωνα με τὰ μέσα τὰ ὁποῖα διαθέτει. Ἀλλὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου νὰ ἐπέλθῃ εἴτε κατὰ τὸν ἓνα εἴτε κατὰ τὸν ἄλλο τρόπο ; ἄλλὰ πότε ; Σὲ δέκα χρόνια ; Σὲ χίλια ; Σὲ χιλιάδες χρόνια ; Δὲν ἔχομε τίποτε.

Κι' ἴσως εἶναι καλλίτερα γιὰ μᾶς νὰ μὴν τὸ μάθωμε ποτὲ αὐτὸ τὸ πράγμα. Τί θὰ εἶχαμε νὰ κερδίσωμε ; Ὁ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

ΑΧ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΜΙΜΗ ΚΑΤΡΙΒΑΝΟΥ

Tempo di Tango

Διό
Με
σαι
τους
ψεύ
αν
τρα
δες
και
σαν
πλη
τις
νέυ
κάν
τρα
δες
ξε
πάν
λο
τα
για
ζεις
παι
ζεις

οι
και
ποιον
γε
βρή
κας
έ
κο
χεις
ροί
κά
τι
δω
εις
με
και
το
μα
τι
δω
εις

που
ο
μα
γέυ
εις
ποιον
πής
λώς
ο
τον
ποιον
δά
δης
α
για
πας
Αχ
γυ
και
κα

Πο
τε
νά
μην
πε
δά
νη
Αχ
γυ
vai
κα
και
τι
έ
ού
δω

κά
νεις
Αχ
γυ
vai
κα
έ
ού
μας
δι
νεις
γλυ
κεις

έ
ού
μας
δι
νεις
πi
κρες
και
πάντα
για
γε
λας

ΡΟΣΣΑ ΧΟΥΓΙΣΟΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΑΡΤΥΡΙΟ

ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟ ΜΑΡΙΝΟ

ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

—'Απ' ἐδῶ δὲν περνᾷ ποτὲ κανεὶς. Ἡ ἐρημος προκαλεῖ πάντα τὸ φόβο. Ἀργότερα θὰ ἔλθουν νὰ σὲ βροῦν οἱ «Κογυότ» τὰ θηρία τῆς ἐρήμου. Πολὺ ἀσχημη συντροφιά, ἔ; Νά, πάρε τὸ πιστόλι μου κι' ἂν μπορέσης γλύτωσε μ' αὐτό.

Καὶ μ' ἓνα ἠχηρὸ καὶ σαρκαστικὸ γέλιο ὁ Σάμ Μπουτλερ ἐβρίξε τὸ πιστόλι του κοντὰ σ' ἐκεῖνο τὸ ὠχρὸ κεφάλι μὲ τὰ ὀρθάνοιχτα μάτια καὶ μὲ τὰ χεῖλη ποὺ ἐξέφραζαν ἀγωνία καὶ πόνο, φόβο καὶ μίσος. Τὸ κεφάλι τοῦ δυστυχικοῦ προεξείχε λίγο ἀπὸ τὸ ἀμώδες ἔδαφος, ἐπάνω στὸ ὁποῖο, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, εἶχαν ξεφυτρώσει χαμόκλαδα σὰν μιὰ μικρὴ ὄασις μέσα στὴν ἐρημο αὐτὴ τοῦ Τεξᾶς. Τὸ σῶμά του ἦταν χωμένο, —σὰν νὰ τὸ εἶχε καταπιῇ ἡ γῆ— μισὶ μὲ τὰ χεῖρα του.

—Σὲ μισῶ, Ντίκ Πήρσον: Πάντοτε σὲ μισοῦσα γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μοῦ κάνεις.—ναί, ναί, τὸ ξέρω, τόκανες χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς. Παρ' ὅλο ποὺ ἡ φύσις σ' ἔκανε τόσο ἀδύνατο, οἱ γυναῖκες σ' εὕρισκαν ὠραῖο, εὐγενικὸ καὶ σὲ φώναζαν «τοιτὴ» καὶ σὺ τίς ἔκανες ὅ,τι ἤθελες. Γιὰ μένα τίποτε: εἶμαι πολὺ χοντρός, πολὺ κακοφτιαγμένος, πολὺ δυνατός. Καὶ σὺ θρискόσουν πάντα μπροστὰ στὰ πόδια μου. Τοῦλάχιστον ἔπρεπε νὰ μοῖ ἀφήσης τὴ Μαίρη. Ἀλλὰ σὺ μοῦ τὴν πήρες αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Τότε ὠρκίστηκα νὰ σὲ ἐκδικηθῶ μὲ τὸν πιὸ φοβερὸ τρόπο!

—Σοῦ ὀρκίζομαι, Σάμ, πῶς ἂν φανταζόμουν...

—Ἐπρεπε νὰ τὸ φανταστῇς!

—Λυπήσου με! λυπήσου τὴ γυναῖκα μου.

Αὐτὰ τὰ λόγια βγήκαν μὲ ἀνέκφραστη ἀγωνία ἀπὸ τὸ σιῆθος τοῦ δυστυχισμένου Ντίκ, τοῦ ὁποίου ὁ Σάμ εἶχε δέσει τὰ πόδια καὶ τὸν εἶχε θάψει ζωντανὸν ἐστὶ, ὥστε νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὴ γῆ, τὸ κεφάλι του μοναχά.

—Τὴ γυναῖκα σου; ἀπάντησε μὲ μίσος ὁ Σάμ. Θὰ πάω ἐγὼ νὸ τὴν παρηγορήσω αὐτὴ τὴ φορὰ!.. Μείνε ἡσυχος ἡ γυναῖκα σου θὰ γίνῃ δική σου. Εἶτε μ' ἀγαπήσῃ, εἶτε ὄχι, ἡ Μαίρη, ἡ Μαίρη σου, θὰ γίνῃ δική μου γιὰ πάντα.

Ἡ Ντίκ ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἓνας βραχνὸς βρυχηθμός ἀπελπισίας.

—Μπράβο! ἐπανελάβε ὁ ἀσπονδὸς ἐχθρὸς του, ἐστὶ θὰ καλέσης πιδὸ σύντομα τὰ ἀγριόσκυλα γιὰ νὰ ἔλθουν νὰ σὲ κατασπαράξουν. Ἀντί, Ντίκ, πάω νὰ βρῶ τὴ Μαίρη σου, τὴ γυναῖκα σου.

Καὶ μ' ἓνα πήδημα, ἀνέβηκε στὸ ἄλογό του κι' ἀπομακρύνθηκε φωνάζοντας σὰν νὰ τοῦ ἔδινε τὸν τελευταῖο χιρρετισμό:

—Σοῦ ἀφήνω τὸ πιστόλι μου! Ἄν μπορῇς, χρησιμοποίησέ το.

Κι' ἐφυγε καλπάζοντας. Σὲ λίγο φάνηκε ἓνα κυγιότ ἀπὸ τὰ πιδὸ ἀγρία θηρία τῆς ἐρήμου τοῦ Τεξᾶς. Στὴν ἀρχή, ἐσέκωσε τὴ μοῦση του ψηλά καὶ μύρισε τὸν ἀέρα. Ὑστερα προχώρησε γρήγορα καὶ σταμάτησε λίγα βήματα μακρὰ ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο κεφάλι, ἐκεῖνο ποὺ μόλις ἔβγαινε ἀπὸ τὴ γῆ καὶ ἐμοιαζε σὰν κάποιος ζωντανὸς καρπὸς τῆς ἀγρίας αὐτῆς ἐρήμου. Μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα ἐπλησίωσε τὸν ἀτυχῆ Ντίκ καὶ τοῦδωσε μιὰ μὲ τὰ νύχια του στὰ μούτρα. Τὸ αἷμα σκέπασε τὸ πρόσωπό του γιὰ τὸ κτύπημα τοῦ ζώου προξένῃς δυὸ τραύματα, ἓνα στὸ μέτωπο καὶ ἓνα ἄλλο στὸ μάγουλο.

Ἡ Ντίκ ἄφησε μιὰ φωνὴ τόσο τρομακτικὴ ὥστε τὸ ἀγριόσκυλο, σὰν νὰ φοβήθηκε, ἔκανε ἓνα μεγάλο πήδημα, πρὸς τὸ πίσω. Τὸ θηρίο ὅμως ἀργίεψε περισσότερο κι' ἄρχισε νὰ κόβῃ βόλτες γύρω ἀπὸ τὴ λεία του. Ἡ Ντίκ τότε καταλαβαίνοντας ὅτι οἱ φωνές του τὸ φόβιζαν, ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζῃ. Ὑστερα, ἓνα ἄλλο ἀγριόσκυλο φάνηκε ἀπὸ μακρὰ κι' ἀργότερα ἓνα τρίτο.

Ἡ Ντίκ ἀντιλαμβανόμενος καταλάβαινε πῶς δὲν θὰ μπορούσε πιά νὰ παλέψῃ. Ἐνοιωθε νὰ τὸν πλησιάσῃ ὁ θάνατος. Τὰ θηρία τὸν περικυκλίζαν καὶ οὐρλιάζαν. Ἀλλὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ μιὰ ἄλλη σιλουέττα θηρίου διεγράφη σὲ μακρυνὴ ἀπόσταση.

—Νά τὸ τέλος μου! μουρμούρισε ὁ δυστυχὴς Σάμ καὶ ἔκλινε τὸ κεφάλι ἀναίσθητος.

Λυπήσου μου... Λυπήσαν τὴ γυναῖκα μου!

γυναῖκα.

Ἀλλὰ ὁ σκύλος δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τὴν ἀκούσῃ. Βρισκόταν μακρὰ γυρεύοντας τὸν ἀφεντικό του.

—Ὅσο κι' ἂν φωνάζῃς—εἶπε ὁ Σάμ μ' ἓνα ἀπαίσιο γέλιο— κανεὶς δὲν θὰ σὲ βοηθήσῃ. Κι' ἂν θέλῃς νὰ τὸ μάθῃς, στὸ λέω. Τὸν Ντίκ ἐγὼ τὸν σκότωσα κι' ὄχι οἱ λησταί.

Ἡ Ντίκ κατέβαλλε μιὰ μεγάλη προσπάθεια νὰ ἀκινήσῃ τὴ Μαίρη, ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἓνα χεῖρ τεττώθηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πατζούρια τοῦ παραθύρου τῆς καλύβας, ἓνα πιστόλι ἐλαμψε στὸ ἀδύνατο φῶς τοῦ δωματίου κι' ὕστερα ἀκούστηκε ἓνας πυροβολισμός. Ἡ Ντίκ ἀνεπήδησε καὶ μὲ μιὰ φωνὴ πόνου ἔφερε τὸ χεῖρ στὸ κεφάλι, στριφογύρισε καὶ σωριάζτηκε στὸ πάτωμα.

—Ἐκανες πολὺ καλά, φίλε μου, νὰ μοῖ ἀφήσης τὸ πιστόλι σου γιὰ ν' ἀμυνθῶ ἀπὸ τὰ ἀγριόσκυλα.—εἶπε μιὰ φωνὴ ποὺ ὁ ἐτοιμοθάνατος δὲν ἐδυσκολεύθηκε ν' ἀναγνωρίσῃ. Οὔτε ἐσὺ οὔτε κι' ἐγὼ σκεφτήκαμε τὸν Μπόμπ τὸ πιστό μου καὶ ρωμαλέο σκύλο ποὺ ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε στὴν ἐρημο, ἔσκαψε γύρω μου καὶ μ' ἔσωσε! Τί λὲς γι' αὐτό, Σάμ;

Ἡ Ντίκ τὸν ἐκύτταξε μὲ μισανοιγμένα μάτια, ἀκόμα γεμάτα μίσος καὶ προσπάθησε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰν ἀπάντησιν. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Ἐξεφύγη ἐγὼ ἀκόμη τὸ μὴ σὸς δὲν εἶχε σβεσθῇ ἀπὸ τὰ γυαλιστερά μάτια του.

στρέψη, ἀνήσυχη μέσα στὴν καλύβα τους κοντὰ στὸ ποταμὸ Γκόρντεν. Οἱ ὥρες περνοῦσαν, αὐξάνοντας διαρκῶς τὴν ἀνησυχία της. Κάθε τόσο ἔτρεχε στὴν πόρτα κι' ἀφουγκραζόταν τοὺς θορύβους τοῦ δάσους, προσπαθώντας νὰ ξεχωρίσῃ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἓνα θόρυβο γνωστό—τὸ βᾶδισμα τοῦ Ντίκ.

Νύχτωσε! Ἡ ἀγωνία ἄρχισε νὰ τῆς λυγίξῃ τὰ γόνατα. Μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα γονάτισε μπροστὰ στὸ μικρὸ ἀγαλματάκι τοῦ Χριστοῦ ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ γωνία τῆς καλύβας καὶ προσευχήθηκε ἱκετεύοντας τὸν οὐρανὸ νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπ' τὸν ἀγαπημένο της κάθε κίνδυνον.

Ἐνῶ σηκώνονταν ἄκουσε δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα.

—Ἐρχομαι, ἀμέσως! φώναξε.

Ἐτρεξε ν' ἀνοίξῃ ἀλλὰ τὴν στιγμὴ ποὺ ἐπiane τὸ σύρτην στάθηκε διστακτικὴ. Ἡ Ντίκ δὲν χτυποῦσε ποτὲ ἐτσι.

Ἐνα ἄλογο χρεμέτισε ἀπ' ἐξῶ. Δὲν ἦταν τὸ γνωστὸ χρεμέτισμα τοῦ ἀλόγου τοῦ ἀνδρός της. Ποιός, λοιπόν, χτυποῦσε τέτοια ὦρα;

—Ἐσὺ εἶσαι, Ντίκ; ρώτησε.

Ἡ σκληρὴ φωνὴ τοῦ Μπουτλερ τῆς ἀπάντησε γρήγορα.

—Ἀνοίξετε θέλω νὰ σᾶς μιλήσω.

—Τί θέλετε; ρώτησε ἡ γυναῖκα ἀνήσυχη, ὁ ἀνδρας μου δὲν εἶναι ἐδῶ.

—Τὸ ξέρω...Γι' αὐτὸν ἦρθα νὰ σᾶς μιλήσω. Ἀνοίξετε.

Ἡ Μαίρη τράβηξε τὸν σύρτην κι' ὁ Σάμ μῆλκε μέσα δένοντας τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του στὸ θυρόφυλλο.

—Ποῦ εἶναι ὁ Ντίκ; ρώτησε ἡ Μαίρη.

—Ὁ ἀνδρας σας δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ποτὲ πιά στὸ σπίτι του...Τοῦ συνέβη ἓνα σοβαρὸ δυστύχημα. Ἐπεσε ἀπὸ τὸ ἄλογό μου καὶ δυὸ λησταί ὤρμησαν ἐπάνω του. Ὁ δυστυχὴς Ντίκ ἐξέπνευσε, μὲ τὸ πρῶτο κτύπημα...ἐγὼ ὅμως, κατώρθωσα νὰ ξεφύγω...

Ἐνῶ μιλοῦσε, πλησίασε τὴ γυναῖκα καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ Μαίρη, μὲ μεγάλο κόπο προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα του ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε καὶ ἄφησε μόνο ἀπεγνωσμένες κραυγές.

—Μπόμπ! ἔλα νὰ ὑπερασπίσης τὴν κυρά σου.

Κανεὶς ὅμως δὲν ἀπαντοῦσε.

—Μπόμπ! Μπόμπ! ἐπανελάβε, δλοένα πιδὸ ἀπελπισμένη ἡ Μαίρη.

Ἀλλὰ πάλι δὲν ἀπαντοῦσε κανεὶς.

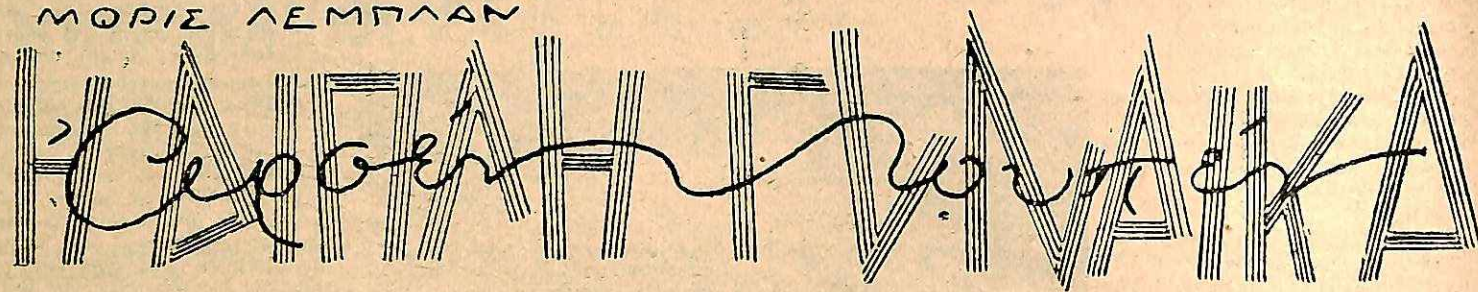
—Ἀθλίε! φώναξε ἡ γυναῖκα ξεσπώντας σὲ κλάμα.

Ἀσυγκίνητος ὁ Σάμ τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἔβριξε ἐπάνω στὸ ντιβάνι.

—Μπόμπ! μουρμούρισε ἀκόμα ἡ νέα

Στὸ μεταξύ ἡ Μαίρη, ἡ γυναῖκα του, τὸν ἐπερμένε νὰ ἐπι-
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΙΜ. ΜΑΡΙΝΟ

(Συνέχεια)

17

Η διπλή γυναίκα.

Για μις ακόμη φορά ο αστυνομικός επιθεωρητής αναγκάσ-
ταν να φύγει άπρακτος. Και η φορά αυτή ήταν δυστυχώς η τελευ-
ταία που το θήραμά του βρισκόταν ακόμη στη διάθεσή του. 'Α-
πό την άλλη μέρα, μόνο ο άνακριτης θα είχε το δικαίωμα να
κάνει έρωτήσεις.

Οι άπογευματινές έφημερίδες διέψευδαν τις πρωινές ειδή-
σεις για τον θάνατο του Βαλιτέζ. 'Ο διαρρήκτης βρισκόταν πάν-
τα σε κρίσιμη κατάσταση, ζούσε όμως ακόμη και οι γιατροί εί-
χαν κάποια άμυδρή έλπίδα ότι θα κατόρθωναν ίσως, να τον
σώσουν.

'Ο Ραούλ κατέβαλλε κάθε προσπάθεια να μεταβιβασθί ή ελ-
δοση αυτή στην Κλάρα. 'Αν ή νέα μάθαινε ότι το θύμα της δεν
είχε πεθάνει, θα άνακτούσε το ήθικό της κι' αυτό ήταν σπου-
δαιότατο στη δύσκολη θέση που βρισκόταν. Δυστυχώς όμως, ή
αυστηρή έπαγρύπνησις του Γκορζερέ έκανε αδύνατη την προσέγ-
γιση οίονδήποτε στο κελλί της κρατουμένης.

'Ο Ραούλ άφού πέρασε δλόκληρη την ήμέρα μέσα σε άνέ-
κφραστη άγωνία και νευρικήτητα ξαναγύρισε το βράδυ στο 'Ωτείγ
και άποσύρθηκε στο δωμάτιό του.

'Αν και κατακουρασμένος, δεν ένοιωθε καμιά διάθεση να
κοιμηθί. 'Ο νοῦς του έτρεξε στην δυστυχισμένη που βρισκόταν
άνυπνους στο στα χέρια των εξαγριωμένων αστυνομικών.

Καθισμένος σ' ένα φωτέγι, μπροστά στο άνοιγμένο παράθυ-
ρο, κύτταζε άφηρημένα έξω, ενώ, κάθε τόσο, οι δυσάρεστες σκέ-
ψεις που βασάνιζαν το μυαλό του τον έκαναν να σφίγγη με λύσσα
τις γροθιές του.

Πόσες ώρες πέρασαν έτσι ; Δεν θα μπορούσε να το ύπολογί-
ση. Σιγά—σιγά ή κίνησις κάτω στον δρόμο, ήσυχασε έντελώς και
ή βαθεία σιγή της προχωρημένης νύκτας άπλώθηκε βαρεία, κα-
ταθλικτική.

Ξαφνικά, στο άμφίβολο μισοσκόταδο διέκρινε την πόρτα του
κήπου να μισανοίγει. Τινάχθηκε όρθιος και κύτταξε προσεκτικά.
Δεν έκανε λάθος !.. 'Ενα χέρι, που μόλις ξεχώριζε το σχήμά του,
ανάμεσα άπ' τα κάγκελα της πόρτας, έσπρωχνε το θυρόφυλλο.

Η πόρτα άνοιξε άργά και μις σκιά πέρασε το κατώφλι και
προχώρησε διστακτική προς το σπίτι.

Θεέ μου !.. ήταν δυνατόν ;
Μ' ένα πήδημα βρόθηκε στο χώλ, κατέβηκε τρέχοντας την
σκάλα κι' άνοιξε την πόρτα.

Η ζωή του Ραούλ—ή ζωή του 'Αρσέν Λουπέν—ήταν γεμά-
τη άπ' τις πιο άπίθανες εκπλήξεις. 'Αλλ' αυτό που αντίκρυζε τό-
ρα στο φως του φεγγαριού δεν είχε τίποτα το φυσικό, καμ-
μις λογική συνοχή γεγονότων δεν θα μπορούσε να εξήγηση, δεν
ήταν καν, όνειρο!

Και όμως δεν ήταν όπτασία. 'Εκεί μπροστά του βρισκόταν ή
Κλάρα—μις Κλάρα πελιδνή, με μάτια φλογισμένα άπ' τον πυρε-
τό, με ροζα βαφεισμένα και σχισμένα, τραγικό ζωντανό φάντασμα,
που τον κύτταζε ίκετευτικά, ζητώντας περισσότερο τον οικότο του
παρά τον έρωτά του.

Η νευρική κρίσις στην όποιαν ξέσπασε το ψυχικό μαρτύριο
ένός συνεχούς είκοσιτετραώρου είχε τώρα υποχωρήσει και την
είχε διαδεχθί ένα σπαρτακτικό και βουβό κλάμμα.

'Ο Ραούλ καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού όπου είχε
ξαπλώσει μισολιπόθυμη την Κλάρα κύτταζε σιωπηλός το γλυκό
γυναίκετο προσώπάκι, που ξαναγύρισε σιγά—σιγά την συνηθισμέ-
νη ήρεμη έκφρασή του.

Μέσ' στο μυαλό του το αίνιγμα είχε λυθί σχεδόν, έμεναν ό-

μως μερικά σημεία σκοτεινά που μόνο ή ίδια θα μπορούσε να
τά διαφωτίσει.

Βλέποντάς την τώρα ήσυχασμένην κάπως αποφάσισε να την
ρωτήση.

—Βλέπεις, άγάπη μου, είπτε, χαϊδεύοντας άσπλά το μέτωπό
της—πού μάς έφερε ή σιωπή σου. 'Αν άπό τόσον καιρό άπεφάσι-
ζες να μιλήσης κανένα άπ' αυτά τα δυστυχήματα δεν θαχε
συμβί.

Η νέα χαμήλωσε το βλέμμα και ένας τελευταίος λυγμός συ-
νεκλόνησε το στήθος της. 'Υστερα με φωνή, ψιθυριστή σχε-
δόν, είπτε.

—Δεν θα σου κούψω τίποτα, Ραούλ, άρχίζοντας άπό την
παιδική μου ζωή που ήταν ζωή ένός δυστυχισμένου παιδιού. 'Η
μητέρα μου, που λεγόταν 'Αρμάνδη Μορέν, με άγαπούσε πολύ...
άλλά ή ζωή που έκανε δεν της άφηνε καιρό να φροντίζη άρεκέτα
για μένα. Μένουμε στο Παρίσι, σ' ένα διαμέρισμα όπου διαρκώς
μπαινόβγαίνε ένας κύριος, φέρνοντας γλυκίσματα, συμπάνιες κι'
άλλα δώρα στη μητέρα μου. 'Ο κύριος όμως αυτός δεν ήταν
πάντα... ό ίδιος και συνέβαινε πολλές φορές ή παρουσία μου να
μην του είναι ευχάριστη. Γι' αυτό τον περισσότερο καιρό μου τον
περνούσα στην κουζίνα μαζί με τους υπηρέτες. Κάποτε φύγαμε
άπ' αυτό το διαμέρισμα και μετακομίσαμε σ' ένα άλλο πιο μικρό
κατόπιν σ' άλλα, όλο και μικρότερα, ώπου, στο τέλος, καταλήξα-
με να περιορισθούμε σ' ένα δωμάτιο.

Σταμάτησε λίγες στιγμές κι' ύστερα συνέχισε πιο σιγά.
—'Η κακόμοιρη ή μητέρα μου ήταν όλη την ώρα άρρωστη.
Τα γηραιά της βήκαν ξαφνικά. Έκανα μόνη μου όλο το νοικο-
κυριό και διάβαζα συγχρόνως, τα βιβλία του σχολείου, όπου δεν
μπορούσα πια να πηγαίνω. 'Η μητέρα μου με κύτταζε με πόνο
που δούλευα, αλλά δεν ήταν σε θέση να κάνει τίποτα για μένα.
Μιά μέρα, που είχε μισοσηκωθί, μου είπτε αυτά τα λόγια που δεν
ξέχασα ούτ' ένα γράμμα τους.

—Πρέπει να μάθης, Κλάρα, μου είπτε, κάθε τί που έχει σχέση με
τη γέννησή σου και να ξέρης το όνομα του πατέρα σου

Την κύτταζε έκπληκτη.
—'Όταν ήμουν ακόμη πολύ νέα, εξακολούθησε, έμενα στο Πα-
ρίσι ως έσωτηρήκη μοδίστρα σε μις οικογένεια. 'Εκεί γνώρισα
έναν κύριο ό όποιος μ' έκανε να τον αγαπήσω και να του παρα-
δοθώ. Γρήγορα όμως έγινε άγρια δυστυχισμένη. 'Ο άνθρωπος αυτός
είχε κι' άλλες έρωμένες και λίγους μήνες πριν γεννηθής μ' έγκα-
τέλειψε. 'Επ' ένα-δυό χρόνια μου έστελνε κάπου—κάπου χρήματα.
'Υστερα έφυγε για το έξωτερικό κι' άπό τότε δεν άκουσα ν' ή-
νεται λόγος γι' αυτόν, ούτε και ζήτησα να τον ξαναϊδώ. 'Ηταν
κάποτε !..

Την ίδια μέρα ή φτωχή μου μανούλα μου ξαναμίλησε για τον
πατέρα μου.

—Λίγο πιο πριν άπό μένα—μου είπτε—είχε έρωμένη μις δε-
σποινίδα που παρέδινε μαθήματα στα σπία—Τάμαθα όλα αυτά
τυχαίως. Τη νέα αυτή την έγκατέλειψε χωρίς να ξέρη ότι ήταν
έγκυος... Σε μις έκδρομή που έκανα, έδω και μερικά χρόνια άπ'
την Ντωβίλ στο Λισιέξ συνάντησα ένα κοριτσάκι ως δώδεκα έτών
που σου έμ ιαζε τόσο πολύ που νόμιζα ότι ήσουν έσύ... Τό λέγαν
'Αντωνίν... 'Αντωνίν Γκωτιέ.

Αυτά ήταν όλα που έμαθα άπ' τη μητέρα μου για την γέν-
νησή μου. Πέθανε χωρίς να μου πη τ' όνομα του πατέρα μου.
'Ημουν τότε δεκαέξ έτών. Ψάχνοντας μέσα στα χαρτιά της, βρήκα
μαζί με μις σημείωση—γραμμένη με το χέρι της—για κάποιο μυ-
στικό συρτάρι του και τον τρόπο που άνοιγε. Δεν έδωσα προσοχή
Πώς θα ζήσω !.. 'Εγίνα χορεύτρια... Πέρασαν μερικά χρόνια...
Γνώρισα τον Βαλιτέζ... Μιά μέρα, που περνούσαμε άπ' την προκυ-
μαία Βολταίρ ό Βαλιτέζ μου έδειξε το μέγαρο του μαρκησιού ντ'
'Ερλεμόν και μου περιέγραψε με θαυμασμό την επίπλωσή του

και ιδιαίτερος ένα γραφείο σε στύλ Λουδοβίκου ΙΣΤ'... 'Ενας
μαρκήσιος... ένα γραφείο... Τό μυαλό μου έτρεξε στην φωτογραφία
που βρήκα στα έγγραφα της μητέρας μου... Μήπως ήταν ό πατέ-
ρας μου ; Σιγά—σιγά γεννήθηκε μέσα μου μις έμμομη ιδέα γι'
αυτό. Δεν είχα όμως κανένα τρόπο να το εξακριβώσω. Πέ-
ρασε καιρός. Κάποια μέρα ό Βαλιτέζ μου έδειξε ένα κλειδί.

—Τό βλέπεις ; μου είπτε. Είναι το κλειδί της έξώπορτας του
μαρκησιού. Τό ξέχασε επάνω στην κλειδαριά και τό πήρα... Πρό-
πει να του τό επιστρέψω» πρόσθεσε μ' ένα διφορούμενο χα-
μόγελο.

Κατόρθωσα να του πάρω το κλειδί χωρίς να με καταλάβη.
'Υστερα άπό ένα μήνα τον συνέλαβε ή αστυνομία. 'Εγώ κατώρ-
θωσα ν' ξεφύγω και κρυβόμουν στο Παρίσι.

—Γιατί δεν πήγαίνες άπ' την πρώτη στιγμή να συναντήσης
τον μαρκήσιο ; ρώτησε ό Ραούλ.

—'Αν ήμουν βέβαιη πως ήταν πατέρας μου θα πή/αινα άμέ-
σως να του ζητήσω προστασία. 'Αφού όμως δεν ήμουν πεπεισμένη
γι' αυτό, έπρεπε πρώτα να εισχωρήσω στο σπίτι του και να ψάξω
στο μυστικό συρτάρι μήπως εύρισκα εκεί άποδείξεις. 'Αρχισα να
τριγυρίζω όλη την ώρα έξω άπ' το μέγαρο. 'Εβλεπα τον μαρκή-
σιο που έβγαίνε, χωρίς να τολμώ να τον πλησιάσω. 'Εμαθα τις
συνήθειές του... γνώρισα τον Κουρβίλ... όλο το προσωπικό... κι'
έσένα, Ραούλ. Είχα τό κλειδί στην τσέπη μου... κι' όμως δεν ά-
πεφάσιζα. 'Η πράξις αυτή ήταν τόσο αντίθετη με τον χαρακτήρά
μου... 'Ενα άπόγευμα συνέβη ένα γεγονός που δεν θα τό ξεχάσω
ποτέ... Θάταν πέντε, περίπου, ή ώρα, όταν είδα ένα ταξι να στα-
ματά μπροστά στο μέγαρο και να βγαίνει άπό μέσα μις νέα με
ταξιδιωτικό κοστούμι. Μόλις την είδα πάγωσα. Δεν υπήρχε άμφι-
βολία ότι ή νέα αυτή ήταν άπαράλλακτη με μένα. Τά ίδια μαλλιά,
τό ίδιο πρόσωπο, ή ίδια σιλουέττα. Είχε βέβαια κάτι τό διαφορε-
τικό άπό μένα στο βάδισμα, στις κινήσεις, στους τρόπους, αλλά
τόσο άνεπαίσθητο, που κανείς δεν θα μπορούσε να τό προσέξη
με την πρώτη ματιά. Θυμήθηκα τότε το κορίτσι που συνήτησε
κάποτε ή μητέρα μου στο δρόμο του Λισιέξ. Μην ήταν τό ί-
διο και τώρα; Μέσ' στη σκέψη μου έκανα τον συνδυασμό των γεγονό-
των. Τό κορίτσι αυτό μου έμοιαζε τόσο καταληκτικά και βυ-
σκόταν σε σκέψεις με τον ντ' 'Ερλεμόν. Αυτό δεν άπεδείκνυε ότι
ό μαρκήσιος ήταν πατέρας και των δυό μας; Τό ίδιο βράδυ χω-
ρίς να περιμένω περισσότερο εισχώρησα στο γραφείο του μακαρίτου
έμαθα στο μυστικό συρτάρι και βρήκα την φωτογραφία της
μαμάς. Τότε βεβαιώθηκα.

—'Ο Ραούλ την διέκοψε.
—Καλά όλ' αυτά. 'Αλλά πότε και ποιός σούδωσε το όνομα
'Αντωνίν;
—'Εσύ... τό ίδιο βράδυ, όταν με συνέλαβες να ψάχνω στο
γραφείο του μαρκησιού. 'Από σένα έμαθα και την επίσκεψη της
'Αντωνίν στο μαρκήσιο. Μου τάλεγες όλ' αυτά και με φώναζες
'Αντωνίν. Τό συμπέρον μου έκανε την στιγμή ήταν να σωπάσω.
'Ενας άνθρωπος με συλλαμβάνει την νύκτα σ' ένα ξένο σπίτι
Δεν ήταν προτιμότερο να τον αφήσω να με
νομίξη γι' άλληνη; . Γιατί να σου έλεγα την
άλήθεια ; 'Εξ άλλου δεν σκεπτόμουν να σε
ξαναϊδώ.

—Κι' έν τούτοις, με ξαναείδες. Γιατί
τότε δεν μου εξήγησες, ότι άλλη ήταν ή
Κλάρα και άλλη ή 'Αντωνίν ;

—Σε ξαναείδα στο «Καζινό μπλέ», όταν
μ' έσωσες. Τότε πια δεν μπορούσα να μιλή-
σω γιατί σε άγαπούσα και ζήλευα... 'Από
την πρώτη στιγμή κατάλαβα ότι δεν άγα-
πούσες έμένα παρά την 'Αντωνίν.
—Τί παράξενο πράγμα! μουμούρισε
ό Ραούλ σκεπτικός. 'Ακόμη κι' εκείνη την
ήμέρα στον σταθμό, ό Γκορζερέ πέρασε
την 'Αντωνίν για Κλάρα. Και προχθές άκό-
μη συνέλαβε την 'Αντωνίν νομίζοντας πως
ήσουν έσύ.

—Τί είπες;.. φώναξε ή Κλάρα μ' ένα
ξαφνικό τρεμούλιασμα. 'Η 'Αντωνίν βρίσκε-
ται στην φυλακή ;

—Δεν ξέρεις τίποτα, βλέπω, άπ' όσα έ-
γιναν !.. Μισή ώρα μετά τη φυγή μας, ή
'Αντωνίν περνούσε άπ' την προκυμαία Βολ-
ταίρ, πηγαίνοντας ίσως, στο μαρκησιού. 'Ο
αστυνομικός επιθεωρητής Φλαμάν την συνέ-
λαβε, την παρέδωσε στον Γκορζερέ και τό-
ρα βρίσκεται σιά κρατητήρια της δικαστι-
κής αστυνομίας, όπου την βασανίζουν με τις
άνακρίσεις, πεπεισμένοι ότι έχουν να κάνουν

με την Κλάρα.

—'Η νέα τινάχθηκε επάνω κι' άρχισε να ντύνεται με πυρετώ-
δεις κινήσεις.

—Τί κάνεις εκεί ; ρώτησε ό Ραούλ, έκπληκτος. Πού έτοιμά-
ζεσαι να πäs ;

—Θά πάω να την ελευθερώσω. Δεν μπορώ να τό άνεχθώ να
βρίσκεται στη φυλακή αντί για μένα.

—'Ο Ραούλ έσκασε στα γέλια. Γελώντας πάντα την υποχρέωσε
να ξαναπλησιάσει.

—Είσαι κουτή !.. της είπτε εύθυμα. Ξέρεις τί θα σου πη ό
Γκορζερέ μόλις φθάσης εκεί κάτω και του εξηγήσης ότι πήγες για
να πάρης τη θέση της άλλης ; Θά σου άπαντήση «Την νέα την
άφήσαμε γι'ατί έγινε λάθος,άλλά... μις κι' ήρθατε, περάστε μέσα,
άγαπητή δεσποινίς.»

—'Οχι, Ραούλ, διαμαρτυρήθηκε ή νέα. 'Ισως ν' άργήση ν'
άποδειχθί ή αλήθεια κι' έν τώ μεταξύ, ή δυστυχισμένη θα βρί-
σκεται στη φυλακή. Πρέπει να πάω !.

—Κοιμήσου καλλίτερα. Αυτό θα σε ώφελήσει χωρίς να βλά-
ψη κανέναν.

Περίμενε ώπου να την δη ν' άποκοιμηθί και τότε έτοιμά-
σθηκε να κάνει κι' αυτός τό ίδιο.

Πλάγιασε κι' άποκοιμήθηκε χωρίς να μπορέση να εξηγήση
μις άπορία που γεννήθηκε ξαφνικά στο μυαλό του.

Γιατί ή 'Αντωνίν δεν άπεκάλυπτε την αλήθεια, πράγμα που
θά της ήταν τόσο εύκολο ;

Μόλις έύπνησε το πρωί έτρεξε στο τηλέφωνο και παρήγγειλε
σε κάποιον άνθρωπό του να φροντίση να μεταβιβασθί στην
'Αντωνίν τό εξής σημείωμα.

—Δεσποινίς, Σας εύχαριστώ γις την σιωπή. Χωρίς άμφιβολία
ό Γκορζερέ θα σάς είπτε ότι έχω συλληφθί και ότι ό Γκραν Πωλ
είναι νεκρός. Ψέμματα... 'Όλα πάνε θαυμάσια... Τώρα μπορείτε
να μιλήσετε και να ελευθερωθίτε. Σας παρακαλώ να μη ξεχάσετε
τό ραντεβού μας της 3ης 'Ιουλίου στον πύργο Βολνίξ. Ρ.

'Υστερα φώναξε τον Κουρβίλ.

—Νά έτοιμασθί το μεγάλο αυτοκίνητο,είπτε να δεθούν τα μπασού-
λα και να μαζεθούν όλα τα χαρτιά γιατί προμηνύεται θύελλα.
Μόλις ή μικρή σηκωθί το σπίτι θ' άδειάσει.

18

Ο Γκορζερέ τρελλαίνεται

'Ο αστυνομικός επιθεωρητής στάθηκε ξαφνιασμένος στο κατώ-
φλι του κρατητηρίου καθώς αντίκρυσε την 'Αντωνίν να τον κυ-
τάζει γελαστή και με ύψος φιλικό. Και πόσο ακόμη μεγαλείτερη
έγινε ή έκπληξις του όταν άκουσε τη νέα να του λέη με τη γλυκύ-
τερη φωνή.

—Κύριε επιθεωρητά, είμαι στη διάθεσή σας. Δεδομένου ότι
σε λίγες ώρες θα είμαι ελεύθερη δεν θέλω να χωρισθούμε σαν
έχθροι.

Μις ιδέα πέρασε άπ' το μυαλό
του Γκορζερέ. Κύτταξε τη νέα κα-
τάματα.

—'Επικοινωνήσατε, μήπως, με τον
Ραούλ ; ρώτησε. Μήπως αυτός σάς υπο-
σχέθηκε να σάς σώση.

Περίμενε πως θ' άκούση ζωηρές δια-
μαρτυρίες. 'Απ' εντίας ή νέα χαμογε-
λούσε μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

—'Ισως... Δεν είναι αδύνατον... 'Ο άν-
θρωπος αυτός είναι παντοδύναμος.

'Ο Γκορζερέ έρεθίστηκε.

—'Οτι κι' αν είναι,ζαυτό δεν έμπο-
δίξει να σε κρατώ τώρα. Κλάρα και να
σε βεβαιώσω ότι είσαι ίχαιμένη...

—Θά σάς παρακαλέσω, τον διέκοψε
ή νέα να μη με ξαναπλήξε «Κλάρα». 'Ο
νομάζομαι 'Αντωνίν.

—Κλάρα ή 'Αντωνίν τό ίδιο κάνει.

—Γιά σς, κ επιθεωρητά, αλλά στην
πραγματικότητα.

—'Όστε Κλάρα δεν ύπάρχει ;...

—'Υπάρχει, αλλά δεν είμαι έγώ...

'Ο Γκορζερέ άρχισε να γελά.

—Νά και νέα συστήματα ύπερασπί-
σεως. 'Όστε δεν ήσουν έσύ εκείνη που
παρακολούθησα στο σταθμό Σαιν Λαζάρ.

—'Εγώ ήμουν.

—'Εσύ δεν ήσουν, κατόπιν, στο δια-
μέρισμα του Ραούλ ;...

Η Κλάρα άνοιξε σιγά—σιγά την πόρ-
τα του κήπου.

—Μάλιστα!...
—Και σὸ ἐρεῖπια τοῦ Βολνίκ ;...
—Ναί...
—Ἐ τότε... πού νά πάρ' ὁ διάβολος !... Ποιὰ εἶναι μπροστά μου αὐτὴ τὴ στιγμή;
—Ἐγώ.
—Λοιπὸν ;

—Λοιπὸν δὲν εἶμαι ἡ Κλάρα γιατί... ἐγὼ δὲν εἶμαι ἡ Κλάρα. Ἀκούστε κ'. Ἐπιθεωρήτῃ. Ἄν δὲν μίλησα ὥς τώρα ἦταν γιατί δὲν ἤθελα νὰ φέρω σὲ δύσκολη θέση τὸν ἄνθρωπο πού με ἔσωσε ἀπὸ τὴν ἀνεξήγητη καταδίωξή σας δυὸ φορὲς τὴν πρώτη μέρα καὶ μιὰ τρίτη στὸ Βολνίκ.

—Καὶ μιὰ τετάρτη στὸ «Καζινὸ μπλέ» γιατί τὴν ἔξηνās αὐτὴν;
—Ἄ ὄχι φώναξε ἡ Ἀντωνίν, γελώντας. Ἀὐτὸ εἶναι ὑπόθεσις τῆς Κλάρας, ὅπως δουλειὰ ἐκείνης εἶναι καὶ ὁ τραυματισμὸς τοῦ Γκράν Πώλ.

Ἡ Γκορζερέ ἔνοιωσε τὸ μυαλό του νὰ σαλεύη, καθὼς ἄρχιζε νὰ μαντεύη τὴν ἀλήθεια.

—Τὰ πράγματα εἶναι εὐκόλο νὰ ἐξακριβωθοῦν, εἶπε σοβαρὰ τὴν ἡμέρην. Ἀφ' οὗτου ἦρθα στὸ Παρίσι μὲν σὴν πανσιὸν «Τὰ δυὸ περιστερία» πού βρίσκεται σὴν λεωφόρο Κλισύ. Τὴν ὥρα πού ὁ Γκράν Πώλ τραυματίσθηκε—στὶς ἔξι δηλαδὴ τὸ ἀπόγευμα—ἐγὼ συνωμολοῦσα ἀκόμη μετὰ τὴν διευθύντρια τῆς πανσιὸν. Μπορεῖτε νὰ τὴν ρωτήσετε καθὼς ἐπίσης καὶ τὸν μαρκήσιο ντ' Ἐρλεμόν πού ἔρχεται σήμερον ἀπ' τὸ ἐξωτερικόν. Ὅταν μετὰ σὺ λάβατε πῆγαινα νὰ εἰδοποιήσω τοὺς ὑπηρετὲς γιὰ τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ.

Ἡ Γκορζερέ ἐτοιμαζόταν νὰ ἀπαντήσῃ, ὅταν ξαφνικὰ, μῆλκε ἕνας ἀστυνομικὸς καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι τὸν ζητοῦσε ὁ διευθυντῆς τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας.

Στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ περιέμενε τὸν Γκορζερέ μιὰ καινούργια ἐκπληξίς.

Ἡ προϊστάμενός του τοῦ ἔκανε παρατηρήσεις γιὰ τὴν ἀδικαιολόγητη σύλληψη τῆς Ἀντωνίν γιὰ τὴν ὁποίαν διεμαρτυρήθη ἐντόνιστα ὁ μαρκήσιος ντ' Ἐρλεμόν πού βρισκόταν κι' αὐτὸς ἐκεῖ.

Ἡ Γκορζερέ, μόλις συγκρατώντας τὸ θυμὸ του, παρεκάλεσε τὸν διευθυντὴ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ υποβάλῃ μερικὰς ἐρωτήσεις στὸν μαρκήσιο, ὁ διευθυντῆς δὲν ἔφερε ἀντίρρηση κι' ὁ ἐπιθεωρητῆς πλησίασε τὸν Ἐρλεμόν.

—Ὡστε κ'. μαρκήσιε, εἶπε, δὲν ἔχετε ἰδέα ἀπὸ τὸ δρῆμα πού ἔγινε σπῆτι σας. Δὲν ξέρετε τὸν Γκράν Πώλ, δὲν ξέρετε τὴν Κλάρα.

—Ξέρω τὴν Ἀντωνίν. Δὲν ξέρω καμμιά Κλάρα ἀπὸ τῆς ἡσυχίας ὁ μαρκήσιος.

—Καὶ ἡ Ἀντωνίν δὲν εἶναι ἡ Κλάρα.

Ἡ μαρκήσιος σήκωσε τοὺς ὄμους.

—Μιὰ ἐρώτησις ἀκόμη. Ὅταν εἴχατε πάει στὸ Βολνίκ μετὰ τὴν Ἀντωνίν τί πῆγατε νὰ κάνετε;

—Τί ἐρωτήσεις εἶν' αὐτὴ !... Πῆγα ὡς ἰδιοκτῆτης τοῦ πύργου. Τὸν εἶχα ἀγοράσει πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν.

Ἡ Γκορζερέ τοῦ ἔριξε μιὰ ματιά κι' ὕστερον πλησιάζοντας τὸν διευθυντὴ τοῦ εἶπε κάτι ψιθυριστά. Ὁ διευθυντῆς σηκώθηκε ἀμέσως κι' ἀκολούθησε τὸν Γκορζερέ σὴν ἄλλη γωνία τῆς σίθουσης.

—Κύριε διευθυντά, ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἀνακατεμμένοι σὲ κάποια βρωμιόδουλειά πού δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ τὴν καθορίσω. Βρῆκα σήμερον στὸ σπῆτι πού ἔμενε ὁ Γκράν Πώλ, μιὰ βαλίτσα πού περιεῖχε γράμματα, σημειώσεις καὶ διάφορα ἔγγραφα τοῦ διαρρηκτοῦ. Ἀκόμη δὲν τὸ ἐξέτασα ὅλα, ἀλλὰ ἀπὸ μερικὰ πού διάβασα ἀνεκάλυψα ὅτι τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Γκράν Πώλ εἶναι Βαλιτέζ. Βαλιτέζ ἐπίσης ἦταν καὶ τὸ οἰκονομικὸ ὄνομα τῆς Ἐλισάβετ Ὁρναίν ἡ ὁποία ὅπως φαίνεται ἀπὸ κάτι ἐπιστολὰς τοῦ διαρρηκτοῦ ὑπῆρξε ἐρωμένη τοῦ μαρκησιό. Σημειώστε ὅτι ὁ ντ' Ἐρλεμόν καὶ ὁ Βαλιτέζ βρισκόνταν σὲ στενὲς σχέσεις ἀπὸ πολλὴν καιρὸ κι' ὅλη τὴν ὥρα ὁ δεύτερος μπαινόβγαυινε στὸ σπῆτι τοῦ πρώτου. Μένει τώρα ὁ Ραούλ πού ἐμφανίζεται ξαφνικὰ. Γι' αὐτὸν μοῦ φαίνεται πὼς θάχω σὲ λίγο πολὺ σοβαρὰ πράγματα νὰ σᾶς πῶ.

Ἡ ἀστυνομικὴ διευθυντῆς ἔμεινε γιὰ λίγο, σκεπτικὸς.
—Δυστυχῶς, εἶπε κατόπιν δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε. Οὔτε ἀποδείξεις ἔχομε οὔτε καμμιά σαφὴς κατηγορία μπορεῖ νὰ διατυπωθῇ. Ἡ Ἀντωνίν θὰ ἀποφυλακισθῇ... Φροντίστε ὅμως νὰ τοὺς ἐπιτηροῦν ὅλους.

Ἡ διευθυντῆς ξαναγύρισε στὸ γραφεῖό του καὶ ἀνήγγειλε στὸν μαρκήσιο ὅτι ἡ νέα ἦταν ἐλεύθερη καὶ ὅτι μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ τὴν συνοδεύσῃ.

Ἐναν ἀστυνομικὸς ὠδήγησε τὸν ντ' Ἐρλεμόν στὸ κελλί ὅπου ἐκρατεῖτο ἡ Ἀντωνίν. Μόλις ἡ νέα τὸν εἶδε ἔπεσε σὴν ἀγκαλιά

του γελώντας καὶ κλαίοντας ἀπὸ χαρὰ.

Ἐπὶ ὅσον ἀπὸ δυὸ ὥρες ὁ Γκορζερέ ἔμπαινε σὰν τρελλὸς στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ. Κρατοῦσε σὰν χέρια του ἕνα χαρτί καὶ ἀσυνάρτητες φράσεις ἔβγαλιναν ἀπ' τὸ στόμα του.

—Τί τρέχει ;... τί συμβαίνει ;... ρώτησε ὁ διευθυντῆς κατάπληκτος.

—Διαβάστε ! φώναξε ὁ Γκορζερέ, δίνοντάς του τὸ χαρτί πού κρατοῦσε. Βρέθηκε σ' ἕνα σημειωματάριο τοῦ Γκράν Πώλ.

Ἡ διευθυντῆς πῆρε τὸ σημείωμα καὶ διάβασε.
«Διευθυνσις τοῦ Ραούλ, λεωφόρος Μαρὸκ ἀρ. 22. Ὡτέϊγ... Ὑποπτεύομαι ὅτι ἔχει μιὰ μυστικὴ ἔξοδο ἀπὸ ἕνα γκαράζ... Γιὰ μένα ὁ Ραούλ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπ' τὸν Ἀρσὲν Λομπὲν... Πρέπει νὰ ἐξακριβωθῇ αὐτό.»

—Μὴν καθυστερῆτε διόλου ! εἶπε ὁ διευθυντῆς μόλις τελείωσε τὴν ἀνάγνωσι τοῦ σημειώματος. Πάρτε ὅσους ἄνδρες θέλετε καὶ τρέξτε στὸ Ὡτέϊγ.

Ἡ Γκορζερέ δὲν περιέμενε νὰ τοῦ ἐπαναλάβουν τὴν διαταγή. Ὁρμήσε ἔξω καὶ σὲ λίγες στιγμὰς δυὸ αὐτοκίνητα γεμάτα ἀστυνομικοὺς ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ὁποίων βρισκόταν ὁ Γκορζερέ, ἔτρεχαν μετὰ ἀναπτυγμένη ὀλη τους τὴν ταχύτητα πρὸς τὸ Ὡτέϊγ.

19

Ἀούστεριτζ ἡ Βατερλώ ;..

Ἡ φωνὴ τοῦ Ραούλ, ὁ ὁποῖος τηλεφωνοῦσε σὲ κάποιον ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ἔκπληξε τὴν Κλάρα.

Ἡ νέα πῆδηξε ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς κι' ἔτρεξε ν' ἀνοιξῇ τὴν πόρτα.

—Σὲ ποιὰν τηλεφωνοῦσε; ρώτησε μ' ἀγωνία, βλέποντάς τον νὰ κλείνῃ τὸ τηλέφωνο βιαστικά. Ἀκουσα τὸ ὄνομα μιὰς «Ὀλγας».

—Ἄ ! ἔκανε ἐκείνος ἀδιάφορα. Τηλεφωνοῖσα σὲ μιὰ γρη῏ ἐξαδελφὴ μου γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω τώρα πού φεύγω ἀπ' τὸ Παρίσι.

—Φεύγουμε ;..

—Ναί !.. ναί ! Τρέξε ἐτοιμάσου ! Καλλιτέρα ν' ἀπομακρυνθοῦμε. Δὲν ξέρει κανεὶς τί γίνεται.

Τὸν κύτταξε ἀνίσχυρη.

—Φοβάσαι κανένα κακὸ ; ρώτησε.

—Τώρα ἀρχίζω.

—Τί ;

—Τίποτα καὶ ὅλα.

Ἡ Κλάρα κατάλαβε ὅτι τὰ πράγματα ἦσαν σοβαρὰ κι' ἔτρεξε νὰ ντυθῇ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ραούλ ξεδίπλωνε τὴν ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα, πού πῆρε ἀπ' τὸν Κουρβίλ ὁ ὁποῖος μῆλκε ἐκείνη τὴν στιγμή.

—Ὅλα πᾶνε θαυμάσια.. μουρμούρισε, ἀφοῦ ἔριξε μιὰ γρηγορή ματιά σὲς εἰδήσεις. Τὸ τραῦμα τοῦ Γκράν Πώλ θὰ γιαντριεῖ, ἀλλὰ ὁ ἴδιος δὲν θὰ εἶναι σὲ κατὰστασι νὰ μιλήσῃ πρὶν περᾶσι μιὰ ἑβδομάδα... Ὁ Ἀράμπς δὲν κατέθεσε τίποτα νεώτερον σὴν ἀνάκρισι.

—Καὶ ἡ Ἀντωνίν ;

—Ἐλεύθερη ! ἀπῆντησε μετὰ μιὰ λέξη ὁ Ραούλ.

—Τὸ γράφουν οἱ ἐφημερίδες ;

—Ναί. Ἡ κατὰθεσις τοῦ μαρκησιό θεωρήθηκε ἀρκετὴ καὶ τὴν ἄφησαν ἐλεύθερη.

Ἡ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν τόσο κατηγορηματικὸς, ὥστε ἐκείνη πείσθηκε.

Ἡ Ραούλ γύρισε πρὸς τὸν Κουρβίλ.

—Κύτταξε μήπως ἐσχάσαμε τίποτα ἐδῶ; ρώτησε.

—Ἀπολύτως τίποτα, κύριε.

—Κάνε μιὰ τελευταία ἐπιθεώρηση, γέρο μου. Καὶ μὴν ξεχνᾶς ὅτι τὸ νέο μας κέντρο εἶναι σὴν νησίδα Σαίν Λουί.. Θὰ τὸ ξαναποῦμε, ἀλλοστε σὲ λίγο κοντὰ στὸ αὐτοκίνητο.

Ἡ Κουρβίλ βγῆκε καὶ ὁ Ραούλ ἔκανε κι' αὐτὸς μιὰ ἐπιθεώρηση στὸ σπῆτι γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τίποτα τὸ ὑποπτό δὲν εἶχε μείνει.

Ξαναγυρίζοντας ὕστερον ἀπὸ λίγο, ἀκουσε τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου. Ἐτρεξε καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικόν.

Ἦταν ὁ Κουρβίλ τοῦ ὁποῖου ἡ ἑξαλλή φωνὴ ἀκούγόταν σὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ ὁσφρατοῦ.

—Ἡ Γκορζερέ καὶ δυὸ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ !.. Τοὺς εἶδα ἀπὸ μακρὰ ὅταν βγῆκα !.. Καβάλησαν τὸ κιγκλίδωμα τοῦ κήπου... Σᾶς τηλεφωνῶ ἀπὸ κάποιο καφενεῖο.

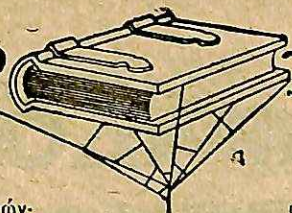
(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὸ Περὶθώριον τῆς Ἱστορίας

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΕΝΟΣ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

«Ἀφήστέ με λοιπόν!», εἶπε ἐν τέλει ἡ νέα, προσπαθώντας νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δυὸ ἀνθρώπων πού τὴν κρατοῦσαν. «Ἀφήστε» με! Οἱ δυὸ φρουροὶ πού τὴν εἶχαν ὠδήγησε ἔως ἐκεῖνο τὸ ὑπόγειο, περνώντας πολλοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους καὶ μυστικὰς σκάλες, ὑπῆκουσαν. Καὶ τοῦτο ὄχι γιατί τὸ ἤθελε ἡ νέα, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶχαν φθάσει στὸ μέρος ὅπου ἔπρεπε νὰ τὴν ὠδηγήσουν. Ἡ συλλήφθεῖσα κύτταξε γύρω της καὶ τὰ ὠραία γυμνάσια μᾶτια της πῆραν μιὰν ἐκφρασι τρόμου.

—Τί ζητᾶτε λοιπὸν ἀπὸ μένα ; Γιατί μ' ἐφέρατε ἐδῶ ; Κανεὶς δὲν ἀπῆντησε. Στὸ φρικτὸ ὑπόγειο δὲν ὑπῆρχε κανεὶς. Ἀλλὰ σὲ λίγο μιὰ μεγάλῃ πόρτα ἀνοιξε καὶ παρουσιάστηκε μιὰ γυναίκα τῆς ὁποίας προηγούμεντο τέσσαρες μεγαλόσωμοι φρουροὶ, ἐνῶ ἄλλοι τρεῖς ἱππῶνται μῆλκαν εὐθύς ἀπὸ πίσω της. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κατάγλωμο, εἶχε μύτη γαμψή, καὶ μᾶτια στεφανωμένα ἀπὸ ρυτίδες βαθεῖες.

Μιὰ μεγάλῃ κόκκινῃ περρούκα, ὁλόγουρη, ἔφευγε ἐπάνω σὲ ῥάχη της καὶ τὴν ἔκανε πρὸς ἀπαισία. Τὰ φρεσμά της ἦσαν πλούσια καὶ τὰ κοσμήματά της πρωτοφανή.

Μέσα στὸ ὑπόγειο ἐκεῖνο οἱ φρουροὶ ὑπεκλίθησαν τρεῖς φορὲς ὡς τῇ γῇ, προστάτ' ἐκείνη τὴν γυναίκα: ἦταν ἡ βασίλισσα. Ἡ Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας κατέβηκε ἤρεμα μερικὰ σκαλοπάτια καὶ πῆγε νὰ καθίσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα πού ἦταν τοποθετημένη σὲ γωνία τοῦ ὑπογείου. Ὑστερον ἔριξε μιὰ διαπεραστικὴ ματιά σὲ τὴν νέα πού στεκόταν μπροστὰ της τρομοκρατημένη. Ἐνα μικρὸ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στὴ χεὶλ τῆς ἔκανε νεῦμα καὶ οἱ τέσσαρες ἱππῶνται παρετάχθησαν πλάγι της. Σ' ἐκεῖνο τὸ ὑπόγειο ἡ σκληρὴ βασίλισσα κατεδίκασε μόνῃ της τοὺς ἐχθρούς της οἱ ὅποιοι στανιώματα ἀπέφευγαν τὸν θάνατο.

—Ὄνομάξεσαι Μαργαρίτα Ντυπρατ, ἂν δὲν κάνω λάθος. Κι' εἶσαι Γαλλίς ὑπῆκοος ;

Ἡ νέα κατέβασε τὸ κεφάλι χαρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

—Λοιπὸν—εἶπε ἡ βασίλισσα, θυμωμένη—ἡ εἰδήσις ὅτι ὑπάρχει συνωμοσία ἐναντίον μου, προμελετημένη ἀπὸ μερικοὺς προδότες, ἐφθασε ὡς τ' αὐτιά μου. Καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι σὺ, Μαργαρίτα Ντυπρατ, γνωρίζεις πολὺ καλά...τὸν ἀρχηγὸ τῆς συνωμοσίας. Γι' αὐτὸ ἔστειλα δυὸ ἐμπιστοὺς μου νὰ σὲ συλλάβουν, γι' αὐτὸ βρίσκεσαι ἐδῶ καὶ μόνον ἀνὰ μαρτυρήσεις τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ θὰ σώσης τὴν ζωὴ σου καὶ θὰ σοῦ δοθοῦν χρήματα καὶ διαβατήριον γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃς σὴν πατρίδα σου.

Ἡ Μαργαρίτα ἔμεινε ἀκίνητη, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τίποτε.

Ἡ Ἐλισάβετ χτύπησε τὸ πόδι της κάτω, κατακόκκινῃ καὶ θυμωμένη.

—Ἀκουσε; Ποιὸ εἶναι λοιπὸν τ' ὄνομά του;

—Κάνετε λάθος, Μεγαλειότητά, ἐγὼ δὲν ξέρω κανέναν, στὸ Λονδίνον. Βρίσκομαι ἐδῶ ἀπὸ δυὸ μῆνες μονάχα.

—Ἀρκετὸς καιρὸς γιὰ νὰ ἀναπτύξης σχέσεις μ' ἕναν ἄνθρωπο τοῦ ὁποῖου θὰ μοῦ πῆς τὸ ὄνομα.

—Ποτέ!—ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλ τῆς νέας.

Ἡ βασίλισσα χαμογέλασε ἱκανοποιημένη.

—Ὡστε ὁμολογεῖς ὅτι τὸ ξέρεις!

—Καὶ τί μ' αὐτό; Δὲν εἶμαι ἐλεύθερη νὰ κάνω ὅ,τι θέλω;

—Φυσικά, ἐφ' ὅσον οἱ πράξεις σου δὲν κατευθύνονται ἐναντίον τῆς ἰγγλικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς βασιλείας. Γιὰ τελευταία φορὰ πᾶς αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ θὰ σώσης τὴν ζωὴ σου.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἀπῆντησε. Ἡ Ἐλισάβετ ὕστερον ἔκανε ἕνα νεῦμα στοὺς φρουροὺς κι' ἐκεῖνοι ἐπῆραν ἀμέσως τὴν νέα καὶ χάθηκαν πίσω ἀπὸ μιὰ μικρὴ μυστικὴ πόρτα ἡ ὁποία ἐ-

φευγε σὴν αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων. Σιωπὴ βαρεῖα καὶ ἀπόλυτη ἐβασίλευσε γύρω ἀπὸ τὴν Ἐλισάβετ. Ὑστερον ἀκούστηκε μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ κι' ἄλλη ἀκόμα, κι' ἄλλη.

Ἡ Ἐλισάβετ εἶπε στὸν ἱππότη πού στεκόταν κοντὰ της:

—Νομίζετε πὼς θὰ ὁμολογήσῃ;

—Δὲν ἀμφιβάλλω—ἀπῆντησε ὁ σερ Ρόμπερτ Ντουντλεϋ.

Ἡ ἱππότης αὐτὸς ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸ ἦταν ὑπασπιστῆς τῆς βασιλείας κι' ἔτρεφε τὴν ἐλπίδα πὼς μιὰ μέρα θὰ τὸν παντρευόταν. Ἐλέγετο μάλιστα ὅτι εἶχε σκοτάσει τὴν γυναίκα του γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐλευθερίαν του καὶ νὰ τὴν παντρευτῇ. Μὰ ἡ Ἐλισάβετ δὲν ἦταν ὑπὲρ τοῦ γάμου.

Οἱ φωνὲς ἐξακολουθοῦσαν. Ἡ βασίλισσα εἶχε διατάξει νὰ περάσουν τὴ Μαργαρίτα ἀπ' ὅλα τὰ βασανιστήρια, μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε ἐπινοήσῃ αὐτὴ ἡ ἴδια. Τέλος οἱ φωνὲς ἔπαψαν κι' ἕνας φρουρὸς παρουσιάστηκε.

—Μεγαλειότητά, ἡ νέα ὁμολόγησε.

—Ἄ! ἔκανε ἐκείνη. Ποῦς εἶναι λοιπὸν;

—Ὁ σερ...Κάρλ Μπλόουντ.

Ἡ Ἐλισάβετ ὅταν ἀκουσε αὐτὸ τὸ ὄνομα χλώμισε, κλονίστηκε κι' ἐμουρμούρισε:

—Δὲν εἶναι δυνατόν...ὁ Μπλόουντ...αὐτός! Ὅχι, ὄχι. Ὁδηγηστε μπροστὰ μου τὴ νέα.

Ἡ Μαργαρίτα ἦταν ἀγνώριστη καὶ τὴν μετέφεραν στὰ χέρια γιατί τὰ πόδια της ἦσαν αἰμόφυρτα. Ἐνα ἀνέκφραστο μῖσος διαβαζόταν στὰ μᾶτια της, μαζί με τὸ φόβο.

—Ἐπανάλαβε λοιπὸν τὸ ὄνομα πού πρόφερες—τὴν διέταξε.

—Ἀχ! γιατί νὰ ὑποστῶ ἕνα τέτοιο μαρτύριον; Γὸ εἶπα, μοῦ τὸ ἀρπάξατε καὶ τώρα σκοτώνέτέ με! Τί θέλετε ἄλλο ἀπὸ μένα;

—Μὰ εἰπετε ἀκριβῶς...Κάρλ Μπλόουντ;

Ἡ Μαργαρίτα κατένευσε μετὰ θυμὸ, ὕστερον, μ' ἕνα νεῦμα τῆς βασιλείας, ἡ τραγικὴ σάλα ἀδειασε κι' ἔμεινε μόνον ἡ Ἐλισάβετ μετὰ τὸν Ρόμπερτ Ντουντλεϋ. Αὐτὸς στεκόταν μετὰ χαμηλωμένα τὰ μᾶτια, ἴσως γιὰ νὰ μὴν δεῖξῃ τὴν χαρὰ πού αἰσθανόταν. Μὰ πράγματι, ἀπὸ πολλὴν καιρὸ μισοῦσε τὸν Κάρλ Μπλόουντ, τὸν ὠραῖο ἐκεῖνο νέο πού ἀγαποῦσε ἡ βασίλισσα! Τώρα ὅμως...

—Εἶναι πρωτόκουστο—εἶπε τέλος ἡ Ἐλισάβετ—ὅτι αὐτός, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ πιστοὺς μου αὐλικούς συνωμοτεῖ ἐναντίον μου. Ἰσως ὅμως ἡ νέα νὰ εἶπε ψέμματα!

—Γιατί, Μεγαλειότητά; Ἄν ἐνθυμῆσθε, ἐγὼ σᾶς ἐπέστησα τὴν προσοχή σας, σ' αὐτὸν τὸν κομψὸν νέον καὶ σᾶς εἶπα πὼς θὰ σᾶς προδόσῃ μιὰ μέρα. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν τιμωρήσετε μετὰ θάνατο.

Ἡ Ἐλισάβετ κατέβασε τὸ κεφάλι. Ὑστερον σηκώθηκε καὶ ἀπεσώθη στὰ διαμερίσματά της ἀφήνοντας τὸν Ντουντλεϋ γεμάτον ἐλπίδες. Μετὰ δύο ἡμέρες, ὁ σερ Κάρλ Μπλόουντ, ἐκλήθη στὰ ἀνάκτορα κι' ὕστερον ἀπὸ μιὰ μυστικὴ συζήτηση, μετὰ τὴν βασίλισσα πού δὲν ἐγνώσθη ποτέ, ὁ νέος δὲν ξαναπαρουσιάσθη στὰ ἀνάκτορα. Ἡ βασίλισσα δὲν τὸν κατεδίκασε. Ὅσο γιὰ τὴ Μαργαρίτα ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Ἀγγλικὸν ἔδαφος καὶ νὰ γυρίσῃ σὲ τὴν Γαλλίαν, ὅπου ὁ Μπλόουντ τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τὴν ἀκολουθοῦσε. Ἀλλὰ τὴν ἐγκατέλειψε γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Λονδίνον. Ἡ βασίλισσα ἐν τῷ μεταξύ, βρῆκε προηγορίαν στὸν κόμητὰ τοῦ Ἑσσεξ. Ὁ Μπλόουντ γιὰ νὰ ξανακερδίσῃ τὴν ἀγάπην τῆς ἐπρόκάλυψε σὲ μονομαχίαν τὸν Ἑσσεξ κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι τραυματίσθησαν σοβαρὰ. Τὸ τέχνασμα ἐπέτυχε καὶ μόλις ὁ Μπλόουντ ἀνέβηκε ἡ Ἐλισάβετ τὸν κάλεσε πάλι κοντὰ της.

Οἱ ἱππῶνται μῆλκαν ἀμέσως.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΕΡΑ ΑΙΤΙΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

«Άλλοι εγκληματούν εξ ανάγκης, άλλοι από συμφέρον και μερικοί από τρέλα. Άλλ' υπάρχουν και άλλοι που διαπράττουν ένα κακούργημα από άνοητες ως επί το πλείστον ή και μηδανινές αφορμές, χωρίς να ενδιαφέρονται για τις συνέπειες.

Ένας μεσήλικς, κάποτε, απεφάσισε να αυτοκτονήσει. Είχε αποτύχει εις όλα του τα πράγματα. Τα δυο παιδιά του είχαν πεθάνει, η γυναίκα του τον είχε εγκαταλείψει, η ερωμένη του τον άπατούσε όκτώ φορές την ημέρα, η περιουσία του χάθηκε σε τρεις άποτυχημένες εργασίες και η απόφασις της αυτοκτονίας ήταν, ώρισμένως, για τον άνθρωπο εκείνον μία πολύ σωστή απόφασις.

Δυστυχώς όμως, δεν εύρισκε το θάρος να πραγματοποιήσει το άπονενομένο διάβημα. Γιατί μόλις πήρε οριστικά την απόφασή του και κάθισε να σκεφθί τον τρόπο με τον οποίον θα αυτοκτονούσε, δεν μπόρεσε να καταλήξει σε κανέναν. Ούτε σφαίρα, ούτε δηλητήριο, ούτε αερίοφως, ούτε γκρεμός.

Αφού λοιπόν έσπασε άδικα το κεφάλι του, γιατί ήθελε όπως σ' ό' η π ο τ ε να πεθάνη, είχε μία έμπνευση. Πρέπει να πεθάνω ! σκέφθηκε. Έφ' όσον όμως δεν μπορώ να σκοτωθώ μόνος μου, θα βάλω το Κράτος να με σκοτώσει. Και σ' αυτό επάνω, ώρμησε έξω από το σπίτι του και σκότωσε τον πρώτο διαβάτη που συνήντησε μπροστά του. Έτσι θα κατεδικάζετο εις θάνατον.

Δεν κατεδικάσθη όμως παρά εις τριάντα έτών καταναγκαστικά έργα, κατά την διάρκεια των οποίων έδειξε θαυμασία διαγωγή.

Δολοφόνος για το ταξίδι του μέλιτος

Υπάρχουν όμως και άλλοι πολλοί παράξενοι λόγοι εγκλημάτων. Τι θα λέγατε παραδείγματος χάριν, για έναν άνθρωπο που κάνει μία ληστεία με φόνο για να βηί... τα έξοδα του γαμήλιου ταξιδιού του ; Και όμως, αυτό έκαν' ό Γερμανός Άντονι Ράμπ. Είχε κάνει το σφάλμα να εμφανισθί στην άρραβωνιαστικά του ως πλούσιος και όταν έγινε ό γάμος, αυτή του ζήτησε ένα ταξίδι στη Βενετία.

Ο νεαρός Άντονι δεν βρήκε το θάρρος να όμολογήσ η τήν αλήθεια σχετικάς με την οικονομική του κατάσταση. Σκότωσε λοιπόν ένα πλούσιο γέρο που συνήντησε σ' ένα έξοχικό δρόμο και του έκλεψε τις μερικές εκατοντάδες μάρκων που είχε αυτός μαζί του καθώς και το ρολόι του και τα δαχτυλίδια του.

Έκανε πράγματι το ταξίδι του μέλιτος και όταν, κατά την επιστροφή του, θέλησε να πουλήσ η το ρολόι και τα δαχτυλίδια συνελήφθη.

Για να έκβιάση τον τον πατέρα του

Σε μία συνέντευξή του με κάποιον δημοσιογράφο, ένας Άγγλος αστυνομικός έπιθεωρητής ανέφερε ότι γίνονται πολλά εγκλήματα με σκοπό τη δυσφήμιση ενός οικογενειακού όνόματος.

Ένας νεαρός, παραδείγματος χάριν, που έσπούδαζε στο πανεπιστήμιο της Όξφόρδης, βλέποντας ότι ό πατέρας του άρνήθηκε να του στείλ η κάτι χρήματα που του ζήτησε, έκανε μία κλοπή κατά τέτοιο τρόπο ώστε να συλληφθί οποσδήποτε. Άλλωστε ακόμη και αν δεν συλλημβάνετο, το κέρδος του θα ήταν μερικόν ωελλινών μόνον, ενώ αυτός είχε ανάγκη εκατοντάδων λιρών. Ο πραγματικός σκοπός του ήταν να έκ-

«Αντί ν' αυτοκονήση, έσκότωσε.— Το γαμήλιο ταξίδι που στοιχίζει τη ζωή ενός άθώου.— Άνισορροπίες, ηλιθιότητες, πονηρίες...

«Ο πιό ήλιθιος λόγος

Τό ήλιθιώτερο όμως από τα εγκλήματα—αυτό πιό ξεπερνά κάθε όριο—είναι το εγκλημα του Βίνιφρεντ Όιλτον, στο Γιόρκσαϊρ. Ο νεαρός Βίνιφρεντ Όιλτον ήταν ένας θαυμάσιος άθλητής—και δεν περνούσε εβδομάδα χωρίς ν' αναφερθί το όνομά του στις άθλητικές εφημερίδες του τόπου του. Παράδόξως όμως όλες οι εφημερίδες—σάν να το έκαναν επίτηδες—έγραφαν το όνομά του με λανθασμένη όρθογραφία. Τό έγραφαν Oilton αντί Oylton.

Τό λάθος αυτό ήταν άπολύτως δικαιολογημένο, γιατί η λέξις Oil, τα άγγλικά, σημαίνει λάδι, ενώ αντίθετως, λέξις Oyl δεν υπάρχει.

Ο νεαρός Βίνιφρεντ όμως σκύλιαζε με το λάθος αυτό. Έγραψε επανειλημμένως επιστολές στις άθλητικές εφημερίδες και διαμαρτυρήθηκε. Άλλ' οι άθλητικοί συντάκται, μιλημένοι από φίλους του Όιλτον που ήξεραν την φοβή του, εξακολούθησαν να ήπιτηδες πιά, να γράφουν το όνομα του άθλητού με την λανθασμένη όρθογραφία του.

Τότε ό νεαρός άθλητής, έξω φρενών, απεφάσισε να θέσ η ένα τέρμα στην υπόθεση. Σκότωσε ένα παιδάκι 14 έτών και παρεδόθη στην άστυνομία.

Στους δημοσιογράφους, οι όποιοι του έζήτησαν λεπτομέρειες των λόγων του εγκλήματός του, έθεσε ως άρχικόν όρον ότι για να τους μιλήσ η, θα έγραφαν το όνομά του με την σωστή όρθογραφία ! !

Και έτσι καταδικασμένος σε ισόβια δεσμά, είχε τουλάχιστον την... ήδονή να βλέπη το όνομά του γραμμένο στις εφημερίδες με το μοιραίο <Ι> αντί του <Ο> !!

Οι ψυχίατροι που τον έζήτησαν τον βρήκαν, μολαταύτα, άπολύτως ισορροπημένον ! ! Και σεις δεν έχετε την ίδια γνώμη.

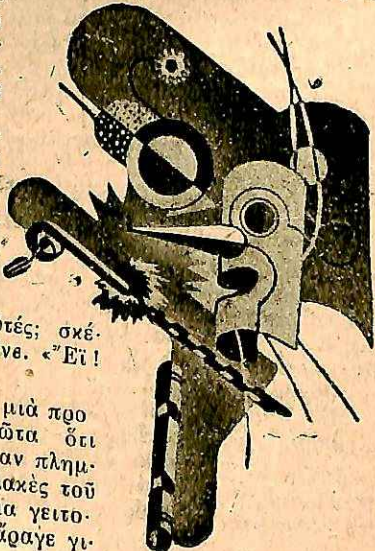
Και μία γυναικεία πονηρία

Κάποτε, οι γυναικείες φυλακές του Μίλμπαν άρχισαν να δέχωνται διαρκώς νέες φυλακισμένες. Όλες οι φυλακισμένες αυτές είχαν καταδικασθί για μικροεγκλήματα και κλοπές. Εκείνο όμως που προξενούσε κατάπληξη στην άστυνομία, ήταν ότι οι κλοπές και τα εγκλήματα γινόνταν με τέτοιο τρόπο, ώστε εκείνες που τα έτελοΰσαν να συλλημβάνοντο οποσδήποτε και άμέσως.

Πρώτος μπήκε σε σκέψεις ό αστυνομικός Σλέιν, ό περιβόητος Σλέιν της Σκώτλαντ Γί-άρντ. Πώς να μην άπορήσ η όμως όταν μέσα σε τρεις μέρες είδε να συλλαμβάνονται για κλοπή τέσσαρες γυναίκες που έκαναν τη κλοπή τους χωρίς καν να προσπαθήσουν να κρυφθουν ή να τρέξουν.

Μα τί διάβολο κάνουν αυτές; σκέφθηκε ό Σλέιν. Είναι σάν να λένε. «Έί! κλέβω ! πιάστε με !»

Απεφάσισε λοιπόν, να κάνει μία προσεκτική έρευνα. Άνεκάλυψε πρώτα ότι όλες αυτές οι γυναίκες που είχαν πλημυρίσει κυριολεκτικά τις φυλακές του Μίλμπαν, κατοικούσαν στην ίδια γειτονιά. Τί σήμαινε αυτό ; Γιατί άραγε γι-

ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ

Ο Άγγλος δημοσιογράφος Άν-τζο Κουέλ έγραψε ένα χαριτωμένο άρθρο σχετικάς με το κρυολόγημα και το συνάχι—το περιβόητο συνάχι που κανένας γιατρός δεν μπορεί να θεραπεύσ η, το συνάχι που νίκησε την ιατρική επιστήμη. Δίνουμε τον λόγο στον Κουέλ.

«Άρχισα να φταρνίζωμαι. Κατάλαβα τι συνέβαινε. Ο χειμώνας είχε έλθει και είχα άρ-πάξει το πρώτο μου κρυολόγημα.

Απεφάσισα λοιπόν, να μάθω τι κάνει ή επιστήμη εναντίον του περιβόητου συναχιού. Ακρυσμένως και φταρνιζόμενος δια-κώς, τράβηξα προς την Χάρλεϋ Στρήτ, όπου βρίσκεται τό Έθνικόν Ίνστιτούτον Ίατρικών Έρευνών.

Με ρωτάτε γιατί κρυολογήσατε και τι μπορώ να σάς κάνω, μου έλεε ένας γιατρός του Ίνστιτούτου... Έ λοιπόν, σάς λέγω ότι... κρυολογήσατε αυτό είναι γεγονός και ή μόνη μου συμβουλή είναι να πάτε να πλαγιάσετε και να παίρνετε αρκετά ξεστά και καμμία άσπιρίνη. Πέραν τούτου ή ιατρική επιστήμη δεν μπορεί να σάς κάνη τίποτε.

Κρυολογούμε δυό φορές τον χρόνο

Η συμβουλή αυτή δεν με ίκανοποίησε. Παρεκάλεσα τον για-τρού να μου πηί τι κάνει ή επιστήμη για να άνακαλύψ η κανέναν τρόπο καταπολέμησης του κρυολογήματος. Τη ύπενθύμισα, άλλωστε, ότι το κοινό κρυολόγημα στοιχίζει στην Άγγλία κάθε χρόνο περισσότερο από πενήντα εκατομμύρια λίρες και πολλές χιλιάδες νεκρούς.

Μέσα σ' ένα χειμώνα 60 έως 80 εκατομμύρια κρυολογήματα παρουσιάζονται μέσα στην Άγγλία. Δηλαδή, έφ' όσον ή Άγγλία έχει πληθυσμό 40 εκατομμυρίων, κάθε άνθρωπος κρυολογεί μία μιση έως δυό φορές κάθε χειμώνα ! Η μάστιξ έγινε τόσο καταστρεπτική, ώστε τό ύπουργείον Ύγιενής έδήλωσε ότι, στον γιατρό που θα άνακαλύψ η μία θεραπεία για τό κρυολόγημα θα άπονεμηθί οιαδήποτε τιμητική διάκρισις και οιοσδήποτε τίτλος τον όποιον θα ζητούσε ό ίδιος ! Έκ περισοΰ, ό Σέρ Χένρυ Ρόϋς, ό περίφημος συνιδιοκτήτης της εταιρίας αυτοκινήτων Ρόϋς και Ρόϋς, που πέθανε πέρσιον, άφησε, με την διαθήκη του, τό έν δέκατον της τεραστίας περιουσίας του για την ένίσχυση και επέκτα-σιν των έρευνών «προς άνακάλυψ ην της θεραπείας του συναχιού και του κρυολογήματος».

Συνεστήθησαν έτσι πολλά ίνστιτούτα Ρόϋς. Σ' ένα άπ' αυτά, στο Χάμμαρσμιθ, ό διακεκριμένος δόκτωρ Χάρις προσπαθεί να εύρη έναν προληπτικό όρρο, εναντίον της ίνφλουέντσας !

νόταν μία λεπτομερεστέρα άνάκρισις εξακρίβωσε ότι στην ίδια γειτονιά έμενε μέχρι πρό όλίγων ήμερών ή περιβόητη λαποδύτρια Έμιλυ Μόντν, ή όποία είχε συλληφθί για την κλοπή κοσμημά-των από ένα άδαμαντοπωλείον. Κατεδικάσθη σε δυό έτών φυλά-κιση και μετεφέρθη στις φυλακές Μίλμπαν.

Στην γειτονία όμως όπου κατοικούσε ή Έμιλυ, έυκλοφόρησε ή φήμη ότι ή Έμιλυ, όταν συλληφθη κρατούσε ένα κόσμημα είκοσι χιλιάδων λιρών και ότι κατώρθωσε να τό πάρη μαζί της στο κελλί της.

Λεγόταν επίσης ότι ή Έμιλυ, μέσα στο κελλί, άρρώσθησε κι' όταν οι φύλακες θέλησαν να την μεταφέρουν στο νοσοκομείο, αυτή άντέταξε λυσσαμένη άμυνα, γιατί δεν ήθελε να βγη άπ' τό κελλί όπου είχε φυλαγμένο τό κόσμημα.

Οι εύπιστες λοιπόν, γειτόνισσες της Έμιλυ απεφάσισαν να κά-λυσουν τό κόσμημα μέσα στο κελλί της λαποδυτριάς ! !

Περαιτόν να λεχθί ότι κόσμημα δεν ύπήρχε, άφού ούτε καρ-φίτσα δεν διαφεύγει από τις έπιστάσεις που έρευνούν τις φυλακι-σμένες, μόλις μπουν στην φυλακή ! !

Προς τό παρόν έ-πέτυχε αρκετά καλά άποτελέσματα με έ-ναν όρρο τον όποιο παίρνει κανείς έ σ ω - τ ε ρ ι κ ώ ς μία φορά την εβδομάδα και μπορεί να γυρί-ζ η με τα χιόνια, χωρίς σακκάκι και ξυπόλυτος χωρίς να κρυολογήσ η. Σημειωτέον ότι ό μαγι-κός αυτός όρρος δεν πωλείται άκόμη στην έλευ-θέρα άγορά.

Απευθύνθηκα τότε σε άλλους γιατρούς του Ίνστιτούτου. Ένας άπ' αυτούς, ό δόκτωρ Ούλλιαμ Ίμποτσον μου έδήλωσε ότι... ό έρωσ μπορεί να προκαλέσ η κρυολόγημα. Όταν ό όργανισμός του ανθρώπου είναι άναστατωμένος από έρωτική συγ-κίνηση άποτελεί θαυμάσιο έδαφος για τό κρυολόγημα...

Άλλοι γιατροί του Ίνστιτούτου με πληροφόρησαν ότι σ' ένα στρατιωτικό εργαστήριον του Μιλ Χιλ, τρεις κορυφαίοι έπιστήμο-νες—ό Σέρ Πάτρικ Λαίντλουου, ό Ούίλσον Σμιθ και ό Σ. Άν-τριους—άδούρου και σιωπηλά, εργάζονται εναντίον της μάστι-γος, που είναι πιό θανατηφόρος—κι' από τον πόλεμος Καί πράγ-ματι.

Τι στοιχίζει

Ο πόλεμος, μέσα σε τεσσαράμισι χρόνια, στοιχισε την ζωή 20 εκατομμυρίων ανθρώπων, ενώ, μέσα σ' ένα χρόνο—τό 1910—ή ίνφλουέντσα σκότωσε 6 εκατομμύρια ανθρώπους.

Οι τρεις έπιστήμονες του Μιλ Χιλ λέγουν ότι έλπίζουν ότι τό συνάχι και τό κρυολόγημα θα κατακτηθουν πιό άπ' όσον την ιατρική επιστήμη. Τό γενικόν ιατρικόν συμβούλιον είναι όλιγώτε-ρο αισιόδοξο. Τό άνακωνωθέν του είναι πιό ά-όριστο. «Οί πειρατισμοί διά της κατασκευής άντι—συναχικού όρρου προχωρούν», λέγει τό άνακωνωθέν. Τίποτε περισσότερο.

Ο Σέρ Πάτρικ Λαίντλουου έχει την γνώμη ότι τό συναχι είναι άσθένεια και έπομένως έ-χει κάποιο μικρόβιο. Δοκιμώς λοιπόν, θα εύρε-θί και ό όρρος τοσ αυτό είναι άναμφίβολο.

Τό συνάχι και ό άσύρματος

Ένας Άμερικανός, ό δόκτωρ Ντότσεξ, έ-φ εύρε ήδη κάποιον όρρο, που φαίνεται ίκανο-

ποιητικός. Τό κακό είναι ότι τό κρυολόγημα παίρνει πολλές μορ-φές. Άραγε ό όρρος του Ντότσεξ ή όρρος που «θα άνακαλυφθί» θα είναι κατάλληλος για όλα τα είδη κρυολογήματος. Έν τώ με-ταξύ, διάφορα νοσοκομεία του Λονδίνου θα χρησιμοποίησουν τον όρρο αυτό, κατά τον χειμώνα, για την καταπολέμηση του κρυολο-γήματος. Είναι τα νοσοκομεία Μπάρτ, Μίντλεσεξ, Άγίου Θωμά και Άγίας Μαρίας. Θα χρησιμοποίησουν όλα ένα μηχάνημα ύ-περβολαχών κυμάτων που άπεδείχθη αρκετά ίκανοποιητικό, ως θε-ραπευτικό μόνον και όχι ως προληπτικό, γιατί ή προέλευσις του κρυολογήματος είναι άγνωστή άκόμη. Τό Ίνστιτούτο Ροκφέλλερ για τις έρευνες προς άνακάλυψ η των αίτιων του κρυολογήματος, δια-θέτει ένα κονδύλι 5000 λιρών τον χρόνο ! χωρίς όμως άποτέλεσμα μέχρι της στιγμής.

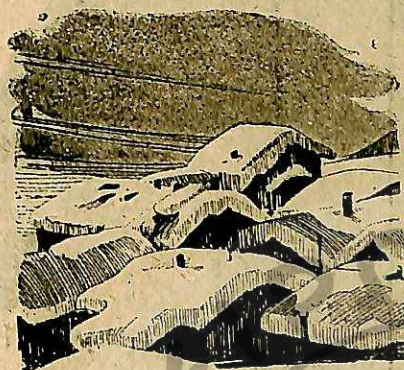
Τό ζήτημα του κρυολογήματος συζητήθηκε σε μία πρόσφατη συνεδρίαση, στο πανεπιστήμιο της Καλφορνίας, όπου οι γνώμες των γιατρών ύπήρξαν άπελπιστικά αντίθετες ή μία προς την άλλην.

Τώρα πιά, οι άναγνώσται άς πάρουν όποια γνώμη θέλουν Έγώ δεν πήρα καμμία. Πήρα άπολύστατα τό καπέλλο μου και έφυγα από τό Ίνστιτούτο της όδοϋ Χάρλεϋ, για να πάγω στο κρεβάτάκι μου.

Φυσικά, φταρνίσθηκα μόλις βρέθηκα στο δόμο. —Μου λέτε σάς παρακαλώ έναν Γάριθμό ; ρώτησα τον διαβάτη που περνούσε εκείνη την στιγμή από κοντά μου.

Ο άνθρωπος έβγαλε τό ρολόι του τό άνοιξε και κύτταξε τον άριθμό της μηχανής του.

—11,866,793 ! μου είπε ό αδέσφορος, ή κάτι τέτοιο περι-που. Τόν έστειλα στον διάβολο, από μέσα μου, φυσικά.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΣΑΝ ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜ. ΠΡΑΚΤΟΡΟΣ Μ.Α.Χ.

Ο Κάρλος Ρέιχ ήταν ένας από τους πιο μεγάλους οικονομολόγους του Γουόλ Στρήτ. Είχε δυο πλοία, δυο βενζινοκίνητους, δέκα αυτοκίνητα, μια πολυτίμη συλλογή πινάκων διασήμων καλλιτεχνών κι' ένα θαυμάσιο μέγαρο στη Νέα Υόρκη, ακριβώς στην μέση του Σέντραλ Πάρκ Γουέστ. Ένα πρωί τρία αυτοκίνητα γεμάτα αστυνομικούς και επιθεωρητές στάθηκαν μπροστά στην κατοικία του Ρέιχ χωρίς ούτε αυτούς, ούτε οι γείτονες, ούτε οι άρχαι της συνοικίας να υποψιάζονται τί συνέβαινε.

Πολύ στανίως τόσο μεγάλη αστυνομική δύναμις διέσχιζε τους δρόμους της μεγαλουπόλεως κι' οι αστυνομικοί έχαζαν πολύ που μπήκαν στο μέγαρο τότε που έλειπε ο ιδιοκτήτης, γιατί άμέσως ανέκλυψαν μερικά όπλα και θώρακες τελευταίας κατασκευής.

Όλ' αυτά τα πράγματα βρέθηκαν μέσα σ' ένα είδος σταίλου που φαινόταν εγκαταλελειμένος. Τέλος παρουσιάστη ένας σαστισμένος υπηρέτης, ο οποίος άγγειλε ότι κάποιοι βοσκόνταν στο μέγαρο. Ένας οδοντίατρος γέρος, ο πατέρας του Ρέιχ, ο οποίος περιωρίστηκε να πη. «Τό περίμενα» κι' ένας νεαρός—ο Ίβα Στήλ γυναικάδελφος του Ρέιχ—ο οποίος έζητσε σιωπηλός το έγγραφο της έρευνής. Οι αστυνομικοί έκαναν άνω κάτω το μέγαρο και ύστερα από δυο δολοφονίες άφες δέν βρήκαν τίποτε. Νόμισαν ότι είχαν εξαπατηθεί κι' ότι μπήκαν στην κατοικία ενός πλουσίου, άθώου κι' ίσως μανιακού συλλέκτη. Άλλά στη βιβλιοθήκη, ένας βιβλιόφιλος αστυνομικός επιθεωρητής έκανε τη πρώτη καταπληκτική άποκάλυψη. Πήρε έναν τόμο στα χέρια του κι' είδε πως ήταν πολύ βαρύς. Πράγματι στο δέσιμο της ράχης του έκουβε ένα αυτόματο πιστόλι έντελώς καινούργιο.

«Όλα τα βιβλία έκρυβαν κι' από ένα πιστόλι. Περιεργος τύπος βιβλιοφίλου! Έπίσης δυο θαυμάσια βάζα της εποχής των Μινγκ είχαν μεταβληθεί σε κρύπτες όπλων. Ένα πολυβόλο ήταν κρυμμένο σ' ένα στρώμα και πολλά τουφέκια κάτω από τραπέζια. Σε μία κρύπτη την όποιαν άσφαλώς ο Ρέιχ θά νόμιζε μυστική, οι αστυνομικοί βρήκαν περίπου τρία εκατομμύρια σε χαρτονομίσματα, τα όποια τροήρχοντο από την περιβόητη κλοπή του Φώλ Ράιμπερ και άλλα τρία εκατομμύρια κοσμημάτων που είχαν κλαπεί από την Μακόλια της Μασσαχουσέτης.

Ο άρχηγός—επιθεωρητής έπροχώρησε στο υπόγειο με την πεποίθηση ότι άσφαλώς θάβρισκε κάτι περισσότερον ένδιαφέρον. Τό υπόγειο ήταν μία μεγάλη κάμαρα που φωτίστηκε άμέσως από τους ηλεκτρικούς φακούς των αστυνομικών.

Τίποτε όμως τό ύποπτο δέν παρουσίαζε. Σε μία γωνιά υπήρχε ένα παλιό γραμμόφωνο επάνω σ' ένα έπιπλο που ήταν άκουμπισμένο στον τοίχο.

«Παιδιά! άς παίξουμε λίγη μουσική για νά ηρεμήσουν τό νεύρα μας» έπρότεινε ο επιθεωρητής Ντίζον και πλησίασε τό παλιό όργανο. Ίβρισε μία φορά τό χέρι του γραμμοφώνου και άμέσως τά μάτια του όρθανόεξαν από τρέμο. Ήταν φαντασία ή πραγματικότητα; Στο ύψος και λασπωμένο έδαφος φάνηκε πως κινήθηκε κάτι! Ο επιθεωρητής γύρισε άκόμη την μανίβελα και άμέσως ένα μεγάλο κομμάτι τοιμέντου άρχισε νά κινείται αφήνοντας έλεύθερη την είσοδο σ' ένα μυστικό δωμάτιο. «Τά πιστόλια στο χέρι!» φώναξε ο Ντίζον.

Οι αστυνομικοί προχώρησαν σε μία σκάλα και βρέθηκαν σε κάποια κάμαρη πάρα πολύ μεγάλη.

Έκει ήταν τό όχυρό του Ρέιχ εκείνο που στον κόσμο των κακοποιών ήταν γνωστό με τό όνομα τό «Μέγαρο του έγκλήματος», τό δωμάτιο των δολοφονιών και των βασάνιστηρίων.

Η μακάβρια αυτή κάμαρα, καθώς έγνωσθη έκτίσθη μέσα σε

δυο μόνον έβδομάδες στά 1929 από μερικούς γκάγκστερς, σύμφωνα με τό σχέδιο μίας αίθουσας ύπογειου σιδηροδρόμου. Οι γκάγκστερς αυτοί άνήκουν σ' όλα τά έπαγγέλματα, από το χειρούργου έως το χτίστου. Οι πρώτοι έχρησιμ-ποιούντο για νά παραμορφώνουν τά πρόσωπα των κακοποιών και οι άλλοι για νά έτοιμάζουν τις κρύπτες.

Σε κάθε άμερικανική πόλη υπάρχει ένας αντιπρόσωπος της συμμορίας αυτής, έτοιμος νά προμηθεύσει τό «έμπόρευμα» στους καλλιτέχνες του έγκλήματος.

Κατά την διάρκεια της ποτοαπαγορεύσεως, ο Ρέιχ έχρησιμοποίησε τά πλοιάριά του και τις βενζινοκίνητους του για τό λαθρεμπόριο των ναρκωτικών, άλλα ή κατάργησης της απαγορεύσεως αυτής υπήρξε ένα σκληρό κτύπημα για τον διάσημο άρχισυμμορία. Τά εύκολα κέρδη έπασαν κι' ο Ρέιχ άπεφάσισε νά γίνει κακοποιός, κλέπτης και άπαγωγείς. Τό μυστικό του ύπόγειο στο έχρησιμοποίησε για τις νέες του έπιχειρήσεις.

Πράγματι εκεί μέσα έκλεινε τά θύματά του και τά κρατούσε μέχρι την ημέρα που έπαιρνε τό λύτρα.

Έπίσης σ' εκείνη την ύπόγειο κάμαρα έκρίνοντο όσα «ήξεραν πάρ» πολλά ή «όσοι άπειλούσαν νά προδόσουν».

Έτσι βρήκε οίκτρο θάνατο εκεί μέσα και ο Ντέννυ Βάλς, τον όποιον ο Ρέιχ είχε άπαγάγει από μία γιορτή, τον Ίούλιο του 1934. Ο Βάλς έδολε-φονήθη και τό πτώμά του έρρίφθη στη θάλασσα.

Η φλη του Βάλς, που είχε καταλάβει ποιά ήταν ή αλήθεια κι' είχε κάνει την κουταμάρα νά μιλήσει σε μία φίλη της, άπήχθη κι' αυτή ενώ ήταν στην όπερα με τον πλούσιο τραπέζιτη Νάρθ κι' έξετελέσθη μέσα στο μυστηριώδες ύπόγειο και τό πτώμά της ερίχτηκε στο ίδιο σημείο όπου είχε ριχτεί το Βάλς, κλεισμένο σε μία κάσα γεμάτη τοιμέντο.

Μετά την άνακάλυψη του μυστικού του γραμμοφώνου, ο επιθεωρητής Ντίζον έσχημάτισε μία διμοιρία αστυνομικών και τους διέταξε νά ψάξουν σε κάθε γωνιά μεγάρου του ψευτο—χρηματιστο. Έτσι, μέσα στο σκοτεινό ύπόγειο σε κατακόμβες και στον κήπο άνεκαλύφθησαν άνθρωποι σκολετοί κι' ένα εκατομμύριο δολάρια μέσα σ' ένα μετάλλιο κιβώτιο. Την ίδια ημέρα ένα μυστηριώδες τηλεφώνημα ειδοποίησε τον Ρέιχ ότι έκαναν έρευνες στο μέγαρό του. Ο τρομερός γκάγκστερς τότε μαζί με τη φίλη του, άπεπειράθη νά εξαφανισθ. Άλλά στη σκάλα του ύπερωκεανείου που ήταν έτοιμο ν' αναχωρήσει, τον έπλησισε ένας αστυνομικός και του μουρμούρισε κάτι στο αυτί.

«Ο έγκληματίας άχρίασε κι' έδωσε τά χέρια νά του περάσουν τις χειροπέδες.

Η φράσις που ο Ντίζον ψιθύρισε στο αυτί του άρχισυμμορίτη ήταν «Έμπρός, μίστερ Ρέιχ. Είναι πολύ ένδιαφέρον τό «Μέγαρο του έγκλήματος». Αυτά τά λόγια υπήρξαν άρκετά καθαρά για νά καταλάβη ο άρχισυμμορίτης, ότι είχε φθάσει τό τέλος του.

Κι' ενώ τό ύπερωκεάνειο άφηνε τον λιμένα, τό αυτοκίνητο της άστυνομίας μετέφερε τον Ρέιχ στις φυλακές του Σίγκ-Σίγκ.

Ύστερα από λίγες ημέρες δολόκληση ή συμμορία του έπεφτε στα χέρια των αστυνομικών και πολύ λίγοι άπέφυγαν τό άγκάλισμα της ηλεκτρικής καρέκλας.

Ο πρώτος έννοείται που έδόθη τη φιλοξενία της ήταν ο Ρέιχ ό όποιος προχώρησε σ' αυτή με πραγματικό θόρος. άστυνομικός πράκτορ Μ.Α.Χ.

Ένώ ήταν στην όπερα με τον τραπέζιτη Νάρθ.

ΚΥΤΤΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΥΠΟ ΑΓΚΑΘΑΣ ΚΡΙΣΤΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Τό καλοκαίρι του 1914 μαζί με τον φίλο μου και άλλοτε συμμάθητή μου Νέιλ Καρλσράκ, πήγαμε στο Μπαλκεβόρτυ όπου ένώρπισα τον άδελφό του φίλου μου, Άλαιν και την άδελφή του Σύλβια που ήταν έκεινη την εποχή άρραβωνιασμένη με κάποιον Κάρλ Κραουλέϋ, ένα πολύ καλόν άνθρωπο άλλα πολύ μεγαλείτερό της.

Φθόσαμε σχεδόν στις έπτά τό βράδυ. Ο καθένας πήγε στο δωμάτιό του κι' ο Νέιλ μ' ώδήγησε στο δικό μου. Τό σπίτι είχε παράξενη αρχιτεκτονική διαρρύθμιση σε τρόπο που ήταν δύσκολο στον καθένα νά προσανατολίζεσαι εύκολα εκεί μέσα.

Ένθυμούμαι ότι ο Νέιλ μου ύπεσχέθη, δείχνοντάς μου τό δωμάτιό μου, πως θά έρχοταν νά με πάρη για νά κατεβούμε στην τραπεζαρία.

Όταν ντύθηκα, στάθηκα μπροστά στον καθρέφτη για νά δέσω την γραβάτα μου. Στον καθρέφτη έβλεπα τό πρόσωπό μου και ένα μέρος του τοίχου του δωματίου... Σ' αυτόν τον τοίχο υπήρχε μία πόρτα. Ακριβώς την στιγμή που τελείωνα τό δέσιμο της γραβάτας μου, είδα πως ή πόρτα άνοιξε. Δέν ξέρω γιατί δέν γύρισα νά ιδώ άμέσως. Έμεινα άκίνητος κι' εξακολούθησα νά κυττάζω—μέσα από τον καθρέφτη—την πόρτα που άνοιγε σιγά—σιγά.

Από τό άνοιγμα της πόρτας είδα τότε ένα δωμάτιο πολύ πιο μεγαλείτερο από τό δικό μου. Στο δωμάτιο αυτό ή πήρχαν δυο κρεβάτια. Μπροστά σ' ένα απ' αυτά στεκόταν μία γυναίκα ξανθή μισόγυμνη, μία γυναίκα ύπερόχου διμμορφιάς. Καθώς κύτταξα στον καθρέφτη τό ύπεροχο εκείνο πορτραίτο, είδα έξαφνα νά απλώνονται στο λαιμό της γυναίκας δυο άνδρικά χέρια και νά τον σφιγγουν με λύσσα. Τά δυο χέρια έτράνταζαν την νέα και φαινόταν νά θέλουν νά την πνίξουν. Δέν υπήρχε καμμία πιθανότης ότι έκανα λάθος. Ο,τι έβλεπα ήταν καθαρό. Διεπράτετο ένα έγκλημα.

Από τον άνθρωπο που ζητούσε νά πνίξη την γυναίκα δέν μπόρεσα νά ιδώ παρά μόνο τις πλάτες του, τά χέρια του και μία βαθειά ούλη που άρχισε από τό άριστερό του μάγουλο και τελείωνε στον τράχηλό του.

Όλα αυτά δέν διήρκεσαν περισσότερο από λίγα δευτερόλεπτα, ως ότου κατώρθωσα δηλαδή, νά συνέλθω από την κατάπληξη και νά γυρίσω νά κυττάξω πίσω μου, όποτε είδα ότι δέν υπήρχε καμμία πόρτα στο σημείο εκείνο, άλλα μία μεγάλη ντουλάπα μόνον.

Ξαναγύρισα τό κεφάλι και κύτταξα στον καθρέφτη τό μαγικό αυτό γυαλί έδειχνε τώρα την καρυδένια ντουλάπα. Έτριψα τά μάτια μου. Ύστερα μ' ένα πήδημα βρέθηκα κοντά στην ντουλάπα.

Την ίδια στιγμή μπήκε στο δωμάτιο ο Νέιλ και βλέποντάς με νά ξετάζω την ντουλάπα με ρώτησε τί έκανα. Θά πίστευε άσφαλώς πως είχα τρελλαθεί όταν τον ρώτησα αν πίσω από την ντουλάπα υπήρχε καμμία πόρτα. Μου άπάντησε όμως ότι πράγματι πίσω από την ντουλάπα υπήρχε μία πόρτα.

Κατάλαβα τότε ότι οι έρωτήσεις μου έκτός του ότι ήταν ά διακρίτες, ήταν και βλακώδεις. Ζήτησα λοιπόν συγγνώμη και τον άκολούθησα στην τραπεζαρία. Είχα όμως την συναίσθηση πως ότι μου είχε συμβή άσφαλώς θά ήταν φινταστικό. Κι' ενώ σκεπτόμουν την σκηνή που είδαν τά μάτια μου, ο Νέιλ με πλησίασε για νά μου συστήση μία νέα.

—Η άδελφή μου, Συλβία, είπε. Κύτταξε τό όρατό πρόσωπο της νέας όχι χωρίς έκπληξη, γιατί ήταν τό ίδιο άκριβώς μ' εκείνο που είχα ιδή πριν λίγη ώρα μέσα στον καθρέφτη.

Ύστερα από λίγο μου παρουσίασαν τον άρραβωνιαστικό της, έναν άνδρα ύψηλό που είχε μία βαθειά ουλή στον τράχηλό του από τό άριστερό μέροσ!.

Θά ήθελα νά ξέρω τί θάκανε κανείς στη θέση μου. Μήπως είχα ιδή μέσα στον καθρέφτη κανένα προφητικό όραμα; Τί μπόρϋσα νά κάνω; Άν μιλούσα, ο Νέιλ ή ή Σύλβια, θά πίστευαν στα λόγια μου;

Έξήτασα μ' άγωνία αυτό τό πρόβλημα κατά τη διάρκεια μίας έβδομάδος που παρέμεινα στη βίλλα του φίλου μου. Έπρεπε νά μιλήσω ή όχι; Ένώ έκανα αυτές τις σκέψεις άρχισα νά καταλαβαίνω, πως αγαπούσα τη Σύλβια. Αυτό μ' έκανε νά πάρω γρηγορώτερο την απόφασή μου. Χωρίς άμφιβολία, αν δέν μιλούσα ή Σύλβια θά παντρευόταν τον Κάρλ κι' αυτός θά την σκότωνε. Λίγες μέρες πριν φύγω τά διηγήθηκα όλα στην Σύλβια. Μ' έκουσε ψύχραιμη. Στα μάτια της έλαμπε κάτι που δέν μπορούσα νά έξηγήσω. Όταν τελείωσα την αφήγησή μου, μ' ευχαρίστησε και την επομένη διέλυσε τους άρραβώνες της με τον Κάρλ.

Ύστερα από λίγο* έκρηξήθη ο πόλεμος. Στά 1916 ο Νέιλ σκοτώθηκε στο μέτωπο κέφτοντας δίπλα μου. Μετά ένα μήνα ένα θραύσμα όβιδος με τραυμάτισε πίσω από τό δεξί μου αυτί. Και κατά τους πρώτους μήνες του 1918 ο Κάρλ σκοτώθηκε κι' αυτός στο μέτωπο.

Γύμια στο σπίτι τό φθινόπωρο του 1918. Πήγα και βρήκα τη Σύλβια για νά της παραδώσω μερικά ένθύμια του Νέιλ και την ίδια μέρα της εξαμολογήθηκα τον έρωτά μου. Δέν είχα πολλές ελπίδες και φαντασθήτε την χαρά μου όταν άκουσα την Σύλβια νά μου λέη.

—Γιατί δέν μου μιλήσατε από την άρχή της γνωριμίας μας; Έγώ σας αγαπούσα σχεδόν από την μέρα που γνωρίσθήκαμε.

Παντρευθήκαμε. Ζούσαμε ευτυχισμένοι. Σιγά—σιγά όμως έγινε ζηλιάρης. Στην άρχή ή Σύλβια τό πήρε σ' άστεία. Ύστερα όμως κουράσθηκε κι' άρχισε νά στενοχωρείται με τις σκηνές που της δημιουργούσα. Ένα βράδυ όταν γύρισα στο σπίτι τό βρήκα άδειο. Τό κλισσιό γράμμα με περιέμενε. Η Σύλβια είχε αποφασίσει νά μ' έγκαταλείψη «για τό καλό μας». Πήγαινε στο Μπαλκεβόρτυ για μία ή δυο μέρες, ύστερα θά πήγαινε «στο πρόσωπο που ήταν άξιο της άφοσίωσές της». Έτσι, σά τότε πως θάχανα για πάντα τό λογικά μου και έτρεξα ατην βίλλα. Η Σύλβια τελείωνε τό ντύσιμό της για τό δείπνο, όταν μπήκα στο δωμάτιό της φωνάζοντας σαν τρελλός.

—Δέν θέλω νά πäs σε κανέναν άλλον. Ύστερα έπεσα επάνω της, την άρπαξα από τον λαιμό κι' έσφιξα τό δακτύλο μου σπρώχνοντάς την πρό τό πίσω. Τότε ξαφνικά είδα την σκηνή, της όποιάς ήμουν ο δράστης, μέσα στον καθρέφτη.

Τη Σύλβια που κλονιζόταν απ' τό σφιξίμό μου και τό σκυμένο πρόσωπό μου με τη βαθειά ούλη κάτω απ' τό άριστερό αυτί! «Όχι, δέν την σκότωσα. Έκείνο τό όραμα με παρέλυσε. Άνοιξα τά χέρια αφήνοντάς τη Σύλβια νά γλυστερήσει στο πάτωμα και έγώ έξορπασα σε κλάμματα.

Η Σύλβια σηκώθηκε κι' ήσθε νά με πιάσώ γρηγορή. Της ζήτησα τότε συγγνώμη και της μιλήσα για τους φόβους μου και την άδικαιολόγητη ζήλεια μου κι' αυτή μου έξηγησε ότι ή φράσις της έρικαιολόγητη ζήλεια μου που είναι άξιο της άφοσίωσές σ' εμένα «στο μόνο πρόσωπο που είναι άξιο της άφοσίωσές στον άνδρα της» «Άλαιν...» Άγκαλιασθήκαμε. Από την στιγμή εκείνη τίποτε δέν μäs χώρισε πια.

Θαύμαζα μέσα στον καθρέφτη την εικόνα της ήμίγυμνης γυναίκας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

2681.

(συνέχεια από τη σελίδα 2658)

του είχαν αφαιρέσει, κόσκιζε επτά χιλιάδες μόνον και έτσι η ζημία, στο κάτω κάτω, ήταν μόνον, τεσσάρων χιλιάδων.

Γύρισε στο σπίτι του στενοχωρημένος. «Η υποδοχή όμως της γυναίκας του τόν έκανε να σαστίσει.

—Λοιπόν, είπε.

—Και ή σουπερίζ σου; Δεν μου έγραφε να στείλω 11000 φράγκα και ότι θα μου έκανε το βράδυ μια θανμασία σουπερίζ; Να το γράμμα σου. Δεν είχε αυτό το γράψιμό σου και η υπογραφή σου;

«Ο Μπουλέρ γούρλωσε τα μάτια του. Πράγματι, ήταν το γράψιμό του και η υπογραφή του—γιατί, αλλοίμονο! κι' αυτόν τον έλεγαν Έρνεστο! !

Οι πέντε άνδρες είχαν φθάσει, ακούοντας την ιστορία του κ. Λεόν, στην γωνία των οδών Τριντλέ και Πετι—Σωσέ, όπου και θα άρχιζαν να χωρίζονται. Οι δρόμοι ήταν έρημοι αυτή την στιγμή; και κακοφωτισμένοι.

—Για φανταστείτε να μ'ας λήστευαν! Είπε ο συμβολαιογράφος γελώντας.

—Σας είπα ότι σ' έμένα μονάχα απάτες μπορούνε να περάσουν! έδήλωσε ο κ. Λεόν. Από ληστείες δεν φοβόμαι. Μπορ!

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την απειλή του όταν ξαφνικά στο μισοσκόταδο, τρεις μαύρες σκιές ώρθώθηκαν μπροστά τους και τρεις κόννες περιστρόφων τους σημάδεψαν.

—Ψηλά τα χέρια! ακούστηκε μια φωνή.

Ο συμβολαιογράφος και οι τρεις άλλοι σήκωσαν τα χέρια, εκτός του κ. Λεόν, γιατί απλούστατα δεν μ π ο ρ ο υ σ ε να τα σηκώσει. Ο φόβος τόν είχε παραλύσει κυριολεκτικώς και στηριζόταν στον τοίχο για να μην πέσει.

—Μωρέ, παλληκαράς! μουρμούρισε περιφρόνητικά ο άρχηγός της συμμορίας!

Οι δύο, από τους τρεις κακοποιούς άρχισαν να αδειάζουν τις τσέπες των πέντε ανδρών και παρέδιδαν τα πάντα στον άρχηγό τους, ο οποίος τα έβαζε μέσα στην δική του τσέπη.

«Όταν τελείωσε το «ξυλάφρωμα» των πέντε φίλων, ο άρχηγός της συμμορίας τους πλησίασε έναν έναν και με μια γερή γροθιά, τους ξάπλωσε αναίσθητους σχεδόν στο έδαφος. «Όσον άφορά τόν κ. Λεόν, δεν του έδωσε γροθιά, γιατί, ξηνητλημένος από τόν τρομό, έπεφτε μόνος του, λιγοθυμισμένος.... Οι τρεις κακοποιοί τότε άρχισαν να τρέχουν και έξηφανίσθησαν....

«Ύστερα από δέκα λεπτά και οι τέσσερες φίλοι επέστρεφαν απελτισμένοι στο καφενείο τους. «Ο κ. Λεόν είχε εξαφανισθή κι' ήταν άγανακτισμένος έναντιόν του, για τη δειλία που έδειξε, παρά το δύο πιστόλια του!!

«Όταν όμως μπήκαν μέσα στο καφενείο, στάθηκαν χάσκοντας σαν ήλίθιοι. «Ο κ. Λεόν καθισμένος σε μια γωνία είχε μπροστά του, επάνω στο τραπέζι ένα σωρό από ρολόγια, δακτυλίδια και χαρτονομίσματα.

—Και πώς τα κατάφερες; ρώτησαν σαστισμένοι.

—Απάτη, φίλοι μου, είπε ο κ. Λεόν χαμογελώντας, απάτη τετάρτου βαθμού! Τα έκλεμα από την τσέπη του άρχηγού. Δεν με λάμβανε καθόλου ύπ' όψει, έφ' όσον φαινόμουν τόσο τρομαγ....

«Ο κ. Λεόν στάθηκε άπότομα. Ξεδιαλέγοντας, καθώς μιλούσε, τα διασπιδέντα αντικείμενα, είχε βρή ξη ρολόγια αντί πέντε!

—Τόν κακομοιρή τόν άρχηγό, μουρμούρισε!

«Όταν πήραν ο καθένας τα πράγματά του, ο κ. Λεόν βρέθηκε με δύο ρολόγια!!

—Κέρδη και Ζημίες! είπε γελώντας.

ΡΑΥΜΟΝ ΦΩΣΕ

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑ

(συνέχεια από τη σελίδα 2651)

το ύφος! φώναζε ο υπηρέτης. Σας έδειξα ότι είμαι άνδρας. Ζητώ την άμοιβή μου.

—Πόσα; ρώτησε η κ. Λαμπέρ.

—Σκότωσα για την αγάπη σας.

—Είσαι τρελλός! είπε παγερά η κ. Λαμπέρ. «Ο άνδρας του πέθανε από άτύχημα;...

«Όταν, έξηγριωμένος από τα λόγια της αυτά, ο Νοέλ τήν άρπαξε από τόν λαιμό, η κ. Λαμπέρ δεν πίστεψε ότι θα τήν έπι-

γε σε' αλήθεια. Το πρόσωπό της δεν φανερώσε λοιπόν κανένα φόβο. Αυτή ή άταραξία της έπληρε ο θάνατός της. Έξω φρενών πιά, ο Νοέλ έσφιγγε, έσφιγγε.

Συνέλαβαν τόν Νοέλ Λαφίτ, την άλλη μέρα κοντά στην νεκρή.

Στόν άστυνομικό έπιθεωρητή ο Νοέλ όμολόγησε την δηλητηρίαση του κυρίου του—μολονότι άλλα τόν ρωτούσε ο άστυνομός. Τού μίλησε για τις γενναϊοδωρίες και την καλωσύνη εκείνου. Έξωμολογήθηκε

τις τύψεις του για μιá δηλητηρίαση—φώναξε ότι είχε έπίγωση της ανανδρίας του. Δεν μπόρεσαν όμως να τού άποσπάσουν ούτε λέξη για την κυρία Λαμπέρ.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΠΡΑ

250 ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΛΑ ΜΟΝΤ ΟΥΝΙΒΕΡΣΕΛ ΑΡΙΘ. 8 ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Για αγοράκια και κοριτσάκια, για γιοριές, για σπόρ, για μεγάλα και μικρά παιδάκια, άσπρόρουχα κ.τ.λ.

Μόνοι σας δεν μπορείτε να ράψετε και 32 φορεματάκια που είναι μέσα στο πατρών.

Τιμή δραχ. 45
Οίκου ΟΤΤΟ ΜΠΑΓΙΕΡ,
Παρίσι—Λειψία

Αι κυρίες των έπαρχιων δύναται ν' άποσπείλουν το αντίτιμον εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν εις τόν Γερμαν. βιβλιοπωλείον ΚΩΝΣΤ. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ, όδός Έρμ. Μπενάκη 8, Αθήνας

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΩΝ ΓΙΑ ΠΛΕΚΤΑ

Αι έγγραφόμεναι συνδρομήτριαι εις τόν μηνιαίον περιοδικόν Beyers Mode λαμβάνουν δωρεάν τόν τεύχος του μηνός Σεπτεμβρίου—Οκτωβρίου Διά να πεισθήτε για τόν πλούτον και την ποικιλίαν των μοντέλων που περιέχει τόν φιγουρίνι Beyers Mode, πωλούμεν τόν τεύχος τού «Οκτωβρίου μόνον αντί δραχ. 10. Παρελήφθησαν άνδρικά φιγουρίνια τσέπης με μοντέλλα της τελευταίας μόδας. Τιμή δραχ. 20.

Ζητήσατε τα άνωτέρω φιγουρίνια εις τα κάτωθι καταστήματα:
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ: Κατάστημα Έ. Λένης Καστρινογιάννη.
ΣΥΡΟΝ: Κατάστημα Έλαμεινώγδα Άμωράνη.
ΚΗΦΙΣΣΙΑΝ: «Πανελληνίος Άγορά» Γιατρούση.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΝ: Χαρτοπωλείον Άσλάνογλου.
ΚΑΒΑΛΛΑΝ: Εις τόν Γραφείον Ν. Φιλίππου (Μέγαρον Έμμ. Τραπεζίης).
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ: Εις τόν γραφείον Άν. Ζητούνται άντιπρόσωποι, διά τας άλλας πόλεις της Έλλάδος Κύπρον, Δωδεκάνησον, Κωνσταντινούπολιν

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Κ. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 8 (έντός της στοάς) ΑΘΗΝΑΙ

Είναι
ή μόνη
σου με
έβωπριεί
Η ΝΕΑ
Κρέμα
MATITÉ

Είναι ή μόνη μη λιπαρά κρέμα, που δεν μου τραβά τόν δερμα, διότι είναι ήγγυσημένως χωρίς γλυκερίνην. Απορροφάται χωρίς ν' άφήνι ίχνη και άποτελεί την τελειοτέραν βάση για τήν πούδραν μου. Τήν προτιμώ από όλες τις άλλες, που μου έκόστισαν πανάκριβα και ήσαν παρά πολύ τεχνητές. Αυτή έχει μελετηθή ειδικώς διά τήν όνομαστήν πούδραν χωρίς τάλκ (μάτ, διότι όλα τα συστατικά της είναι μάτ) τήν πούδραν MATITÉ

L. T. RIVER
PARIS
"ΜΗΝΥΤΕΡ"

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

«Ο Ίατρος Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ ιδρυτής του αισθητικού κέντρου ELYSEE των Παρισίων, τ. διευθυντής της Κλινικής ST. CLOUD των Παρισίων, δέχεται τας

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ όλας τας δυσμορφίας, έγκαύματα, ουλές, στίγματα, άγγειώματα κ.λ.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

χωρίς ήλεκτρολύσιν, άνευ στίγματος, άνευ πόνου
Βερανζέρου 12α — Τηλ. 31.434
ΔΙΤΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ανώδυνος και άνευ ούδεμιάς βλάβης τού δέρματος άφαιρέσεις των τριχών έπιτυγχάνεται μόνον διά της διαθερμοκογκυλασιόν ύπευθύνως υπό ειδικού Ιατρού όδός Κυδαθηναίων 19 (πάροδος Φιλελλήνων)

4—7½ μ.μ. τηλ. 27.420

ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΝΕΟΝ COSMETIC ΤΗΣ ΜΜΕ ASPLE

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ
ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ
ΚΑΙ
ΚΑΛΟΠΙΖΕΙ
ΤΑΣ
ΒΛΕΦΑΡΙΔΑΣ

Πωλείται εις όλα τα καλά κομμωτήρια.

Άντι δραχ. 30 τόν κυτίον

Γεν. Άντιπρόσωπος διά τήν Έλλάδα

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ ΙΙ · ΤΗΛ. 27-975

ΚΥΡΙΑ!

Σας συνιστώμεν να βάψετε μόνη σας τα φορεματά σας, τα μαλλιά, τα νήματά σας ως και τις ψάθες σας μόνον με τας γνήσιες και παγκοσμίου φήμης Γερμανικές Βαφές «ARTI», διότι ούτω μόνον θα εί σθε βεβαία ότι θα έπιτύχετε άπολύτως εις την βαφήν και χωρίς να ύποστη την παρομικράν φθοράν τόν φορεμά σας. Μία βαφή διά να είναι καλή δεν άρκει μόνον τόν βάφη τόν ύφασμα, αλλά πρέπει πρό παντός και να μη τόν καταστρέφει. Παλαιόν φόρεμα βαφέν με «ARTI», ούδέποτε άναγνιρίζεται ως βαμμένον. Αι βαφαί «ARTI» ούδέποτε ξεβάφουν.

Αι βαφαί «ARTI» πωλούνται στα φαρμακεία και έμπορικά της συνουκίας σας, εις 61 μοντέρνους χρωματισμούς.

Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και δερματικών Νοσημάτων

Οδός Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532

Διατερον διαμέρισμα δι' έκαστον άσθενή.

6 ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ. 40
ΣΤΟ ΦΩΤΟ-ΡΑΔΙΟ

ΓΕΩΡΓΑΛ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΔΙΟΔΟΥ 63

**ΜΟΝΟΝ ΣΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ ΕΥΡΗΚΑ
ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΠΑΛΤΑ ΚΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΑ**

**ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ Α.Ε.**

ΕΡΜΟΥ 21

ΤΗΛ. 23.861

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

ΤΗΛ. 21.400

Τό δαῦμα τῆς ἐποχῆς !!

ἡ

Ἀεροπερμανάντ

ε

ΜΗΤΣΟΝ

„ΚΡΟΝΟΣ“

Λατωβριάνδου 6 τηλ. 31-591